

УОЛТЪР МОСЛИ ДЯВОЛ В СИНЯ РОКЛЯ

Част 1 от „Изи Ролинс“

Превод от английски: Тодор Стоянов, —

chitanka.info

На Джой Келман, Фредерик Тютен и Лерой Мосли

1

С изненада видях един бял мъж да влиза в бара на Джопи. Не само, че беше бял, ами и с нечисто бял памучен костюм и риза, бяла панамена шапка и огледално лъснати обувки върху крещящо бели копринени чорапи. Кожата му беше гладка и бледа, само с няколко лунички. Изпод периферията на панамената му шапка стърчеше кичур руса коса. Той спря на прага, изпълвайки касата на вратата с тялото си, и огледа помещението с бледите си очи; бяха цвят, който до този момент не бяха виждал в мъжки очи. Усетих тръпката на страха когато ме изгледа, но тя бързо отмина, защото вече беше 1948 година и аз бях свикнал с белите хора.

Пет години бях прекарал с бели мъже и жени, от Африка до Италия, през Париж, и после в самия Фатерланд. Ядях и спях редом с тях, и убих достатъчно синеоки млади мъже, за да разбера, че се боят от смъртта не по-малко от мен.

Белият мъж ми се усмихна, после се приближи до бара, където Джопи полираше мраморния плот с мръсен парцал. Двамата си стиснаха ръцете и размениха поздрави като стари приятели.

Второто нещо, което ме изненада, беше, че белият мъж караше Джопи да нервничи. Джопи беше корав бивш боксьор тежка категория, който се чувстваше съвсем уютно на ринга или улицата, но тук сви глава в плещите си и се усмихна на белия мъж с усмивката на търговец, чийто късмет вече започва да му изневерява.

Положих долар върху плота на бара и понечих да си тръгна, но преди още да се отлепя от стола Джопи се обърна към мен и ми махна.

— Ела тук, Изи. Тука има един човек, дето иска да се запознае с теб.

Усетих впитите в мен бледи очи.

— Това е един стар приятел, Изи. Мистър Олбрайт.

— Можеш да ми казваш ДеУит, Изи — изрече белият мъж. Ръкостискането му беше силно, но хлъзгаво, сякаш змия се увиваше около ръката ми.

— Здравейте — казах.

— Да, Изи — продължи Джопи, като се поклони захилен, — двамата с мистър Олбрайт се знаем много отдавна. Трябва да знаеш, че той навярно е най-старият ми приятел още от дните ми в Лос Анджелес. Да, отдавна се знаем двамата.

— Точно така — потвърди усмихнат Олбрайт. — Трябва да беше 1935 година, когато се запознах с Джопи. А сега коя сме? Значи има вече тринайсет години оттогава. Това беше още далеч преди войната, преди всеки фермер, куцо, къраво и сагато да се юрне към Лос Анджелес.

Джопи се задави от смях на майтапа; аз се усмихнах учтиво. Чудех се каква ли работа може да си има Джопи с този мъж и покрай това, каква ли работа пък може да си има и с мен.

— Откъде си, Изи? — запита ме мистър Олбрайт.

— Хюстън.

— Хюстън, сега това е едно чудесно градче. Отскачам дотам понякога по работа. — Той се усмихна. Не бързаше за никъде. — С какво се занимаваш тук?

Отблизо очите му имаха цвета на яйцата на червеношийка: матови и мътни.

— Допреди два дни работеше в Чампиън Еъркрафт, преди да го изритат — обади се Джопи, след като премълчах.

Мистър Олбрайт изкриви бледите си устни в отвращение.

— Много лошо. Тия големи компании не дават пет пари за работниците си. Малко само да се разклати балансът и веднага изритват на улицата десет семейни мъже. Ти имаш ли семейство, Изи? — Мистър Олбрайт притежаваше лекия провлачен говор като на истински джентълмен-южняк.

— Не, сам съм, това е всичко — отвърнах.

— Но те не го знаят. Защото и да знаеха, че имаш десетина хлапета и единайсето на път, пак щяха да те изритат.

— Точно така! — изкрещя Джопи. Гласът му прозвуча като цял полк, маршируващ през чакълен път. — Ония, дето притежават големите компании, никога не пристъпват и прага на фабриките си, само вдигат телефона да питат как са парите им. И да знаеш, чуят ли лоша вест, мигом нечия глава се търкулва в праха.

Мистър Олбрайт се изсмя и потупа Джопи по рамото.

— Защо не ни донесеш нещо да пийване, Джопи? Аз съм на скок. Ти какво ще пиеш, Изи?

— Както винаги ли? — попита ме Джопи.

— Разбира се.

Когато Джопи се отдалечи да налее напитките, мистър Олбрайт се извърна да огледа помещението. Правеше го на всеки две-три минути, като лекичко се извиваше, за да провери дали няма някаква промяна в обстановката. Нямаше кой знае какво за гледане, между другото. Барът на Джопи представляваше едно малко помещение на втория етаж на месарски склад. Единствените му клиенти бяха негрите-касапи, а беше още рано за тях.

Миризмата на прогнило месо изпълваше всеки ъгъл на сградата; не бяха мнозина смелчагите, освен касапите, способни да издържат атмосферата на бара на Джопи.

Джопи донесе скоча на мистър Олбрайт и моя бърбън с лед.

— Мистър Олбрайт търси човек да му свърши една дребна работа, Изи. Казах му, че си без работа, и че имаш да изплащаш и полица.

— Да, не е лесно — поклати отново глава мистър Олбрайт. — Хората от големия бизнес дори и не забелязват мъката, с която обикновеният човек си изкарва хляба.

— А и да знаете, че Изи винаги се старае да работи колкото може по-добре. Тъкмо си получи дипломата за завършена гимназия от вечерното училище и вече започна да се оглежда за колеж. — Джопи не спираше да полира плота докато говореше. — Той е и голям герой от войната, мистър Олбрайт. Изи отиде да воюва с Патън. Доброволно! И да знаете, че е видял доста кръв.

— Виж ти? — каза Олбрайт. Не беше особено впечатлен от факта. — Защо не поседнем хей там до прозореца, Изи?

Прозорците на Джопи бяха толкова замърсени, че човек трудно можеше да види през тях 103 улица. Единственото преимущество беше, че мътната светлина на деня достигаше до близките масички.

— Значи имаш да изплащаш полица, а, Изи? Единственото нещо, по-лошо и от голяма компания, са банките. Искат си парите на всяко първо число и ако пропуснеш дори и една вноска, на следващия ден съдия-изпълнителят ще чука на вратата ти.

— Какво общо имате вие с това, мистър Олбрайт? Не искам да звуча грубо, но ние се познаваме едва от пет минути и вече искате да знаете всичко за работите ми.

— Ами, защото си помислих, че имаш нужда от работа, когато Джопи спомена, че може да загубиш същата си.

— Но какво общо има това с вас?

— Просто може да имам нужда от чифт зорки очи и остри уши да ми свършат малко работа, Изи.

— А с какво се занимавате? — попитах, вместо да стана от масата и да си тръгна, но той беше прав за полицата ми. Беше прав също така и за банките.

— На времето бях адвокат, когато живеях в Джорджия. Сега съм само човек, който върши услуги на приятели и на техни приятели.

— Какви услуги?

— Не знам, Изи — повдигна той едрите си бели рамене. — На когото каквото му се наложи. Да кажем, когато ти се налага да пратиш послание на човек, с когото, хм, не е много удобно да те видят; е, тогава само ми се обаждаш и аз свършвам работата. Разбираш ли, винаги свършвам услугата, за която са ме помолили, това е известно на всички, така че винаги съм затрупан с работа. Понякога имам нужда от някое рамо, за да се справя. Ето, такъв е и случаят с теб.

— И какъв точно е той? — попитах. Докато той говореше, осени ме мисълта, че Олбрайт всъщност не се различава много от един приятел, когото имах в Тексас; казваше се Реймънд Александър, но му викахме Плъха. Само мисълта за него ме накара да настръхна целият.

— Трябва да открия един човек и може да имам нужда от малко помощ, за да свърша работата.

— И кой е този човек, който искате да...

— Изи — прекъсна ме той, — виждам, че си интелигентен мъж, който задава много разумни въпроси. Аз също бих искал да те просветя по въпроса, но не тук.

Той извади от джоба на ризата си бяла картичка и бяла емаилирана химикалка. Надраска нещо върху картончето и ми го подаде.

— Поговори си с Джопи за мен и после, ако искаш да се пробваш, ела в офиса ми по всяко време след седем довечера.

Той изля остатъка от питието си в гърлото, усмихна ми се отново и се изправи, като опъна ръкавите си. Килна на тила си панамената си шапка и поздрави Джопи, който се ухили и му махна иззад бара. След това мистър Олбрайт излезе като редовен посетител, който се прибира у дома след като е обърнал порцията си концентрат.

Върху картичката му с пищни букви беше изписано името му. Под него се намираше адресът, който беше надраскал. Беше някъде в центъра на града, на доста път от Уотс.

Забелязах, че мистър Олбрайт не си плати питието. Джопи обаче нямаше вида на човек, разбързан да догони разсеяния си клиент.

2

— Откъде се познаваш с тоя кукуригалник? — попитах Джопи.

— Запознахме се още когато се боксирах. Както ти каза, още преди войната.

Джопи беше още на бара, приведен над издутия си корем, и лъскаше плота. Чичо му, който също се бе подвизавал като барман, бе починал в Хюстън преди десет години, точно когато Джопи бе решил да слезе от ринга. Джопи беше бил целия път до Хюстън, само и само да прибере този мраморен плот. Касапите вече били съгласни да му разрешат да отвори бар на горния етаж и му оставало само да си домъкне мраморния плот. Джопи беше суеверен. Мислеше, че единственият начин да успее беше с някоя вещ на чичо си, вече взела участие в успешния му бизнес. Всеки свободен момент търкаше и полираше мраморната повърхност. Трепереше нещо да не се строши отгоре на плота и ако някой изтървеше някоя кана или нещо тежко, той само след секунда беше на местопроизшествието и събираше парчетата.

Имаше крупна фигура и наближаваше петдесетте. Ръцете му бяха като на чернокож борец тежка категория и всеки път, когато сложеше риза, ръкавите ѝ пращяха по шевовете. Лицето му беше нашарено от всичките удари, получени на ринга; плътта около месестите му устни беше разръфана, а над дясното си око имаше буца, която винаги изглеждаше като прясна рана.

През годините си на боксьор винаги бе имал среден успех. През 1932 го бяха поставили на седмо място в класацията; силните му удари го бяха направили известен. Джопи бе раздавал и получавал чудовищни удари на ринга. През най-добрите си години никой не бе успял да го свали в нок-даун; той винаги бе изигравал мачовете си докрая.

— Има ли нещо общо с бокса? — попитах.

— Мистър Олбрайт е винаги там, където може да се изкара някой друг долар — каза Джопи. — Не се вълнува особено дали парите миришат или не.

— Значи си ме замесил с гангстер?

— Той не е гангстер, Изи. Мистър Олбрайт просто винаги надушва къде има печалба, това е всичко. Той е бизнесмен, и ако някой път дойде при теб с един кашон ризи и ти каже, че го видял как пада от някакъв камион, ти просто му даваш два долара за някоя риза и си обръщаш главата на другата страна. — Той размаха ръка към мен. — Това е бизнес.

Джопи търкаше една част от плота докато остане без петънце, освен по пукнатините, където мръсотията не можеше да се изчегърта. Тъмните пукнатини накъсваха светлата повърхност на мрамора подобно на мрежата от кръвоносни съдове по главичката на новородено.

— Значи той е просто един бизнесмен, така ли?

Джопи спря за момент с парцала и ме погледна право в очите.

— Не ме разбирай погрешно, Изи. ДеУит е корав мъж и работи в лоша компания. Но ти все още можеш да си платиш месечната вноска по полицата и да понаучиш нещо от него.

Огледах се из бара. Джопи бе подредил шест маси и седем високи столове покрай плота на бара. Никога не бях виждал всичките запълнени, дори и през почивните дни, но го ревнувах за успеха. Той си имаше нещо, което си беше само негово: собствен бизнес. Една вечер ми каза, че стига да поиска, винаги може да продаде бара, въпреки че помещението не беше негово, а под наем. Тогава си помислих, че ме лъже, но по-късно научих, че хората купуват бизнес, който вече е разработен; нямат нищо против да плащат наема, стига само да имат приходи.

Прозорците бяха мръсни, а подът нащърбен, но това беше барът на Джопи и когато белият шеф на касапите идваше да си прибере наема за месеца, винаги казваше:

— Благодаря ви, мистър Шаг — защото беше щастлив да прибере парите му.

— И така, какво може да иска от мен? — попитах го.

— Иска просто да потърсиш някого, така поне ми каза.

— Кого?

— Някакво момиче, не знам — повдигна рамене той. — Не ми влиза в работата, щом няма да го търся. Но той ти плаща само да я потърсиш, а никой не твърди, че трябва да я откриеш.

— И какво ще плати за тая работа?

— Достатъчно, за да си посрещнеш месечната вноска по полицата. Затова и ти се обадох за тая работа, Изи, знам, че си закъсал доста. Пет пари не давам за тоя човек или когото търси.

Мисълта за вноската по полицата ми напомни за предния двор и за сенките на овошките в лятната жегла. Чувствах, че не съм по-лош от който и да е бял мъж, но ако не притежавах дори и входната си врата, тогава хората щяха да гледат на мен като на поредния просяк с протегнатия длан.

— Вземи парите му, човече. Не трябва да изтърваш къщата си — каза Джопи, сякаш прочел мислите ми. — Никое от готените гаджета, дето движиш с тях, няма да ти купи къща.

— Не ми харесва, Джопи.

— Не ти харесват парите ли? По дяволите! А ги запазих за теб.

— Не става въпрос за парите... просто... знаеш ли, че мистър Олбрайт ми напомня за Плъха.

— Кой?

— Не си ли го спомняш, един такъв дребен, живееше в Хюстън. Ожени се за ЕтаМей Харис.

Джопи изкриви разръфаните си устни в опит да си припомни.

— Не, трябва да е дошъл след като съм се преместил вече.

— Да, двамата си приличат доста. Винаги е спретнат, конте и през цялото време се усмихва. Но винаги си мисли само за своя бизнес и ако по някакъв начин му объркаш работите, като едното нищо можеш да я загазиш.

— „Можеш да я загазиш“ е едно, Изи, но другият месец със сигурност ще те изритат от дома ти, ако не си платиш вноската по полицата.

— Да, така е, човече. Просто гледам да не объркам нещо.

— Вниманието е хубаво нещо, Изи. От него вреда няма.

— Значи той си е просто един бизнесмен, така ли? — попитах го повторно.

— Точно така.

— И с какъв точно бизнес се занимава? Искам да кажа, да не продава ризи или какво?

— За неговия бизнес има поговорка, Изи.

— И каква е тя?

— Каквото падне на пазара. — Той се ухили широко, превръщайки се досущ в гладна мечка. — Каквото падне на пазара.

— Ще си помисля, значи.

— Не се тревожи, Изи, аз ще се грижа за теб. Ти само ми врътвай по някоя шайба и старият Джопи ще ти шепне на ушенцето ако играта загрубее. Само се дръж за мен и не се бой.

— Благодаря ти, че мислиш за мен, Джоп — казах, но не бях много уверен дали и по-нататък ще му бъде все така благодарен.

3

Карах към къщи и си мислех за парите и за това, колко отчаяно се нуждаех от тях.

Много обичам да се прибирам у дома. Може би защото съм отгледан на ферма под аренда или защото никога не бях притежавал нищо преди да купя тази къща, но умирам за къщичката си. В предния двор имам ябълково дърво и авокадо, обградени от гъст килим райграс. Встрани от къщата растат нарово дърво, което дава повече от тридесет плода всяка година и бананово дърво, което досега не е родило и един банан. Около оградата има далии и диви рози в лехи и африкански виолетки, които отглеждам в една голяма саксия на предната веранда.

Самата къща беше малка. Всекидневна, спалня и кухня. Банята беше дори без душ, а задният двор беше не по-голям от детско надувно басейнче. Тази къща обаче означаваше за мен много повече от всички жени, които бях познавал. Обичах я и ревнувах; ако банката изпратеше съдия-изпълнител да ми я отнеме, бях готов по-скоро да се изправя пред него с пушка в ръце, отколкото да я предам.

Работата за приятеля на Джоупи беше единственият начин да си запазя дома. Имаше обаче нещо безкрайно гнило в цялата тая работа, усещах го с цялото си тяло. От ДеУит Олбрайт ме побиваха тръпки; нафуканите речи на Джоупи, дори и да бяха верни, ме караха да се чувствам несигурен. Не спирах да се подканям да си лягам, и все го забравях.

— Изи — произнесох, — наспи се хубаво тази нощ и утре отивай да си търсиш работа.

— Но сега е двајсет и пети юни — произнесе в отговор нечий глас. — Къде са шейсет и четирите долара, които трябва да платиш на първи юли?

— Ще ги намеря — заявих твърдо.

— Как?

Продължихме по същия начин, но беше безсмислено, още от самото начало. Знаех, че ще приема парите от Олбрайт и ще направя

всичко, което поиска от мен, стига да беше законно, защото къщичката ми се нуждаеше от мен и аз не можех да си позволя да я изгубя.

Имаше и още нещо.

ДеУит Олбрайт ме караше да настръхвам. Той беше едър и мощен мъж. Насилието лежеше стаено в него, готово да изригне всеки миг. Издаваха го плещите му. Аз обаче също бях едър. И като повечето млади мъже никога не обичах да си признавам, че страхът може да ме разколебае при вземането на решения.

Не знаех дали Олбрайт беше наясно с това, но той ме бе уловил в капана на собствената ми гордост. Колкото повече се боях от него, толкова по-сигурен ставах, че ще приема предложената от него работа.

Адресът, който ми беше дал, представляваше дребна, жълтеникавокафява сграда на Алварадо. Околните здания се извисяваха над нея, но не бяха толкова стари или отличаващи се като нея. Влязох през врата от ковано черно желязо и се озовах в коридор испански стил. Беше безлюдно, нямаше даже и указател на стената, само една дълга стена с боядисано в кремаво врати без табелки върху тях.

— Извинете ме.

Гласът ме накара да подскоча.

— Какво? — Извърнах се и видях дребосъка.

— Кого търсите?

Беше дребен бял мъж с костюм-униформа.

— Търся, а... — заекнах аз. Името излетя от паметта ми. Стиснах с всички сили очи.

Беше ми навик, придобит в Тексас от детските ми дни. Понякога, когато някой бял мъж, представител на властта, внезапно ме спреше, аз си изпразвах съзнанието, за да не мога да произнеса и дума. „Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре“, така ме учеха тогава. Ненавиждах се за това, но съща така ненавиждах и белите, и цветнокожите, които ме караха да се чувствам така.

— Мога ли да ви помогна? — попита белият мъж. Имаше червеникава къдрава коса и източен нос. — Приемаме доставки само между девет и шест — добави той, като видя, че не мога да отговоря.

— Не, не — отвърнах, като се напънах да се сетя.

— Да, да. А сега по-добре си тръгвайте.

— Не, искам да кажа, че...

Дребният човечец заотстъпва заднишком към един малък подиум, изправен до стената. Разсъдих, че там трябва да бе скрил палката.

— Олбрайт! — изревах.

— Какво? — изрева той в отговор.

— Олбрайт! Дошъл съм да се срещна с Олбрайт!

— Олбрайт кой? — В очите му имаше нескрито подозрение, а ръката му се протягаше зад подиума.

— Мистър Олбрайт. Мистър ДеУит Олбрайт.

— Мистър Олбрайт?

— Да, него търся.

— Да не доставяте нещо? — попита ме той, протягайки мършава ръка.

— Не. Имам среща. Искам да кажа, трябва да се срещна с него.

— Ненавиждах този дребен човечец.

— Трябва да се срещнете с него, казвате? А не знаете името му?

Поех си дълбоко дъх и много бавно произнесох:

— Тази вечер имам среща с мистър ДеУит Олбрайт, по всяко време след седем.

— Трябва да се срещнете с него в седем? Сега е осем и половина. Вероятно си е отишъл.

— Той ми каза по всяко време след седем.

Дребосъкът отново протегна ръка към мен.

— Даде ли ви някаква бележка, с която да дойдете тук след работно време?

Поклатих глава. Бях готов да разпоря лицето му както на времето бях постъпил с друг бял мъж.

— Добре, как тогава да разбере, че вие не сте просто крадец? Не можете дори да си спомните името му и искате от мен да ви пусна вътре. Ами че вие можете да имате съучастник, който да ме дебне само да ви пусна вътре...

Отвращението ми нарасна до непоносими граници.

— Зарежи ги тия, човече — казах. — Просто му кажете, когато го видите, че мистър Ролинс е тук. Предайте му, че следващият път, когато поиска да се срещнем, да ми даде бележка, защото вие не пускате никакви мръсни негри да влизат в офиса ви без бележки!

Бях на косъм да му затръшна вратата. Белият дребосък ме беше убедил, че съм сбъркал мястото. Нямах нищо против да се прибера у дома. Парите можех да си ги намеря и по друг начин.

— Задръжте така — каза той. — Само ме изчакайте. Ей-сега ще се върна. — Той изчезна зад една от кремавите врати, като я затръшна. Миг по-късно дочух секретът да изщраква.

След няколко минути вратата се отвори, по същия рязък начин, и той ми махна да го последвам. Докато ме пропускаше през прага, очите му не спряха да шарят наоколо. Сигурно се оглеждаше за съучастниците ми.

Коридорът извеждаше на един открит двор, покрит с тъмnochервени тухли и три едри палми, които се издигаха високо над покрива на триетажната сграда. Вътрешните коридори на горните два етажа бяха обгърнати от дървени решетки, по които бяха плъзнали бели и жълти лозници. По това време на годината небето беше още светло, но луната вече надзърташе над вътрешния покрив.

Дребосъкът отвори още една врата в дъното на двора. Тя отвеждаше до една грозна метална стълба в чревата на сградата. Прекосихме едно прашно котелно помещение до един безлюден коридор, боядисан в овехтяло зелено и драпиран с провиснали паяжини.

В дъното на коридора имаше врата със същия цвят, ощърбена и мръсна.

— Ето — произнесе дребосъкът.

Благодарих му и той се дръпна от мен. Повече не го видях. Често си мисля за това, с колко само хора ми се е налагало да си имам работа в продължение на няколко минути, след което изчезваха завинаги. Баща ми беше същият; майка ми и тя не беше по-различна.

Почуках на грозната врата. Очаквах да видя Олбрайт, но вместо това вратата ме въведе в малко помещение с двама странно изглеждащи мъже.

Този, който отвори вратата, беше висок и слаб с къдрава кестенява коса, кожа тъмна като на индиец, кафяви очи толкова светли, че изглеждаха като златни. Приятелят му, подпрял се върху друга врата на отсрещната стена, беше нисък и биеше малко на китаец около очите, но когато го погледнах за втори път, не бях много сигурен за расата му.

Мургавият мъж се усмихна и протегна ръка. Помислих, че иска да се ръкуваме, но вместо това започна да ме потупва отстрани.

— Хей, ти! Какво ти става? — изблъсках го рязко аз. Потенциалният китаец мигновено пхна ръка в джоба си.

— Мистър Ролинс — произнесе мургавият с непознат акцент, без да спира да се усмихва. — Разтворете малко ръцете си, ако обичате. Просто проверявам. — Усмивката му прерасна в широко ухилване.

— По-добре не си протягайте ръцете, човече. Не позволявам на никого да ме опипва по този начин.

Дребосъкът полуизмъкна нещо от джоба си, не можах да видя точно какво, след което пристъпи към нас. Захиленият се опита отново да ме опипа, но аз го сграбчих за ръката.

Очите на мургавия блеснаха, той ми се усмихна за секунда, и после се обърна към партньора си.

— Спокойно, Мани, чист е.

— Сигурен ли си, Шариф?

— Разбира се. Всичко е наред, само дето е малко нервен. — Зъбите на Шариф проблеснаха между пълните му устни. Продължавах да стискам китката му.

— Обади му се, Мани — каза Шариф.

Мани върна ръката си в джоба и после отново я извади, за да почука на вратата зад себе си.

След минута ДеУит Олбрайт отвори.

— Изи — усмихна се широко той.

— Не иска да го проверим — оплака се Шариф когато пуснах ръката му.

— Спокойно — отвърна Олбрайт. — Исках само да се уверя, че е сам.

— Ти си шефът. — Шариф звучеше на уверен в себе си човек, дори до известна степен арогантен.

— Двамата с Мани можете да си тръгвате — усмихна се Олбрайт. — Ние с Изи имаме да обсъдим една малка работа.

Мистър Олбрайт мина зад едно крупно жълто бюро и намести обувките си редом до една наполовина пълна бутилка Уайлд Търки. На стената зад него висеше календар с кошница, пълна с боровинки.

Иначе стената беше пуста. Подът беше същият: скучен жълт линолеум, напръскан с разноцветни петънца.

— Заповядайте, седнете, мистър Ролинс — произнесе мистър Олбрайт, като ми махна към стола пред бюрото му. Шапката му бе изчезнала нейде, също и сакото. Под лявата му мишница висеше бял кожен кобур. Дулото на пистолета почти докосваше колана му.

— Добри приятели сте си намерили — казах, докато оглеждах пистолета му.

— Те са също като теб, Изи. Когато ми се наложи да ползвам малко мускули, веднага им завъртам по една шайба. Има цяла армия мъже, специализирани в най-разнообразни работи, и със своя цена, разбира се.

— Онзи дребният, да не е китаец?

Олбрайт повдигна равнодушно рамене.

— Казва ли ти някой. Израснал е в сиропиталище, в Джърси Сити. Нещо за пиене?

— Разбира се.

— Едно от предимствата, когато работиш за себе си. Не трепериш, че шефът ми може да си пъкне носа всеки момент в бюрото ти и да зърне бутилката. Винаги я държа отгоре. „Искаш ли му удариш по глътка? Няма проблеми, авер. Не ти харесва? Вратата е точно зад теб.“

Той наля две чашки докато говореше, които бе извадил от чекмедже в бюрото си.

Пистолетът ме заинтересува. Дръжката и дулото бяха черни; единствената част от вещите му, които не бяха бели.

— Значи, искаш работата, така ли, Изи? — попита ме той докато се привеждах да взема чашката от ръката му.

— Ами, зависи от това, каква точно работа имате предвид.

— Търся един човек, за един приятел — каза той. Измъкна една фотография от нагръдния си джоб и я положи върху бюрото. Беше снимка на красива и млада бяла жена, до раменете. Черно-бяла, но с цветен ретуш, какъвто обикновено добавят към снимките на джаз-певиците, които излагат пред нощните клубове. Светлата ѝ коса струеше върху голите ѝ рамене и високите ѝ скули; очите ѝ вероятно бяха сини. След като я гледах в продължение на цяла минута, реших,

че си струва човек да я потърси, стига да успее да я накара да ти се усмихне по същия начин, както и на снимката.

— Дафне Монет — произнесе мистър Олбрайт. — Не лошо да й се порадва човек, но доста трудно се открива.

— Все още не виждам какво общо имам аз с тази работа — казах. — Не съм я мяркал досега.

— Това е истински срам, Изи — усмихна ми се той. — Мисля си обаче, че все пак можеш да ми помогнеш.

— Не виждам как. Жени като тази едва ли ми знаят телефона. Според мен по-добре е да се отнесете до полицията.

— Никога не се обаждам на човек, който не ми е приятел, поне приятел на приятел. Не познавам никакви ченгета, а също и никой от приятелите ми.

— Добре, тогава можете...

— Разбираш ли, Изи — прекъсна ме той, — Дафне си пада много по негърската компания. Обича джаз, свински крачета и черно месо, ако разбираш какво имам предвид.

Знаех какво има предвид, но не ми се искаше да го чуя.

— Значи вие считате, че тя може да е някъде из Уотс?

— Не се и съмнявам. Но нали разбираш, не мога просто да се грабна и да хукна да я търся из онзи район, защото просто нямам подходящата външност. С Джопи се познаваме отдавна и той ми каза всичко, което му е известно, но единственото, което можа да се сети, беше твоето име.

— За какво я търсите?

— Имам приятел, който иска да се извини, Изи. Голям кибритлия и лесно избухва за щяло и нещяло, та затова и момичето е хукнало.

— И той иска тя да се върне при него?

Мистър Олбрайт само се усмихна.

— Не знам дали мога да ви помогна, мистър Олбрайт. Както каза Джопи, само преди няколко дни ме изритаха от работа и трябва да си намеря друга, преди да е дошло известието за вноската.

— Сто долара за една седмица работа, мистър Ролинс, и то в аванс. Утре я намирате и можете да задържите остатъка.

— Не знам, мистър Олбрайт. Искам да кажа, откъде да знам в какво се забърквам? Това, което вие ми предлагате...

Той вдигна мощен показалец пред устните си, преди да проговори.

— Изи, човек само да излезе сутрин от дома си и вече се е озовал в лайняната река. Единственото нещо, което трябва да те тревожи, е дали си извадил късмет да имаш под ръка гребла.

— Това, което имах предвид, беше, че не желая да си имам работа със закона.

— Точно затова и ти предлагам да работиш за мен. Аз самият не понасям полицията. По дяволите! Полицията налага закона, а ти имаш представа какво представлява той, нали?

Имах, разбира се, но предпочетох да ги запазя за себе си.

— Законът — продължи той, — се прави от богатите хора, за да не могат бедните да се измъкнат от мизерията. Колкото ти искаш да се забъркваш със закона, толкова и аз.

Той вдигна чашката и я огледа сякаш търсеше наплюто от мухи, после я остави върху бюрото и положи ръце с дланите надолу от двете ѝ страни.

— Моля те само да намериш едно момиче — каза той. — И да ми кажеш къде е. Това е всичко. Открий я къде е и ми го прошепни на ушенце. Това е всичко. Намираш я и получаваш бонус още една вноска по полицата ти, а моят приятел ще ти намери работа, може би дори ще успее да те върне в Чампиън.

— Кой иска да открие това момиче?

— Без имена, Изи, така е по-добре.

— Просто ми е ненавистна мисълта, че ще я открия, и после някакво ченге ще щръкне пред мен с лайнарския лаф, че аз съм бил последният, който я е видял... преди да изчезне.

Белият мъж се изсмя гръмогласно и поклати глава, сякаш току-що беше чул хубав виц.

— Всеки ден се случва какво ли не, Изи — каза той. — Всеки ден. Ти си образован мъж, нали така?

— Да, защо?

— Значи четеш вестници. Днес чете ли?

— Да.

— Три убийства! Три! Само снощи. Всеки ден се случва какво ли не. Хора, на които не им липсва нищо да си гледат живота, може би дори си имат и малко парици скътани в някоя банка. Сигурно са си

планирали всичко за уикенда, но това не им е помогнало да се спасят от смъртта. Плановите им не са им помогнали, когато им е дошло времето. Понасъбрали са малко парици и са си рекли, ех живот, здравей! Забравили са, че единственото нещо, което трябва да си осигурят, е нищо лошо да не им се случва.

Начинът, по който се усмихна, докато се отпускате на стола си, отново ми напомни за Плъха. Спомних си как се усмихваше Плъха, особено когато нещастията споходеше и някой друг.

— Само намери момичето и ми кажи, това е всичко. Няма да ѝ навредя, нито пък приятелят ми. Няма за какво да се тревожиш.

Той измъкна един бял портфейл от едно чекмедже на бюрото и изтърси от него пачка банкноти. Отброи десет, като при всяка банкнота облизваше квадратния си палец, и ги положи внимателно до чашата с уиски.

— Сто долара — каза.

Не виждах защо да не бъдат моите сто долара.

Когато бях беден мъж и без земя, единственото нещо, което не ми даваше мира, беше къде да положи пред нощта и какво да сложа в устата; на човек в такова положение не му е необходимо кой знае колко. Някой приятел щеше да ми протегне зальк-два, и имаше достатъчно жени, които да споделят постелята си с мен. Когато обаче ми се наложи да направя поредната вноска по полицата си, открих, че ще ми е нужно и нещо повече от приятелство. Мистър Олбрайт не беше приятел, но имаше това, от което се нуждаех.

Беше също така и добър домакин. Пиячката му не беше лоша, а той самият беше приятен събеседник. Разказа ми няколко истории, от онези, на които ние в Тексас им викахме „лъжи“.

Една от историите му беше от дните му на адвокат в Джорджия.

— Защищавах един тъпанар, който беше обвинен в изгарянето на къщата на banker — произнесе ДеУит, загледан към стената зад мен. — Bankerът го беше защищал още в мига, в който онзи нещастник получил съобщението, че вноската не е погасена. Човек веднага можеше да види, че той не му е дал никакъв шанс да се разберат като хората. И това момче беше точно толкова виновно, колкото и bankerът.

— Измъкнахте ли го? — запитах.

— Да — усмихна ми се ДеУит. — Обвинителят беше изпил здраво работата си и беше усукал примката около врата на Леон, така се казваше нещастникът. Да, уважаемият Рандолф Кори имаше солидни доказателства, че клиентът ми е причинил умишления пожар. Аз обаче му се изтропах в къщата и седнах на масата му, като сложих върху нея ето този пистолет. Всичко, за което говорих, беше времето, и докато си приказвахме, си почиствах пистолета.

— Толкова много ли означаваше за вас този клиент?

— Ами, Леон беше пълен отпадък. Ранди обаче не беше губил дело от две години и аз сметнах, че е крайно време това да стане. — Олбрайт разкърши рамене. — Човек трябва да има усет за баланс когато стане въпрос за закона, Изи. Всичко трябва да се получава изрядно.

След няколко чаши аз заговорих за войната. Обичайните дрънканици на ветераните, половината истина и половината измишльотини.

— Някога убивал ли си човек със собствените си ръце, Изи? — запита ме той след малко повече от час.

— Какво?

— Убивал ли си някога човек, в ръкопашен бой?

— Защо?

— Нямам някакво особено любопитство. Просто искам да знам дали си бивал в напечени ситуации.

— Случвало ми се е.

— Убивал ли си някого отблизо? Имам предвид толкова отблизо, че да виждаш как очите му излизат от фокус и той бавно си отива? Когато убиеш човек най-лошото нещо са лайната и пикнята. Вие момчетата сте го правили по време на войната и се обзалагам, че не ви е било приятно. Обзалагам се, че повече не си можел да призоваваш майка си, или пък да извикваш в представите си нещо красиво. Но си живял с това, защото си знаел, че войната те е принуждавала да го правиш.

Бледосините му очи ми напомняха за опулените трупове на германски войници, които на времето бях видял натрупани на купчини покрай един път за Берлин.

— Едно нещо обаче не бива да забравяш никога, Изи — продължи той докато вдигаше парите, за да ми ги подаде през масата.

— А то е, че някои от нас могат да убият човек хей-така, сякаш си изпиват чашата с уискито. — Той гаврътна чашката си и се усмихна.

— Джопи ми каза, че на времето си киснел доста в един незаконен клуб на Осемдесет и осма улица и Централна. Един човек е зърнал там Дафне не много отдавна. Не знам как му казват, но през уикендите там ходят на свирят големите имена в джаза, а човекът, който движи мястото, се казва Джон. Можеш да започнеш още тази вечер.

Нещо в блясъка на мъртвите му очи ми подсказа, че нашата малка разпивка е приключила. Не можах да измисля нищо за прощаване, така че само му кимнах, пъхнах парите в джоба и тръгнах да излизам.

На вратата се обърнах да му махна, но ДеУит Олбрайт вече бе напълнил чашата си и забил поглед в отсрещната стена. Взорът му беше насочен в нещо съвсем различно от това мръсно приземие.

Заведението на Джон представляваше нелегална кръчма преди отмяната на сухия режим. През 1948 година Лос Анджелис гъмжеше от законни барове. Джон обаче си падаше много по бизнеса с незаконния алкохол, и беше я загазвал толкова много пъти със закона, че градският съвет в никакъв случай нямаше да му даде шофьорска книжка, още по-малко пък разрешително да продава алкохол. Така че Джон продължаваше да корумпира полицията и организираше един незаконен нощен клуб през задната врата на един малък пазар на ъгъла на Сентрал Авеню и Осемдесет и осма улица. Човек можеше да влезе в този магазин по всяко време между вечерта и три сутринта и да открие Хати Парсънс седнала зад щанда със захарни изделия. Не предлагаша кой знае какъв богат асортимент, стоката и не беше особено прясна, но тя продаваше онова, което се виждаше по рафтовете, и ако човек знаеше вълшебната думичка или беше редовен посетител, тогава влизаше в клуба през задната врата. Ако някой обаче си мислеше, че може да се вмъкне под или от нечие чуждо име, или пък си въобразяваше, че скъпите му дрехи или чекова книжка са достатъчни, за да го пропуснат, е, за такива случаи Хати си имаше готов остър бръснач в джоба на престилката си, а племенникът ѝ, Форни Младши, седеше точно зад вратата.

Когато отворих вратата към пазара се сблъсках с третия си бял мъж за деня. Този беше с моя ръст, светлокестенява коса и скъп тъмносин костюм. Дрехите му бяха измачкани, и целият вонеше на джин.

— Хей, цветнокожи братко — изломоти той, като ми махна. Крачеше право срещу мен, така че трябваше да се отстъпя извън магазина, ако не исках да бъда прегазен от този белокож валяк.

— Кво шъ кайш са изкараш един двайсетак набързо, а? — отпери ми той въпроса си, а през това време вратата се тръшна зад него.

Днес определено всички си бяха плюли в устата да ме обсипват с пари.

— И как ще стане тази работа?

— Трябва да вляза там, вътре... търся някого. Ама онова гадже вътре и дума не дава да стане. — Той целият се тресеше и взех да се опасявам да не се изтърси на земята. — Що не й пошушнеш, че съм готен пич?

— Съжалявам, но не мога да го направя.

— И защо?

— Кажат ли веднъж „не“ в кръчмата на Джон, край. — Заобиколих го, за да вляза отново в магазина. Той се опита да се извърне и да ме сграбчи за ръката, но всичко, което успя да постигне, беше да се завърти два пъти около оста си и да се изтърси по задник до стената. Протегна нагоре ръка сякаш искаше да се наведе, за да ми пошушне нещо, но аз сериозно се съмнявах дали може да ми предложи нещо, дето радикално да подобри живота ми.

— Хей, Хати, май си имаш пансионер на прага.

— Онзи пиан бял младеж?

— Аха.

— Ще накарам Форни да му хвърли едно око по-късно. Той ще го изхвърли, ако е още там.

Това беше достатъчно, за да прогоня пияния от съзнанието си.

— Кой ще свири тази вечер?

— Някои от твоите земляци, Изи. Липс с триото си. Последният вторник обаче тук беше и Холидей.

— Наистина?

— Страхотно нещо! — Усмивката на Хати оголи зъби, подобни на плоски сиви речни камъни. — Трябва да беше някъде към полунощ, не помня точно, ама и птиците започнаха да й пригласят чак докато пуснахме кепенците.

— Брей, как към го изтървал! — затяхках се.

— Ще ти струва седемдесет и пет цента.

— Това пък за какво?

— Джон сложи надценка. Разходите скочиха и той се опитва да държи отрепките отвън.

— А кой е този?

Тя се приведе напред, като ми показва воднистите си кафяви очи. Хати имаше цвета на светъл пясък и сериозно се съмнявах дали някога бе надхвърляла петдесет килограма през шейсет и кусур годините си.

— Да си чувал за Хауърд? — попита ме тя.

— Кой Хауърд?

— Хауърд Грийн, шофьорът.

— Ами, не. Не съм го мяркал от миналата Коледа.

— Е, повече няма и да го мернеш, поне на този свят.

— Защо, какво се е случило?

— Излезе от тук в три през нощта, когато Лейди Дей пееше тук и бам! — Тя заби юмрук в отворената длан.

— Да?

— Не му оставили даже и лице. Да знаеш, казах му, че е последният глупак да излиза, след като пее Холидей, но той не ме послуша. Каза, че имал да свърши някакъв бизнес. Казах му, ама на, като не слуша! На ти сега един бизнес!

— И го убили?

— Точно до колата му. Толкова лошо го били, че жена му, Естер, каза, че успяла да го познае само по пръстена му. Сигурно са използвали оловна тръба. Нали го знаеш, че все обичаше да си вре носа там, дето не му беше работа.

— Хауърд си падаше по дебелите работи — съгласих се с нея, като й подадох трите четвъртака.

— Влизай, сладур — ухили се тя.

Още с прекрачването на прага в лицето ме блъсна мощта на духовия инструмент на Липс. Бях слушал Липс, Уили и Флаттоп още

когато бях малък в Хюстън. Всички те плюс Джон и поне половината посетите на заведението се бяха изнесли от Хюстън след края на войната, а някои дори и преди това. Калифорния беше като рая за негрите от южните Щати. Хората разказваха легенди как можеш да ядеш плодове направо от дърветата и има толкова много работа, че един можеш и да се пенсионираш. В по-голямата си част историите отговаряха на истината, но истината не беше като мечтите. Въпреки всичко животът в Лос Анджелис си беше труден и дори и всеки ден да блъскаш като животно, пак не можеше да се отлепиш от дъното.

На дъното обаче не беше чак толкова зле, щом човек можеше да си размърда кокалите и да отскача от време на време при Джон и да си бъбри с другите за онова време в Хюстън, когато мечтаехме за Калифорния.

— Хей, Изи — изграчи нечий дебел глас зад мен.

Беше Форни Младок. И той беше от хората, с които се знаех още онова време. Едър, груб мъжага, който можеше цял ден да събира памук и после да танцува до зори, след което отново да излезе на памучните плантации. Веднъж се бяхме сдърпали здравата, тогава бяхме далеч по-млади и двамата; не можах да прогоня мисълта си, че ако не беше Плъха да ме отърве, щях сигурно да съм покойник.

— Здравей, Младок. Как е хавата?

— Не е кой знае каква, ама се навъртай наоколо. — Той се бе настанил на високо столче, като се облягаше на стената. Беше пет години по-млад от мен, някъде на около тридесет и три, и шкембето му вече провисваше над колана, но Форни си беше все така як и грамаден както тогава, когато ме беше проснал на пода.

Цигара стърчеше между устните му. Пушеше най-евтиния и отвратителен сорт тютюн, който произвеждаха в Мексико — Сапатас. Предположих, че я беше изпушил, защото я остави да падне на пода. Тя остана върху пода да дими, прогаряйки черно петно върху дъбовите дъски. Подът около стола на Форни беше нашарен от такива петна. Той беше нечистоплътен мъж, който не даваше пет пари за нищо.

— Не си се навъртал наскоро наоколо, Изи. Къде се губиш?

— Бачках, бачках ден и нощ за Чампиън и накрая ми теглиха ритника.

— Изхвърлиха те? — Около очите му се оформи дребна усмивка.

— Та чак се стоварих на задника си.

— По дяволите. Съжалявам за това. Не пускат ли временно в неплатен отпуск?

— Къде ти. Просто босът не е щастлив, ако само си вършиш работата. Иска в добавка и да му цункаш гъза от благодарност.

— И аз така чувам.

— Миналият понеделник тъкмо ми свършваше смяната и бях толкова каталясал, че едва си мърдах краката...

— Аха — кимна Форни в знак на съчувствие.

— ... и шефът ми се пръква и ми сервира, че трябвало да работя и един час извънредно. Е, казах му, че съжалявам много, но имам среща. И аз наистина имах среща, с леглото.

Форни изпадна във възторг от лафа.

— А той да има наглостта да ми заяви, че моят народ трябвало да се научи да работи малко повече, ако искал да напредне.

— И той ти каза това?

— Да. — Усетих как гневът ми се връща.

— А той какъв е?

— Италианец, мисля, защото родителите му са дошли оттам.

— Човече! И ти какво му каза?

— Казах му, че моят народ се е научил да работи свръхсили още преди Италия да започне да съществува като държава. Щото сигурно знаеш, че Италия е далеч по-млада от нас.

— Аха — произнесе Форни, но беше ясно, че няма и представа за какво ставаше дума. — И какво стана после?

— Каза ми, че мога да се прибирам у дома и да не се притеснявам, че ще закъснея следващия ден. Каза, че имал нужда от хора, които искат да работят. И аз си тръгнах.

— Човече — поклати глава Форни. — На всеки от нас им го натеглят по този начин.

— Точно така. Като те гледам така, можеш ли да му удариш една бира?

— Да — изрече зарадвано той, но в следващия момент челото му се набръчка. — Ами как ще я купиш, като сега си без работа?

— Не се тревожи, винаги мога да купя две бири.

— Е, аз пък да ти кажа винаги мога да ги обърна.

Приближих се до бара и поръчах две бири. В заведението сякаш се бе събрал половината Хюстън. Повечето маси бяха заети от пет или шест души. Народът крещеше и говореше, целуваше се и се смееше. След тежкия трудов ден кръчмата на Джон беше отлично място за отпускане. Не беше съвсем законно, но пък едва ли имаше нещо лошо в това. Големите имена в негърската музика ходеха там, защото се знаеха с Джон още от времето, когато им даваше да изкарат комат хляб и винаги им плащаше навреме. Трябваше да има над двеста редовни посетители на бара на Джон и всички се познавахме по лице, така че освен забавлението, човек винаги можеше да свърши и някоя полезна работа.

Присъстваше Алфонсо Дженкинс в черна копринена риза и прическа щръкнала повече от фут. Джохамо Джоханас също беше тук. Беше в кафяв вълнен костюм и яркосини обувки. Мършавата Рита Кук и тя беше тук с петима мъже наобиколили масата ѝ. Никога не можех да разбера как беше възможно една грозна като смъртта и кожа и кости жена да привлича толкова мъже около себе си. Веднъж я запитах как го прави и тя ми отвърна с пронизителния си скимтящ глас: „Знаеш ли, Изи, само половината от мъжете се вълнуват от бедрата и гърдите на момичето. Повечето от вас, цветнокожите мъже, търсят жена да ги обича, ама така, че да забравят колко труден е животът.“

Забелязах Франк Грийн на бара. Викахме му Ножаря, защото беше толкова бърз с ножа, че изглеждаше като че ли винаги държи един в ръката си. Държах се настрани от него, защото беше гангстер. Той отвличаше камиони с алкохол и цигари по цяла Калифорния, че и Невада. Отнасяше се със смъртна сериозност към всичко, което вършеше, и беше готов да пререже гърлото на всеки срещнат мъж.

Забелязах, че Франк се бе пременил целият в черно. При неговата работа това означаваше, че се кани да излиза на работа — да отвлича алкохол или нещо по-лошо.

Помещението беше толкова претъпкано, че нямаше и сантиметър свободно място за танци, въпреки това дузина или повече двойки се бяха изхитрили да се боричкат между масите.

Занесох двете кани с ел до входа и подадох на Младока неговата. Един от няколкото известни начина да разтопиш сърцето на някой закоравял чукач е да му дадеш бира и да го оставиш да разкаже няколко изветрели безсмислици. Така че се отпуснах на стола и отпих

от бирата си докато Форни споделяше как са били нещата в кръчмата през изтеклата седмица. Разказа ми отново историята за Хауърд Грийн. Този път обаче той добави и подробността, че Грийн бил вършил някаква незаконни далавери за работодателите си.

— Белите момчета са го убили — приключи той размишленията си.

Форни много си падаше по разкрасяването на всяка стара история, това ми беше известно, но около мен имаше набъркани прекалено много бели мъже, за да се чувствам спокоен.

— За кого работеше? — попитах.

— Знаеш ли онзи образ, дето отпадна от надпреварата за кметския стол?

— Матю Теран?

Теран имаше голям шанс да спечели изборите за мястото на кмета в Лос Анджелис, но се отказа само няколко седмици преди изборите. Никой не разбра защо.

— Да, точно той е. Нали ги знаеш, всичките политици са крадци. Ами че аз си спомням когато за пръв път избрах Хю Лонг, в Луизиана...

— Колко време ще прекара тук Липс? — запитах го аз, за да секна размишленията му.

— Седмица или там някъде. — Младока не даваше пет пари за какво приказва, само да вървеше лафът. — Брей, да знаеш само какви спомени ми навяват тия момчета. По дяволите, ами че те свиреха онази нощ, когато Плъха ти спаси задника.

— Точно така — казах. Още усещах обувката му в бъбрека си когато се извиех малко повече от необходимото.

— Трябваше да му благодаря за това. Нали знаеш, бях толкова пиян и полудял, че можех да те убия, Изи. И щяха да ми изгният кокалите в панделата.

Това беше първата му истинска усмивка от началото на срещата ни. Младока бе останал без два зъба на долната челюст и един на горната.

— Какво стана с Плъха? — попита ме той, почти замислено.

— Не знам. Днес за пръв път от много години си спомних за него.

— Още ли е в Хюстън?

— Така съм чувал. Ожени се за ЕтаМей.

— С какво се занимаваше последният път, когато го видях?

— Толкова отдавна беше, че вече не си спомням — излъгах.

Младока се захили.

— Спомням си когато пречука Джо Т, оня сводник, нали го знаеш? Джо тогава пръскаше кръв като пръскачка, а пък Плъха беше с оня костюм, небесносиния. И нито дори петънце върху него! Да знаеш, само заради това ченгетата не закопчаха Плъха, защото не можеха дори да си представят, че може да го е направил без да се изцапа!

Пред мисления ми взор изплава последната ни среща с Реймънд Александър, а тя не беше никак весела.

Не бях виждал Плъха повече от четири години до момента, в който се сблъскахме един в друг една вечер пред салона на Мъртъл, в пети градски район на Хюстън. Носеше тъмносин костюм и филцова кафява шапка. Аз бях още в армейско зелените си дрехи.

— Кво става, Изи? — попита той, повдигайки поглед към мен. Плъха беше дребен мъж, с лице на гризач.

— Ами горе-долу нищо — отвърнах. — И ти май си на същия хал, както гледам.

— Е, не съм чак толкова зле. Улиците вече са мои. — Златните му коронки блеснаха в полумрака.

Ухилихме се взаимно и се затупахме по гърбовете. Плъха ме почерпи едно питие в заведението на Мъртъл, и аз го почерпих. Черпихме се така до момента, в който Мъртъл ни заключи в заведението и отиде да спи.

— Оставете парите за изпитото под рафта, момчета — заръча ни тя. — Вратата се заключва сама на излизане.

— Спомняш ли си ония лайна със заварения ми баща, Изи? — попита ме Плъха когато останахме сами.

— Да — отвърнах. Беше рано сутринта, барът беше празен, но аз въпреки това пак се огледах наоколо; убийството не е от темите, които могат да се разискват на висок глас, но Плъха не го знаеше. Преди пет години беше убил заварения си баща, като бе успял да го накачи на друг човек. Ако законът обаче успееше да разкрие истинските обстоятелства, нямаше да има и седмица и щеше да е увиснал на въжето.

— Истинският му син, Наврочет, дойде да ме търси миналата година. Не мислел, че онзи момък Клифтън го е направил, макар че законът го обяви. — Плъха си наля нова чаша и я обърна. После си наля още една. — Успя ли да изчукаш някое бяло путе през войната? — попита той.

— Там имаше само бели момичета. Ти как мислиш?

Плъха се захили и се отпусна на стола, като затърка слабините си.

— Брей, заслужава си да му ударим една здрава веселба по този повод, какво мислиш, а? — И той ме тупна по коляното както в доброто старо време когато бяхме съдружници, преди войната.

Продължихме с пиенето и чак след час той се върна на Наврочет.

— Идва, значи, един мъж, точно тук, в този салон, и се изправя пред мен, значи, с високите си ботуши. Да знаеш, трябваше да си изкривя врата, за да го видя тоя авер. Беше си сложил най-хубавия костюм и ботуши, така че тихичко само си дръпнах ципа надолу когато влезе. Каза ми, че искал да си поговорим. Казва да сме били излезли навън. И аз излизам, кво да правя. Можеш да ме наречеш и глупак, ама тва е. И още не сме излезли, значи, и той се обръща и в ръката му цъфва пистолет, право в главата ми. Можеш ли да си представиш? И аз почвам да го раздавам, сякаш аха-аха ще напълня гащите. И да знаеш само какво чувам, представи си! Старият Навро иска да знае къде може да те намери...

— Мен! — възкликвам.

— Да, Изи! Чул, че и ти си бил онази нощ с мен, така че иска да убие и теб. Аз обаче си гърча стомаха напред и навътре, а ти знаеш, че поглъщам доста бира. Правех се все едно, че мартинките ми треперят здравата, и старият Навро си мисли, че вече съм напълнил гащите... И в този момент измъквам малкия Реймънд навън и отварям клапана. Хе, хе, ела да видиш какво става! Опикавам целите му ботуши и Наврочет подскача чак до небето. — Усмивката изчезна от лицето на Плъха. — Вкарах му четири парчета олово преди да рухне на пода. Същият брой, който вкарах в търбуха и на онзи курвенски син, баща му.

Бях видял достатъчно смърт по време на войната, но тази на Наврочет ми изглеждаше далеч по-реална и ужасяваща, лишена от всякакъв смисъл. Там, в Тексас, в пети район, Хюстън, хората пръскаха черепите си заради десет цента или небрежно изтървана дума. И

лошите винаги убиваха добрите или глупавите. Ако онази нощ в онзи бар някой е трябвало да умре, това е бил само Плъха. Ако на Земята имаше поне мъничко справедливост, трябвало е той да умре.

— Въпреки всичко и той успя да ми вкара едно парче олово в гърдите, Изи — каза Плъха, сякаш прочел мислите ми. — Лежах проснат до стената, без да чувствам краката или ръцете си. Всичко наоколо ми беше като в мъгла и тогава чух онзи глас и видях онова бяло лице над мен. — Гласът му заприлича съвсем като на молитва. — И онова бяло лице ми казва, че било Смъртта, а аз никак не се уплаших, ама никак. И знаеш ли какво му отвърнах?

— Какво? — попитах аз, като в същия момент реших да напусна Тексас завинаги.

— Казах му, че един човек преди ме беше пребивал почти до смърт и аз го изпратих в ада. Казах му „Изпратих и сина му подир него, така че, Сатана, само остани при мен и ще ти нашиbam задника така, че да цъфне.“

Плъха се изсмя меко, положи глава на бара и заспа. Извадих портфейла си, тихо, сякаш за да не събудя мъртвия, оставих две банкноти, и се върнах в хотела. Бях в автобуса за Лос Анджелис когато слънцето изкачи хоризонта.

Но оттогава сякаш бе минала цяла вечност. Тази вечер аз бях собственик на земя и работех, за да изплащам полицата си.

— Младок, да си виждал напоследък бели момичета да се навъртат тук? — попитах.

— Защо? Да не търсиш някое? — Младака естествено веднага застана нащрек.

— Ами... нещо такова.

— Значи „нещо такова“, а? И кога ще разбереш дали търсиш „нещо такова“ или наистина?

— Разбираш ли, аз, хм, чух за това момиче. Аа... Делия или Далия ли беше, или как... Знам само, че името ѝ започва с „Д“. Иначе има руса коса и сини очи и ми казаха, че си струвало човек да я потърси.

— Не мога да кажа, че си спомням, авер. Искam да кажа, че за уикендите идват някакви бели момичета, нали знаеш, но никога не са

сами. А пък аз моментално ще изхвърча оттук, ако взема да се заглеждам по гаджетата на братята.

Имах усещането, че Младока ме пързая. Дори и да знаеше отговора на въпроса ми, той щеше да го запази за себе си. Младока ненавиждаше всеки, който по негово мнение се справяше по-добре от него в живота. Младока ненавиждаше всички.

— Е, сигурно все ще я позная, ако я зърна да влиза. — Огледах се из помещението. — Хей, там до групата има свободен стол, ще ида да го заема.

Знаех, че Младока нямаше да си откъсне погледа от мен цялата вечер докато съм тук, но не ми пукаше. Той нямаше да ми помогне, а аз не давах и пет пари за него.

Открих свободен стол да моя приятел Одел Джоунс.

Одел беше спокоен мъж, религиозен. Главата му имаше цвета и формата на червен орех. И макар да беше богобоязлив мъж, тричетири пъти на седмица пътят му все свърташе през кръчмата на Джон. Обикновено преседяваше там до полунощ над бутилка бира, безмълвен, освен ако някой не го заговореше.

Одел се просмукваше от опиянението на заведението, което пренасяше и на работното си място като техник по поддръжката на училището на Плезънт Стрийт. Винаги беше облечен в едно старо туидово сако и износени кафяви вълнени панталони.

— Хей, Одел — поздравих го.

— Изи.

— Как е тая вечер?

— Ами, бива — изрече той бавно, като обмисляше думите си. — Всичко върви добре. Разбира се.

Разсмях се и го потупах по гърба. Беше толкова слаб, че силата на потупването ми го блъсна настрани, но той само се усмихна и пак се намести на стола. Одел беше по-възрастен от повечето ми приятели; мисля, че по онова време трябва да бе надхвърлил петдесетте. До този момент той бе надживял две съпруги и три от четирите си деца.

— Как са нещата тази вечер, Одел?

— Ами — почеса се той зад лявото си ухо, — преди два часа дебелата Уилма Джонсън дойде тук с Тупедо и на дансинга се развихри ураган. Така скачаше във въздуха и се приземяваше, че цялата сграда се тресеше.

— Тая Уилма явно доста си пада по танците — забелязах.

— Чудя се откъде взема тази енергия, като я знам как блъска за къшея хляб.

— Явно и здравата набива.

Това докара Одел до възторг.

Помолих го да ми запази място докато обиколя заведението да се обадя на неколцина приятели.

Направих обиколката, като стисках ръце и питах хората дали са виждали едно бяло момиче, Делия или Далия, или нещо от тоя род. Не използвах истинското ѝ име, защото не исках всички тук да ме свързват с нея, ако се окажеше, че мистър Олбрайт ме е преметнал и играта задебее. Никой обаче не я беше виждал. Канех се да задам въпроса дори и на Франк Грийн, но той бе изчезнал нейде докато се добера до бара.

Когато се върнах на масата си, Одел още беше там и се усмихваше.

— Дойде Хилда Ред — каза ми той.

— Така ли?

— Лойд се опита да я хване за задника, и тя така го халоса в дебелото му шкембе, че той малко остана да припадне. — Одел имитира Лойд, като изду бузи и очи.

Още се смеехме, когато дочух някой да крещи името ми толкова силно, че дори Липс вдигна очи зад тръбата си.

— Изи!

Одел вдигна поглед.

— Изи Ролинс, ти ли си?

През заведението крачеше едър мъжага. Едър мъжага в бял костюм на сини райета и огромна шапка. Едър чернокож мъж с широка бяла усмивка, който се движеше през претъпканото заведение подобно на дъждовен облак, като ръсеше „Здрасти“ и „Как я карате?“ покрай себе си по пътя към дребната ни масичка.

— Изи! — засмя се той. — Още ли не си изхвърчал през нечий прозорец?

— Още не, Дюпре.

— Познаваш Корета, нали?

Забелязах я зад Дюпре; сякаш я водеше на въженце както дете влачи камионче зад себе си.

— Здрасти, Изи — поздрави ме тя с мек глас.

— Хей, Корета, как си?

— Добре, благодаря — отвърна тя. Говореше толкова тихо, че се зачудих как я чувам при всичкия този грохот от музика и шум. А може

би изобщо не я чувах, а само разбирах какво искаше да каже по начина, по който ме гледаше и се усмихваше.

Дюпре и Корета се различаваха страшно много. Той беше мускулист и беше инч или два по-висок от мен, може би шест фута и два инча, шумен и дружелюбен като голямо куче. Дюпре беше умен мъж, що се отнасяше до числа и книги, но иначе винаги беше затънал до шия, защото парите му отиваха по пиячка и жени, а ако останеше нещо, човек винаги можеше да му измъкне и последния останал цент с някоя изтъркана сърцераздирателна история.

Корета обаче беше нещо съвсем различно. Беше нисичка и закръглена с вишневокафява кожа и големи лунички. Винаги носеше рокли, които подчертаваха и открояваха гърдите ѝ. Имаше бадемовидни очи, които на пръв поглед обикаляха безцелно из заведението, но човек добиваше впечатлението, че го наблюдава. Тя беше завършената мъжка мечта.

— Липсваш им в завода, Изи — каза Дюпре. — Да, вече не е същото без теб, да знаеш, Изи. Ония другите негри не могат да им вършат тая работа, дето ти им я вършеше.

— Мисля, че отсега нататък вече трябва да се справяте без мен, Дюпре.

— Ами. Няма да мога. Бени иска да се върнеш, Изи. Много съжалява, че те е пуснал.

— За пръв път го чувам.

— Нали ги знаеш онези жабари, Изи, не могат да кажат тая дума „съжалявам“, щото ги е срам. Но иска да се върнеш, знам го.

— Може ли да седнем при теб и Одел, Изи? — запита сладко Корета.

— Разбира се, разбира се. Донеси ѝ стол, Дюпре. Дай го тук, Корета.

Повиках бармана да донесе кварта бърбън и кофичка с натрошен лед.

— Значи искал да се върна, така ли? — обърнах се към Дюпре след като всички вече имахме чаши.

— Да. Каза ми днес, че ако се върнеш и прекрачиш прага, веднага ще те вземе пак на работа.

— Първо иска от мен да го цункам отзад — казах. Забелязах, че чашата на Корета беше почти празна. — Искаш ли още една, Корета?

— Може и да пийна още една, ако ми налееш. — Усетих усмивката ѝ по целия си гръбнак.

— Давай, Изи — обади се Дюпре, — аз му казах, че съжаляваш за станалото и той няма нищо против да го забрави.

— Аз и без това съжалявам. Всеки мъж без пари съжалява.

Смехът на Дюпре беше толкова гръмогласен, че едва не изпрати бедния Одел на пода.

— Значи, идващ! — изрева Дюпре. — В петък си при нас и работата ти е в кърпа вързана.

Питах ги за момичето, но напразно.

Точно в полунощ Одел се изправи да си ходи. На мен и на Дюпре ни пожела лека нощ, после целуна ръката на Корета. Дори този спокоен и дребен мъж беше подпален от пожара ѝ.

После двамата с Дюпре започнахме надпревара кой ще каже повече лъжи за войната. Корета се смееше и гаврътваше уиски след уиски. Липс и триото му не спираха да свирят. През цялата нощ в бара прииждаха нови хора, но аз вече бях приключил с търсенията на мис Дафне Монет за деня. Разсъдих, че ако успея да си възвърна работата в завода, ще мога да си върна парите на мистър Олбрайт. Така или иначе, уискито ме направи ленив; единственото нещо, което ми се искаше да правя в момента, беше да се смея.

Дюпре клюмна на масата преди да пресушим и втората кварта; часът вече беше три след полунощ.

Корета изви капризно носле зад главата му.

— Той обича да се весели докато пропеят трети петли, но днес май петлите не са на кеф.

— Изхвърлиха го от квартирата му, защото не си е платил наема — каза Корета.

Влачихме Дюпре от колата към вратата ѝ; краката му се тътреха, оставяйки две дълбоки следи в градината на хазяина ѝ.

— Първокласен шлосер за почти пет долара на час, а не може да си плаща дори сметките — продължи тя.

Отбелязах си наум, че ако Дюпре издържаше малко повече на пиене, тя нямаше да е толкова язвителна.

— Хвърли го върху онова легло, Изи — каза ми тя когато успяхме да го довлечем до стаята.

Дюпре беше едър мъж и имаше късмет, че успях изобщо да го настаня върху леглото. Бях направо капнал докато успея да приключа. Сгромолясах се върху дребната спалня на Корета в още по-малката ѝ всекидневна.

Тя ми наля една чашка за лека нощ и ние се настанихме върху дивана ѝ. Седяхме съвсем близо един до друг, защото стаичката ѝ беше не по-голяма от килер за метли. Избухваше в смях дори и на най-тъпите ми лафове и се люшкаше напред-назад, като се улавяше за коляното ми за момент и после вдигаше блесналите си очи към мен. Разговаряхме тихо и дълбокото хъркане на Дюпре удавяше половината от разговора ни. Всеки път, когато имаше да ми каже нещо, тя го прошепваше доверително и се преместваше по-близо до мен, за да е уверена, че я чувам.

Когато вече бяхме толкова близо едно до друг, че дъхът ни започна да се слива, аз де обадох:

— По-добре да си тръгвам, Корета. Ако изгревът ме свари да излизам на пръсти от стаята ти, не знам какво ще си помислят съседите ти.

— Хммм! Дюпре се тръшна като свиня и ти веднага ми обръщаш гръб и излизаш от вратата сякаш съм някаква купчина отпадък.

— В съседната стая спи приятелят ти, скъпа. Какво ще стане, ако чуе нещо?

— Така, както е захъркал? — Тя плъзна ръка под блузата си, като повдигна сутиена, за да проветри гърдите си.

Изправих се със залитане и направих двете крачки до вратата.

— Ще съжаляваш, ако си тръгнеш, Изи.

— Ще съжалявам още повече, ако остана.

Тя не коментира думите ми. Само се отпусна по гръб на дивана, без да спира да вее на гърдите си.

— Трябва да си ходя — заявих. Дори отворих вратата.

— Дафне сега хърка и тя. — Корета се усмихна и разкопча едно копче. — Сега не можеш научи нищо за нея.

— Как я нарече?

— Дафне. Нали така се казва? Ти й казваш Делайя, но това не е истинското й име. Миналата седмица станахме много гъсти, когато нейният и моят приятел бяха в игралната зала.

— Дюпре?

— Ами. Изи, беше друг мъж. Нали знаеш, че имам повече от един приятел.

Корета се изправи и влезе право в прегръдката ми. Усещах студеният аромат на жасмин, който проникваше през вратата с мрежата и горещият жасмин, който излъчваше гръдта й.

Бях на достатъчно години, за да убивам хора на война, но още не бях възмъжал достатъчно. Най-малкото, не бях мъж по начина, по който тя беше жена. Тя ме възседна върху кушетката и прошепна:

— О, да, татенце, точно там, да! О, да!

Не знам как се сдържах да не извикам. После тя отскочи от мен и прошепна свенливо:

— Оооооо, това беше прекалено хубаво, Изи.

Опитах се да я придърпам обратно, но Корета никога не ходеше там, където не искаше да отиде. Тя просто се отскубна от прегръдките ми и стъпи на пода, като заяви:

— Не мога да издържа на такава любов, татенце, просто не мога, при тия неща.

— Какви неща? — извиках.

— Нали знаеш? — Тя кимна с глава. — Дюпре е в съседната стая.

— Зарежи го! Ти направо ме влудяваш, Корета.

— Просто не е редно така, Изи. Аз правя толкова нещо за теб, а ти само душиш подир приятелката ми Дафне.

— Не душа подир нея, сладур. Просто работа, това е всичко.

— Каква работа?

— Един човек иска от мен да я открия.

— Какъв човек?

— Кой го е грижа какъв? Не ме интересува никой друг, освен теб.

— Но Дафне ми е приятелка...

— Някакъв неин приятел, Корета, това е всичко.

Когато възбудата ми започна да отшумява, тя отново ми подаде точката си и ми позволи да я погала още малко. По този начин ме не остави чак до сутринта. Каза ми кой бил приятелят на Корета; не бях особено щастлив, когато чух името му, но така беше по-добре.

Когато Дюпре се разкашля в съседната стая като човек, който всеки момент ще се събужда, аз мигом скочих в панталоните си и хукнах към вратата. Корета се хвърли на гърдите ми и въздъхна.

— Няма ли мъничката Корета да получи едни мънички десет долара, ако откриеш това момиче, Изи? Аз бях тази, която ти каза за нея.

— Разбира се, миличко. Веднага щом я открия.

Когато ме целуна на прощаване, разбрах, че нощта вече е отминала; целувката ѝ вече беше безсилна да възкреси мъртвец.

Когато най-после успях да се прибера у дома си, на 116 Улица, вече беше настъпил следващият прекрасен калифорнийски ден. Големи бели облаци лениво плаваха на изток към планинската верига Сан Бернардино. По върховете още имаше остатъци от сняг и във въздуха се носеше едва доловим мирис на изгаряни отпадъци.

Кушетката ми си беше в същото положение както я бях оставил сутринта на предния ден. Вестникът, който бях чел същата сутрин, си стоеше прилежно сгънат върху тапицирания ми стол. Чиниите от закуската бяха в мивката.

Вдигнах щорите и прибрах купчината кореспонденция, която раздавачът беше пуснал през процепа на входната врата. Пощата бе започнала да приижда в крупни количества от мига, в който бях станал собственик на недвижимо имущество; на мен това ми допадаше. Допадаше ми дори и безполезна поща.

Имаше писмо, в което ми обещаваха една година безплатна застраховка и още една, в която имам шанс да спечеля хиляда долара. Имаше и писмо за препращане, което предвещавахе смъртта ми, ако не изпратя шест точни копия на други хора, които познавам, и два сребърни четвъртинки долар до пощенска кутия в Илинойс. Предположих, че беше работа на някоя бяла банда, която се опитваше да използва суеверията на негрите от Юга. Писмото просто полетя в кошчето за отпадъци.

Като цяло обаче беше много приятно да си седя така в разсеяната утринна светлина и да си чета пощата. Електрическата кафеварка издаваше звуци от кухнята, а навън птиците вече огласяха простора.

Вдигнах един голям червен пакет пълен с купони, под който се откри дребен син плик. От него дъхаше на изящен парфюм, като беше надписан с елегантен женски почерк. Щемпелът върху марката беше от Хюстън, а името ми гласеше „Мистър Езекиил Ролинс“. Това ме накара да се преместя под светлината, струяща през кухненския

прозорец. Не всеки ден получавах писма от дома, от някого, който знаеше цялото ми име.

Хвърлих поглед през прозореца за момент преди да прочета писмото. Върху оградата на съседния ми двор сойка дразнеше едно зло куче. Мелезът ръмжеше и скачаше безсилно да стигне птицата. Всеки път, когато песът стовареше тялото си върху оградата, сойката се преструваше, че всеки миг ще отлети, но не го правеше. Птицата просто продължаваше да се взира в тези смъртоносни челюсти, хипнотизирана от тях.

Хей Изи!

Много време мина откак не сме се виждали. Софи ми даде адреса ти. Тя си идва в Хюстън щото казва че там в Холивуд не се издържа. Да ти кажа, питах я какво иска да каже с това „не се издържа“, но тя само повтаря „Не се издържа!“. И да знаеш, че всеки път, когато ми отговори така, целият ме обзема тръпка, като че ли това е тъкмо място за мен.

Тук всички са си пак същите. Разпердушиниха Клакстън Стрийт Лодж. Да беше видял плъховете, дето се втурнаха накъдето им видят очите от развалините!

Ета е добра, но ме изрита. Идвам си значи една вечер от Лусинда, ама толкова залян, че дори не се и измих. Аз, разбира се, много съжалявам за това. Знаеш, че човек трябва да уважава жена си, а пък и един душ не е кой знае какво нещо да направи човек. Мисля си обаче, че един все ще ме прибере обратно.

Трябва да видиш момчето ни, Изи, ЛаМарк се казва, страхотно е. Да видиш само колко е пораснал! Ета казва, че е щастлива, че нямал плъхската ми физиономия. Но да ти кажа, мисля, че вече виждам искрицата в очите му. Но както и да е, има големи крака и голяма уста, така че знам, че всичко е наред.

Мисля си, Изи, че не сме се виждали с теб много отдавна. Мисля си, че след като пак съм ерген, що не отскоча да ти погостувам и да вдигнем патардия в града.

Що не ми драснеш някой ред да ми кажеш кога ще ти е удобно. Изпрати писмото на Ета, тя ще се погрижи да ми го препрати.

Доскоро

П.П.

Накарах Лусинда да напише писмото вместо мен и й казах, че ако не предаде думите ми точно както ги казвам, ще я изкарам на Авеню В и ще й скъсам задника от бой.

Още при първите думи се скрих в килера. Не знам какво щях да правя там, може би да опаковам багажа си и да хукна накъдето ми видят очите. А може и просто да ми се и приискало да се скрия, не знам.

В младежките ни години в Тексас бяхме неразделни приятели. Биехме се по улиците рамо до рамо и деляхме едни и същи жени без дори някой да го направи на въпрос. Какво може да представлява една жена в сравнение с любовта между двама мъже? Когато обаче дойде моментът Плъха да се ожени за ЕтаМей Харис, нещата започнаха да се променят.

Една късна нощ той дойде в дома ми и ме накара да го закарам, с една крадена кола, до едно малко фермерско градче на име Парайя. Каза ми, че щял да моли заварения си баща за едно наследство, което майка му била обещала преди да умре.

Преди да си тръгнем от градчето завареният баща на Плъха и един младеж на име Клифтън бяха застреляни. На връщане Плъха имаше в джоба си повече от хиляда долара.

Нямах нищо общо с тези убийства. Плъха обаче ми обясни какво е направил докато се прибирахме. Каза ми, че двамата с Клифтън се опитали да спипат натясно татенцето Рийз, защото старецът вироглаво отказвал да изпълни молбата на Плъха. По едно време старецът успял да докопа пушката си и гръмнал Клифтън, после пък Плъха гръмнал Рийз. Той ми го разказа всичко това с абсолютна невинност докато отброяваше триста долара, кървави пари, за мен.

Плъха никога не изпитваше каквото и да било чувство на вина каквото и да направеше. Просто не беше такъв човек. Той не ми се изповядваше, а само ми разказваше случилото се. Каквото и да направеше през живота си, той го споделяше поне с един човек. И след като приключи с разказа си, ми подаде триста долара, за да знае, че аз считам постъпката му за правилна.

Вземането на тези пари беше най-лошото нещо, което бях правил някога през живота си. Но ако не ги бях взел, най-добрият ми приятел щеше да ми пусне един куршум в главата, ако той само заподозреше, че не съм сигурен в него. Щеше да погледне на мен като на враг, убивайки ме за липсата ми на вяра в него.

Избягах от Плъха и Тексас в армията, и после в Лос Анджелиз. Ненавиждах се. Записах се в армията, за да докажа на себе си, че съм мъж. Преди да нападнем в деня на нахлуването в Европа изпитвах страх, но воювах. Воювах, въпреки страховете си. Първият път, когато се бих в ръкопашен бой с един германски войник, през цялото време докато го убивах пицях от страх. Мъртвите му очи не се отделиха от моите цели пет минути докато пръстите ми се отделят от шията му.

Единственият път през живота си, когато не съм изпитвал страх, беше когато побягнах с Плъха. Той беше толкова уверен в себе си, че нямаше никакво място за страх. Плъха беше едва пет фута и шест инча, но можеше да се опре и на мъж с размерите на Дюпре, а аз щях да заложа на победата на Плъха. Беше способен да разпори корема на човек и само десет минути по-късно да седне над блюдо спагети.

Не исках да пиша на Плъха и не исках да оставя нещата така. В съзнанието ми той имаше такава власт над мен, че аз се чувствах длъжен да изпълнявам всичко, което искаше от мен. Но аз си имах мечти, които не ме принуждаваха вече да бягам по улиците; бях мъж с имот и исках да зарежа предишния живот в миналото си.

Отидох с колата до магазина за спиртни напитки и купих петина водка и галон гроздов сок. Настаних се на един стол до предния прозорец и се загледах в отминаващия ден.

Гледането през прозореца в Лос Анджелиз е нещо по-различно от това в Хюстън. Без значение къде точно живее човек в южните градове (дори и в такъв див и изпълнен с насилие като пети район, Хюстън) човек може да се види с почти всичките си познати само като

зяпа през прозореца. Всеки ден представлява парад от роднини и стари приятели и любовници, които на времето си имал, а и нищо чудно един ден животът да ви събере отново в леглото.

Предполагам, че това е била причината, накарала Софи Андерсън да се върне у дома. Тя си падаше много по спокойния живот на Юга. Когато гледаше през прозореца, тя искаше да вижда приятелите си и семейството си. И когато повикаше някой от тях през прозореца, тя искаше да е уверена, че този някой ще има време да си кажат по някоя приказка.

Софи беше истинска южнячка, така че главозамайващото темпо на Лос Анджелиз никак не ѝ понасяше.

Защото в Лос Анджелиз хората нямат време да спрат да си кажат по някоя приказка; където и да им се наложи да отидат, правят го с кола. В Лос Анджелиз и най-бедният мъж си има кола; може и да е без покрив над главата си, но си има кола. И знае също така къде отива. В Хюстън и Галвстън, и долу в Луизиана, животът е доста безцелен. Хората си имат работицата, но не могат да изкарат никакви истински пари, колкото и да се блъскат. В Лос Анджелиз обаче човек може да изкара и по стотачка на седмица, стига да блъска здравата. Мечтата за забогатяване тласкаше хората да работят две работи едновременно, като през уикенда хванат малко и водопроводна дейност. Няма никакво време за безцелни разходки по улицата или пък да си правят барбекю, след като има хора, готови да ви платят добри пари да карате по домовете хладилници.

Така че през този ден само гледах празните улици. От време на време виждах някоя двойка деца на велосипеди или групички млади момичета до близката сладкарница за пасти и лимонада. Отпивах от водката си, дремех и препрочитах писмото на Плъха, докато накрая проумея, че не мога да направя нищо. Реших да го игнорирам и да се държа така, сякаш никога не съм го получавал.

Когато слънцето залезе, аз вече бях в мир със себе си. Имах име, адрес, сто долара, а на следващия ден щях да отида да си поискам старата работа. Имах си къща и една празна бутилка водка, която ме бе накарала да се чувствам добре.

Щемпелът върху марката беше отпреди две седмици. С малко повече късмет от моя страна Ета можеше вече да си е прибрала обратно Плъха.

Когато телефонът ме събуди, навън вече беше мрак.

— Ало?

— Мистър Ролинс, чаках да ми се обадите.

Това вече ме разсъни окончателно.

— Какво? — възкликнах.

— Надявам се, че имате добри новини за мен.

— Мистър Олбрайт, вие ли сте?

— Разбира се, че съм аз, Изи. Какво става?

Бяха ми потребни още няколко минути да събера мислите си. Бях планирал да му се обадя след няколко дни, за да изглежда, че съм блъскал здравата за парите му.

— Имам това, което търсите — изтърсих аз, точно обратното на онова, което бях намислил. — Тя е с...

— Задръж малко, Изи. Обичам да гледам човек в очите, когато правя бизнес с него. По телефон работа не се върши. А и освен това няма как да ти платя премията по телефона.

— Мога да дойда в офиса ви сутринта.

— Защо не се видим сега? Нали знаеш къде се намира въртележката на кея Санта Моника?

— Да, знам, но...

— Това е почти по средата на пътя помежду ни. Защо не се срещнем там?

— Но колко е сега часът?

— Около девет. След час ще я затворят, така че никой няма да ни смуцава.

— Не знам... Току-що станах...

— Аз ти плащам.

— Добре. Тръгвам веднага по най-бързия начин.

Той затвори преди още да съм завършил изречението си.

8

В ония дни между Лос Анджелиз и Санта Моника все още имаше голяма ивица селскостопанска земя. Японските фермери отглеждаха артишок, марули, и ягоди от двете страни на пътя. Онази нощ полята бяха мрачни под слабата луна и въздухът беше прохладен, без да е студен.

С голяма неохота отивах на срещата си с мистър Олбрайт, защото не бях свикнал да ходя по места, обитавани изключително от бели хора, за да върша бизнес, като Санта Моника. Заводът, в който работех, Чампиън Еъркрафт, се намирал в Санта Моника, но аз отивах там по светло, свършвах си работата и пак се прибирах. Никога не излизах извън обкръжението си от моите хора.

Представата обаче, че след като му дам исканата от него информация той ще ми даде достатъчно пари, за да покрия следващата вноска по полицата ми, ме караше да се чувствам щастлив. Мечтаех за деня, в който ще мога да си купя още къщи, може би дори и къща на два етажа. Винаги исках да имам достатъчно земя, така че тя да се изплаща от наемите, които да ми осигурява.

Когато пристигнах въртележката и аркадата вече затваряха. Семействата с малки деца си тръгваха, а една група младежи се разтърпкваше наоколо, захапали цигарите, и се пъчеха както могат да го правят само млади хора на тяхната възраст.

Прекоших кея към перилата, откъдето се виждаше брегът. Разсъдих, че мистър Олбрайт ще ме зърне там, а и освен това бях далеч от белите момчета. Така щях да избегна всяка евентуална неприятност.

Оказа се обаче, че тази седмица изобщо не ми беше писано да избягна каквато и да било неприятност.

Късокрако и набито момиче в плътно прилепнала рокля се отдели от компанията си. Беше по-млада от всички останали, може би седемнадесетгодишна, и явно беше единственото момиче без приятел. Усмихна ми се, когато ме видя, и ме поздрави. Отвърнах на поздрава ѝ

и се извърнах към слабо осветената северно крайбрежие на Санта Моника. Надявах се да се махне от мен и Олбрайт да се появи колкото може по-скоро, за да се прибера преди полунощ.

— Доста е приятно тук, а?

— Да, всичко е наред.

— Аз съм от Де Моан, в Айова. Там нямаме нищо такова като океана тук. Вие от Лос Анджелис ли сте?

— Не, Тексас. — Тилът ми настръхна.

— В Тексас няма ли океан?

— Не, само залива, Мексиканският залив.

— Значи сте свикнали с него. — Тя се облегна на перилата до мен. — Всеки път като го видя, и онемявам. Казвам се Барбара. Барбара Москович. Това е еврейско име.

— Езекиил Ролинс — прошепнах в отговор. Не исках да се сближавам чак дотам с нея, че да ѝ казвам прякора си. Хвърлих поглед през рамо и зърнах двама младежи да се озъртат, като хора, загубили някого.

— Мисля, че ви търсят — казах.

— Кой го вълнува? — отвърна тя. — Сестра ми току-що ме доведе, защото родителите ми я накараха. Всичко, което иска да прави, е да излиза с Херман и да пуши цигари.

— Опасно е за едно момиче да бъде само. Родителите ви имат право да настояват да сте с някого.

— Искате да ме нараните ли? — Тя напрегнато се втренчи в лицето ми. Спомням си как се чудих какъв ли цвят са очите ѝ преди да прозвучи викът.

— Хей, ти! Чернокожият! Какво става тук? — Беше някакво пъпчиво момче. Нямаше повече от двадесет години и беше не по-висок от пет и половина фута, но закрачи към мен с походката на стар войник. Не изпитваше страх; обичайният млад глупак.

— Какво искате? — попитах го с възможно най-вежливият глас, на който бях способен.

— Много добре знаеш какво искам да кажа — произнесе той, заставайки на една ръка разстояние от мен.

— Остави го на мира, Херман! — изкрещя Барбара. — Ние само разговаряхме.

— Значи само сте си разговаряли, така ли? — каза ми той. — Нямаме нужда да говорите с жените ни.

Можех да му строша врата. Можех да му изкарам очите или да му пречупя всичките пръсти. Вместо това само задържах дъха си.

Петима от приятелите му се бяха запътили към нас. Докато се приближаваха, все още неорганизирано, можех да ги убия всичките. Какво знаеха те за насилието? Можех да смачкам гръкляните им един по един и те нямаше да могат да направят нищо, за да ме спрат. Дори не можеха да бягат по-бързо от мен, за да ми избягат. Аз все още бях машина за убиване.

— Хей! — извика най-високият от тях. — Какво не е наред?

— Едно негро тук се опитва да сваля Барбара.

— Брей, той явно налита и на прокурорски деца!

— Оставете го на мира! — изкрещя Барбара. — Просто ми разказваше откъде е.

Сигурно се опитваше да ми помогне, също както майка притиска към себе си детето си, което е счупило ребрата си.

— Барбара! — извика друго момиче.

— Хей, авер, какво става тук? — запита едрият само в лицето ми. Беше широкоплещест и малко по-висок от мен; имаше телосложение на футболист, с широко и месесто лице. Очите, носът и устата му наподобяваха дребни островчета сред огромен океан от бяла кожа.

Забелязах, че двама от младежите бяха взели тояги. Те ме заобиколиха, като ме притиснаха към перилата.

— Не искам никакви проблеми, човече — казах. Усетих дъха на алкохол от устата на високия.

— Ти вече си имаш проблем, момче.

— Вижте, всичко, което казах, беше „Здрасти“. Само това. — Докато произнасях тия думи обаче в главата ми се въртеше само една мисъл: „Защо, по дяволите, съм длъжен да ти отговарям?“

— Той й казвал къде живее. Тя самата го потвърди — намеси се Херман.

Опитвах се да си припомня на какво разстояние беше плажът. Вече бях проумял, че е крайно време да се спасявам, преди са паднали няколко трупа, един които щеше да е моят.

— Извинете ми — произнесе нечий мъжки глас.

Зад футболиста настана малко разбъркване и в следващия мъж с панамена шапка застана до него.

— Извинете ме — повтори мистър ДеУит Олбрайт усмихнат.

— Какво искате? — попита футболистът.

ДеУит само се усмихна и сетне измъкна пистолета си, който напомняше истинска пушка с размерите си. Той насочи дулото му в окото на едрото момче.

— Искам да видя как мозъкът ти се разпръсква по дрехите на всичките ти приятели, синко. Искам да умреш заради мен.

Едрият младеж, който носеше къси плувни гащета, издаде звук сякаш бе погълнал езика си. Рамото му леко помръдна и ДеУит вдигна ударника. Прозвуча така, сякаш се чупеше нечия кост.

— На твое място повече не бих мърдал, синко. Искам да кажа, ако ми се раздишаш бурно, просто ще ти пръсна черепа. А ако някой от приятелчетата ти се размърда, ще го убия и после ще прострелям топките на всички ви.

Океанът се вълнуваше и въздухът започна да изстива. Единственият човешки звук идваше от Барбара, която хълцаше в прегръдките на сестра си.

— Искам вие, момчета, да се запознаете с моя приятел — продължи ДеУит, — казва се мистър Джоунс.

Не знаех как да постъпя, така че само кимнах.

— Той е мой приятел — продължи мистър Олбрайт. — И аз бих бил истински щастлив и горд, ако той падне дотам, че да ебе сестра ми и майка ми.

Никой не пожела да коментира думите му.

— А сега, мистър Джоунс, искам да ви запитам нещо.

— Да, сър, аа, мистър Смит.

— Как мислите, дали не е редно да прострелям очната ябълка на това лошо момче?

Оставих въпроса няколко секунди без отговор. Две от помладите момчета вече плачеха, но това изчакване разхълца и предводителя им.

— Е, — произнесох след четвърт минута или някъде там, — ако той не съжалява за нападението върху мен, тогава мисля, че сте в правото си да го убие.

— Съжалявам — произнесе момчето.

— Наистина ли? — попита мистър Олбрайт.

— Д-д-да!

— Колко много съжаляваш? Искам да кажа, съжаляваш ли достатъчно?

— Да, сър, много съжалявам.

— Истината ли казваш? — Той придружи въпроса си, като опря плътно дулото на пистолета си в пърхащия клепач на момчето. — Само не ми припадай, защото искам да видя как куршума минава през окото ти. А сега ми кажи съжаляваш ли достатъчно?

— Да сър!

— Тогава докажи го. Искам да му го покажеш. Искам да паднеш тук на колене и да му засмучеш хуя. Искам хубаво да му го засмучеш...

Момчето се разрева с пълен глас при думите му. Бях напълно уверен, че той само си биеше гаден майтап, но сърцето ми изтръпна заедно с това на футболиста.

— Веднага на колене, момче, или оставаш без череп!

Очите на останалите момчета останаха приковани във футболиста докато той падаше на колене. Всички хукнаха като един когато Олбрайт стовари дулото на пистолета си върху главата на момчето.

— Изчезвайте оттук! — изрева Олбрайт. — И да не съм видял никакви ченгета, защото после ще ви открия всичките един по един и ще ви изтръгна гръцмулите!

След по-малко от минута двамата останахме сами на кея. Долових затръшването на автомобилни врати и форсирането на двигатели от паркинга и улицата.

— Сега ще има за какво да размишляват — каза Олбрайт. Той пхна обратно пистолета в кобура си под сакото. Кеят беше напълно опустял; мракът и тишината бяха навсякъде.

— Не мисля, че ще се осмелят да извикат ченгетата, но все пак трябва да се застраховаме.

Белият кадилак на Олбрайт беше паркиран на паркинга долу под кея. Той подкара на юг покрай океана. Откъм крайбрежието долиташе размитото сияние на няколко лампи, а на небето луната беше в първа четвърт, но морето излъчваше милиарди фосфоресциращи искрици.

Всичко изглеждаше така, сякаш всяка блестяща риба в морето бе изплувала до повърхността да имитира звездите в небето. Сякаш мракът и светлината съжителстваха едновременно в едно и също пространство.

Той включи радиото и го остави на една станция с голям оркестър, който свиреше „Двама самотника“ на Фатс Уолър. Спомням си го, защото в мига, в който музиката спря, се разтреперах целият. Не ме беше страх; бях разгневен, разгневен за начина, по който той беше унижил момчето. Пет пари не давах за чувствата на момчето, тормозеше само мисълта, че след като Олбрайт беше готов да причини такова нещо на хора от неговия род, толкова по-лесно би го направил на хора от моя, дори и още по-лошо, на мен. Но ако искаше да ме застреля, той просто трябваше да го направи, защото аз в никакъв случай нямаше да падна на колене пред него или когото и да било друго.

Дори и за минута не се съмнявах, че Олбрайт можеше да застреля момчето.

— И така, какво откри, Изи? — попита ме той след известно време.

— Открих име и адрес. Научих последния ден, в който са я видели и с кого е била. Познавам мъжа, с когото са я видели и знам той с какво си вади хляба. — На млади години много се гордеех с осведомеността си. Джопи ми беше казал да грабвам парите и да се правя, че търся момичето, но веднъж след като бях събрал информация, трябваше да се изфукам с нея.

— Всичко това си заслужава парите.

— Аз обаче искам да знам едно нещо първо.

— Какво е то? — попита мистър Олбрайт. Той спря колата на един банкет, от който се открояваше фосфоресциращият Пасифик. Вълните тази нощ бяха особено бурни, човек можеше да ги чуе дори и при затворени прозорци.

— Искам да съм сигурен, че това момиче няма да пострада, или който и друг замесен в случая.

— Да ти изглеждам на Господ, Изи? Да съм в състояние да ти кажа какво ще се случи утре? Нямам никакви намерения да причинявам каквото и да било на момичето. Моят приятел просто мисли, че е влюбен в нея. Искане да й купи златна халка и да си живее

мирно и кротко до дълбоки старини. Но да ти кажа, ако тя забрави да си закопчее обувките някой ден и падне и си счупи врата, тогава не би трябвало да ме държиш отговорен. Но както и да е.

Съзнавах, че това беше най-много, което можех да изтръгна от него. ДеУит не даваше обещания, но аз считах, че той действително няма намерения да причини вреда на момичето.

— Била е с един мъж на име Франк Грийн, последно са я видели във вторник. Били са в един бар на име Плейруум^[1].

— Къде е сега тя?

— Жената, която ми го съобщи, каза, че според нея двамата били екип, Грийн и момичето, така че по всяка вероятност двамата са заедно.

— Къде е това? — попита той. Усмивката и доброто му възпитание вече бяха изчезнали; беше дошъл часът на бизнеса, ясен и прост.

— Той има апартамент на Скайлър и Осемдесет и трета улица. Мястото се казва Скайлър Армс.

Той извади бялата писалка и портфейл и надраска нещо върху бележничето. После ме загледа с мъртвешките си очи, докато почукваше кормилото с писалката.

— Да има още нещо?

— Франк е гангстер — казах. Това накара ДеУит да се усмихне отново. — Той работи съвместно с онези, които отвлечат товари с алкохол. Нападат транспорт с алкохол и цигари, и после ги продават по цяла южна Калифорния.

— Лош човек значи, а? — ДеУит не успя да потисне усмивката си.

— Много лош. Бива си го с ножа.

— Виждал ли си го някога в действие? Искам да кажа, виждал ли си го да убива някого?

— Видях го как закла един мъж в един бар веднъж; един дърдорко, който не знаеше кой е Франк.

Очите на ДеУит за миг се оживиха; той се приведе над седалката, така че усетих сухия му дъх върху врата си.

— Искам да си спомниш нещо, Изи. Искам да си помислиш за онзи момент, в който Франк изважда ножа си и наръгва онзи мъж.

Помислих секунда върху това и после кимнах, давайки му да разбере, че съм готов.

— Преди да посегне с ножа към него, поколеба ли се? Дори за миг?

Пред очите ми изплува претъпканият бар на Фигероа. Едрият мъжага говореше нещо с момичето на Франк и когато Франк тръгна към него, той протегна ръка да отблъсне Франк в гърдите, предполагам. Очите на Франк се разшириха и той рязко изви глава встрани, като че ли да каже на тълпата: „Вижте го този глупак! Той заслужава само смърт за глупостта си!“ После в ръката на Франк проблесна нож и едрият мъж се строполи върху плота на бара, опитвайки да събере разпраната си шия с месестите си ръце...

— Може би секунда, не повече — казах.

Мистър ДеУит Олбрайт меко се изсмя.

— Е, — произнесе той, — предполагам, че трябва го видя отблизо.

— Може би трябва да отидете при момичето когато него го няма. Франк прекарва по-голямата част от времето си по пътя. Предната нощ го зърнах в бара на Джон; беше се облякъл като за отвлечане, така че може да отсъства ден-два от града.

— Това наистина би било най-добре — отвърна Олбрайт. Той се отдръпна назад и се отпусна на седалката. — Няма смисъл да вдигаме патърдия повече от необходимото. Снимката в теб ли е?

— Не — излъгах. — Остана в къщи.

Той ме изгледа само за секунда, но разбрах, че не ми повярва. Не знам защо ми се прииска да задържа снимката й. Може би начинът, по който гледаше от нея, ме караше да се чувствам добре.

— Е, сигурно ще си я прибера след като открия момичето; да знаеш, че винаги обичам нещата да са точни, след като приключа с работата... Ето ти още сто долара и тази картичка. Трябва само да отидеш на този адрес и можеш да хванеш някаква работа да покриваш текущите си разноски до следващата сериозна поръчка.

Той ми връчи една плътно опакована пачка банкноти и визитна картичка. В полумрака не можех да разчета буквите, така че я пяхнах заедно с парите в джоба си.

— Мисля, че мога да си върна старата работа, така че адресът ви няма да ми трябва.

— Задръж я — каза той, докато палеше двигателя. — Ти си свърши както трябва работата, събра нужната ми информация, и сега аз ти се отплащам както трябва. Така си върша бизнеса, Изи; винаги си плащам сметките.

Пътят назад беше спокоен и ярък от нощните светлини. По радиото свиреше Бени Гудман и ДеУит Олбрайт си тананикаше, сякаш бе израснал с големите оркестри.

Когато спряхме до кея всичко беше така, както го бяхме оставили; колата ми също.

— За мене беше истинско удоволствие да работя с теб, Изи — каза Олбрайт докато отварях вратата на колата си. Той ми протегна ръка и когато змийската му хватка обгърна китката ми погледът му стана малко присмехулен. — Знаеш ли, има само едно нещо, дето му се чудя.

— Кое е то?

— Как така позволи на онези момчета да се държат така с теб? Ти можеше да ги елиминираш едно по едно още преди да те притиснат към перилата.

— Не убивам деца — казах.

Олбрайт се изсмя за втори път тази нощ.

После пусна ръката ми и си взе довиждане.

---

[1] Плейруум (playroom) — (англ.) Игрална зала. Бел.пр. ↑

Екипът ни работеше в един голям хангар в южния край на завода в Санта Моника. Стигнах рано там, към 6, преди да започне работната смяна. Исках да стигна до Бени, Бенито Джакомо, преди да започнат работа.

Всеки път, след като Чампиън конструираха нов самолет, за военновъздушните сили или за гражданската авиация, те придаваха към самолета няколко екипа да изчистят грешките в конструкцията. Екипът на Бенито, например, събираше лявото крило и го придвижваше до следваща група, която отговаряше за сглобяването на целия самолет. Вместо обаче да сглобява самолета, една група от експерти гледаше под лупа всичко изработено, за да се увери, че процедурите, които бяха съставили за производството на самолета, са добри.

Това беше важна работа и всички от екипа се гордееха с нея, но Бенито беше толкова нервен и напрегнат, че всеки път, когато имахме нов проект, той ставаше адски кисел.

Точно поради това и ме изгони от работа.

Тъкмо приключвахме една много тежка смяна, двама души от групата ни бяха болни от тежък грип, и бях дяволски уморен. Бенито поиска да останем още, за да проверим свършеното, но аз не исках и да чуя. Бях пребит и знаех, че каквото и да погледна, качеството му щеше да е безупречно, така че му заявих, че тази работа може да почака до сутринта. Хората от групата ме слушаха. Не че бях някакъв групов лидер, но Бени разчиташе на мен да дам пример на другите, защото бях много добър работник. Денят обаче се бе оказал достатъчно изтощителен и имах нужда от сън, за да свърша проверката както трябва. Бени обаче не искаше и дума да чуе за такова нещо.

Каза ми, че трябвало да работя много здраво, ако съм искал да получа повишението, за което сме разговаряли; повишение, което щеше да ме постави само на една степен под Дюпре.

Казах му, че и без това съм работил здраво целия ден.

Работата в завод има страшно много общо с работата в плантация на Юга. Босовете гледат на всички работници сякаш са деца, а всички знаят, колко лениви са децата. Така че Бени счете, че е добре да ми обясни какво нещо е отговорността, защото той беше босът, а аз — детето.

Белите работници нямаха такива проблеми с този тип обноси, защото те не произхождаха от място, където ъжете обикновено ги наричаха „момчета“. Белият работник просто щеше да каже „Разбира се, Бени, знам, че си прав, ама да пукна, ако очите ми могат да видят нещо в момента.“ И Бени щеше да ги разбере. Той щеше да се изсмее и да разбере, че малко е попрехвърлил мярката, и щеше да предложи на мистър Дейвънпорт, или който и да беше друг, да излязат да му ударят по бира. Работниците-негри обаче не пиеха с Бени. Ние не ходехме в едни и същи барове, нито закачахме едни и същи момичета.

Ако аз исках да си запазя работата, бях длъжен да остана, след като ми беше казал, и после на следващия ден да подраня, за да направя повторна проверка. Ако му бях казал, че очите ми не виждат нищо, Бени щеше да ме посъветва да си купя очила.

И ето ме пак на входа на гигантския хангар. Слънцето още не беше изгряло напълно, но мракът се бе разпръснал изцяло. Огромният бетонен под беше празен, като се изключеха два камиона и големият брезент наметнат върху сглобеното крило. Изпитвах чувство на задоволство и покой, че съм отново тук. Нямаше никакви модерни фотографии на бели момичета, нито странни бели мъже с мъртвешки сини очи. Бях в обкръжението на старите ми колеги, които вечер се прибираха по домовете си, четяха вестника и гледаха Милтън Берл по телевизията.

— Изи!

Крясъкът на Дюпре звучеше винаги по един и същи начин, без значение дали изпитваше радост да види човек или се канеше да измъкне револвера си с късото дуло.

— Хей, Дюпре! — извиках му в отговор.

— Какво си казал на Корета, човече? — запита ме той след като се приближи.

— Нищо, абсолютно нищо. Какво имаш предвид?

— Ами ти или си й казал нещо, или пък аз имам лош дъх, защото вчера сутринта откакто излезе, не съм я виждал.

— Какво?

— Да. На другата сутрин ми приготви закуска и ми каза, че имала някаква работа, така че щяла да се прибере за вечеря и това беше всичко. Оттогава не съм я виждал.

— И не се е прибираща у дома?

— Не. Да знаеш, прибрах се и изпекох няколко свински пържоли, да й се натегна за предната нощ, но тя не се появи.

Дюпре беше два инча над мен и имаше телосложението на Джоуи от боксьорското му минало. Той се бе надвесил над мен и физически усещах как насилието клокочеше в него, търсейки отдушник.

— Няма бе, не съм й казвал нищо. Сложихме те в леглото, после ми наля една чашка и из се прибрах. Това беше всичко.

— Тогава къде е тя? — попита настойчиво той.

— Откъде да знам? Нали познаваш Корета. Обича да си фантазира и да си има тайни. Може да е духнала с леля си към Комптън. Или пък е в Рино.

Дюпре се отпусна малко и се усмихна.

— Сигурно си прав, Иззи. Корета само да чуе дрънченето на игралните автомати и е готова да зареже и родната си майка.

Той ме тупна по гърба и отново се изсмя.

Заклех се никога повече да не поглеждам чужда жена. Много пъти съм се заклевал с тази клетва впоследствие.

— Ролинс — раздаде се глас от малкия офис в дъното на хамбара.

— Хайде, отивай — подкани ме Дюпре.

Закрачих към мъжа, който ме беше повикал. Офисът, пред който бе застанал, представляваше зелен панел, повече палатка, отколкото стая. Бени държеше бюрото си там и влизаше да се среща с босовите си или да гони някой от хората си. Беше ме викал там четири дни преди да ми каже, че „Чампиън“ не може да работи с хора, които не дават всичко от себе си.

— Мистър Джакомо — произнесох. Стиснахме си ръцете, но в ръкостискането ни нямаше дружелюбност.

Бени беше по-нисък от мен, но имаше широки плещи и големи ръце. Прошарената му коса на времето е била гарвановочерна, а цветът на кожата му беше по-тъмен от този на много мулати, които познавах. Но Бени беше бял мъж, а аз — негър. Той искаше да работя пряко сили за него и искаше да му изказвам благодарността си, че изобщо ми позволява да работя. Очите му бяха близки едно до друго, така че винаги имаше вид на целеустремен човек. Раменете му бяха леко приведени напред, като му придаваха вид на напредващ боксьор.

— Изи — отвърна той.

Влязохме в стаичката му и той ми посочи стол. Седна зад бюрото, качи си краката отгоре и запали цигара.

— Дюпре каза, че си искал да се върнеш на старата си работа, Изи.

Мислех си, че по всяка вероятност Бени държи бутилка ръжено уиски в долното чекмедже на бюрото си.

— Разбира се, мистър Джакомо, знаете, че имам нужда от тази работа, за да се храня. — Непрекъснато си повтарях наум „Дръж главата си изправена“. Нямах намерение да свеждам челото си пред него.

— Е, ти добре знаеш, че когато изгониш някого от работа, трябва да държиш на своето, за да не си помислят хората, че си слаб, ако го приемеш обратно.

— Че какво търся тогава тук? — едва не се изплюх аз в лицето му.

Той се отпусна назад и повдигна едрите си рамене.

— Ти ми кажи.

— Дюпре ми каза, че ще ме върнете обратно на старата работа.

— Не знам кой го е упълномощил да говори така. Всичко, което казах, беше, че ще се радвам да си поговоря с теб, ако имаш да ми кажеш нещо. Имаш ли да ми кажеш нещо?

Опитах се да си помисля за онова, което искаше от мен Бени. Опитах се да си помисля как можех едновременно и да запазя достойнството си, и да целуна задника му. Всичко обаче, което можех да измисля, беше онзи, другият офис, и онзи другият бял мъж. ДеУит Олбрайт държеше бутилката си уиски и пистолета си така, че да си виждат от всички. Когато ме попита какво имам да му кажа, аз му го казах; може и да бях малко нервен, но така или иначе му го казах. Бени

пет пари не даваше какво имам да му казвам. Той искаше само всичките му деца да коленичат пред него и да го оставят той да командва. Той не беше бизнесмен, а собственик на плантация; робовладелец.

— Е, Изи?

— Искam си работата, мистър Джакомо. Имам нужда от работа и аз работя добре.

— Това ли е всичко?

— Не, това не е всичко. Имам нужда от пари, така че да мога да си плащам вноските по полицата и да се храня. Имам нужда от къща, в която да живея, и да отглеждам деца. Имам нужда да си купувам дрехи, така че да мога да излизам и да ходя на църква...

Бени смъкна краката си на пода и се надигна.

— Трябва да се връщам на работното си място, Изи...

— Аз съм мистър Ролинс! — произнесох, като се изправих да го пресрещна. — Не сте длъжни да ме върнете на работа, но сте длъжни да се отнасяте към мен с уважение.

— Извини ме — каза той. Направи опит да се промъкне покрай мен, но аз му блокирах пътя.

— Казах, трябва да се отнасяте с уважение към мен. Ето, аз ви наричам мистър Джакомо, защото така се казвате. Вие не сте ми приятел и аз нямам причина да не ви уважавам и да се обръщам към вас на малко име. — Забих пръст в гърдите си. — Аз се казвам мистър Ролинс.

Ръцете му се свиха на юмруци и той се втренчи в гърдите ми по начина, както го правят боксьорите. Мисля обаче, че долови решителността в гласа ми. Съзнаваше, че единият от нас или и двамата ще пострадаме много, ако се опита да ме прегази. А и кой знае? Може и да беше разбрал, че е на погрешен път.

— Съжалявам, мистър Ролинс — произнесе усмихнат той. — За съжаление, в момента не разполагаме със свободни места. Може да се отбиете пак след няколко месеца, когато започне производството на новия изстребител.

И с тези думи той направи жест да излизам от офиса му. Излязох без да кажа нищо.

Огледах се за Дюпре, но не се виждаше никъде наоколо, дори и на работното му място. Това ме изненада, но бях прекалено щастлив, за

да се тревожа за него. Гърдите ми бурно се надигаха и изпитвах огромното желание да се разсмея бурно. Сметките ми бяха платени и се чувствах особено добре, че успях да защита достойнството си. Изпитвах опияняващото чувство на свобода докато вървах към колата си.

Към обяд вече си бях у дома. Улицата беше празна, а околността — спокойна. От другата страна на улицата срещу дома ми имаше паркиран тъмен форд. Спомням си, че в този момент си помислих, че някой бирник прави обиколката си. После гръмко се разсмях, защото всичките ми сметки бяха платени и авансово. Този ден бях горд човек; пропадането ми принадлежеше на миналото.

Докато затварях вратата на външния двор видях как двама бели мъже излизат от форда. Единият беше върлинест и мършав и носеше тъмносин костюм. Другият беше моят ръст и три пъти по-дебел от мен. Носеше измачкан костюм, целият покрит с мазни петна.

Мъжете закрачиха бързо към мен, но аз само бавно се обърнах и тръгнах към вратата.

— Мистър Ролинс! — извика единият подире ми.

Обърнах се.

— Да?

Приближаваха бързо, но предпазливо. Дебелият беше пъхнал ръка в джоба си.

— Мистър Ролинс, аз съм Милър, а това е партньорът ми Мейсън. — И двамата ми протегнаха значките си.

— Да?

— Искаме да дойдете с нас.

— Къде?

— Ще видите — произнесе дебелият Мейсън докато ме улавяше за лакътя.

— Арестувате ли ме?

— Ще видите — повтори Мейсън, докато ме дърпаше към вратата.

— Имам правото да знам защо ме отвеждате.

— Ти имаш правото да паднеш и да си разбиеш мутрата, мръсен брикет. Имаш правото да пукнеш — каза той. После ме удари в диафрагмата. Когато се свих на две, той ми сръчно ми постави

белезниците на извитите ми отзад ръце и двамата заедно ме замъкнаха до колата. Хвърлиха ме върху задната седалка, където агонизирах, задушавайки се.

— Ха си повърнал върху килима, ха си го облизал с езика — изрева ми Мейсън през рамо.

Откараха ме до участъка на Седемдесет и седма улица и ме извлякоха до предната врата.

— Значи го спипа, а, Милър? — обади се нечий глас. Дватама ме държаха за лактите и аз се влачех с провиснала глава. Бях се оправил от удара, но не исках да го разберат.

— Да, спипахме го когато се прибираще у дома. Чист е.

Отвориха вратата на една малко помещение, което вонеше слабо на урина. Стените представляваха груба мазилка, а мебелите бяха представени от гол дървен стол. Не ми го предложиха, между другото, просто ме зарязаха паднал на колене и излязоха, като затръшнаха вратата след себе си.

Вратата имаше малка шпионка.

Плъзнах се до стената и се изправих, подпирайки се на рамото си. Стаята не изглеждаше никак хубаво. По тавана вървяха няколко голи тръби, от които капеше. Периферията на покрития с линолеум под беше разядена и избеляла от влагата. Имаше само един прозорец. Стъкло нямаше, а само решетка от кръстосани два по два дебели железни пръти. През прозореца влизаше доста оскъдно количество светлина поради клоните и листата, които се опитваха да се вмъкнат в килията. Беше малко помещение, може би двајсет на двајсет фута, и изпитвах страх, че може да се окаже последното помещение, обитавано от мен.

Тревожех се, защото не следвах обичайните процедури. И преди бях играл на „ченгета и негри“. Ченгетата те пипват за врата, вземат ти името и отпечатьци от пръстите, после те хвърлят в един кюп с други задържани „заподозрени“ и пияници. И след като вече ти е прилошало за не знам кой път от бълвочите и мръсния език, те те отвеждат в друга стая и те питат защо си ограбил онзи магазин за алкохолни напитки или какво си направил с парите.

Аз се опитвам да изглеждам невинен докато отричам всичко, в което ме обвиняват. Трудно е да се правиш на невинен, когато си такъв, но ченгетата, знаят, че не си. Те разсъждават, че си направил нещо,

защото това е начинът им на мислене, а ти им казваш, че си невинен, което просто ги убеждава още повече, че криеш нищо. Този ден обаче играта не беше същата. Знаеха името ми и нямаха нужда да ме плашат с който и да било общ арест; не им беше необходимо да вземат отпечатъци от пръстите ми. Нямах представа защо ме бяха задържали, но знаех, че това нямаше никакво значение, защото те считаха себе си за прави.

Седнах на стола и се загледах в листата, промъкващи се през прозореца. Изброих тридесет и две яркозелени олеандрови листа. През прозореца проникваха също така и колона от черни мравки, които бягаха покрай стената до другата страна на стаята, където в единия ъгъл лежеше дребен смачкан миши труп. Предположих, че някой друг затворник беше стъпкал мишката. Вероятно се бе опитал да я убие в средата на стаята, но бързият гризач се бе изплъзнал два или три пъти. Накрая обаче мишката явно не бе преценила правилно наличието на цепнатина в стената и съкафезникът бе успял да блокира бягството ѝ с двата крака. Мишката вече изглеждаше мумифицирана, така че по всяка вероятност смъртта бе станала в началото на седмицата, когато ме бяха изхвърлили от работа.

Докато си мислех за мишката вратата на килията се отвори и полицаите влязоха. Бях разгневен на себе си, защото не бях проверил дали бяха заключили вратата. Тия ченгета явно си правеха каквото си искат с мен.

— Езекиил Ролинс — произнесе Милър.

— Да, сър.

— Имаме да ви зададем няколко въпроса. Можем да ви свалим белезниците, ако проявите желание да ни сътрудничите.

— Аз ви сътруднича.

— Нали ти казах, Бил — обади се дебелият Мейсън. — Тоя негър е схватлив.

— Свали му белезниците, Чарли — нареди Милър и дебелият изпълни нареждането му.

— Къде беше вчера сутринта около пет часа?

— Коя сутрин е това? — опитах се да печеля време.

— Той има предвид четвъртък сутринта — каза дебелият Мейсън, като придружи думите си с ритник в гърдите ми, който ме преобърна.

— Ставай — нареди Милър.

Изправих се на крака и наместих стола.

— Трудно е да се каже — произнесох, докато отново сядах на стола. — Бях излязъл да пийна нещо и после помогнах да пренесем един пиан у дома му. Може да съм бил на път към къщи или вече да съм си бил в леглото. Не съм гледал часовника.

— Кой беше тоя приятел?

— Пит. Моят приятел Пит.

— Пит, а? — изкикоти се Мейсън. Той мина откъм лявата ми страна и преди да успея да се извърна усетих как резкият удар на юмрука му експлодира в главата ми.

Отново се озовах на пода.

— И така, къде пиехте двамата с твоя Питър? — изсумтя Мейсън.

— При един приятел на Осемдесет и девета улица.

Мейсън отново ме приближи, но този път успях да се извъртя. Той само ме изгледа с невинно лице и длани изправени към мен.

— Да не е един незаконен клуб, наречен кръчмата на Джон? — попита Милър.

Мълчах.

— Ти имаш далеч по-големи неприятности от пиячката си в бара на твоя приятел, Езекиил. Имаш далеч по-големи проблеми от този.

— Какви проблеми?

— Големи проблеми.

— Какво означава това?

— Означава, че можем да изкараме черния ти задник зад участъка и да ти пуснем куршум в мозъка — намеси се Мейсън.

— Къде бяхте в пет часа четвъртък сутринта, мистър Ролинс? — попита Мейсън.

— Не мога да кажа с точност.

Мейсън бе свалил обувката си и започна да почуква с тока в отворената си месеста длан.

— Пет часът — каза Милър.

Тази игра продължи още малко.

— Вижте, — произнесох накрая, — не е необходимо да си блъскате главите заради мен; ще се радвам да ви кажа, онова, което искате да чуете.

— Значи си готов да сътрудничиш? — попита Милър.

— Да, сър.

— Къде отиде когато излезе от къщата на Корета Джеймс в четвъртък сутринта?

— Прибрах се у дома.

Мейсън се опита да изрита стола под мен, но аз скочих преди да успее.

— Писна ми вече, човече! — изревах, но нито единият, нито другият се впечатлиха особено от изблика ми. — Казах ви, че се прибрах у дома и това е всичко.

— Седнете, мистър Ролинс — произнесе спокойно Милър.

— Защо ми е да сядам, след като всеки път се опитвате да изритате стола под мен? — извиках, но въпреки това пак седнах.

— Нали ти казах, че е луд, Бил — каза Мейсън. — Казах ти, че това тук е раздел осми.

— Мистър Ролинс — произнесе Милър, — къде отидохте, след като напуснахте дома на мис Джеймс?

— Прибрах се у дома.

Този път никой не ме удари; никой не се опита да изрита стола под мен.

— Видяхте ли мис Джеймс по-късно същия ден?

— Не, сър.

— Имахте ли сблъсък с мистър Бушард?

Разбрах го много добре, но въпреки това пак играх за печелене на време.

— А?

— Имахте ли спор с Дюпре Бушард относно мис Джеймс?

— Нали се сещаш, Пит — вмъкна се Мейсън.

— Така му казвам понякога — казах.

— Имахте ли сблъсък с мистър Бушард?

— Не съм имал никакъв сблъсък с Дюпре. Той беше заспал.

— Тогава къде ходихте в четвъртък?

— Прибрах се у дома с махмурлук. Останах си вкъщи цял ден и цяла нощ, и после отидох на работа, днес имам предвид. Е, — исках разговорът ни да продължава, за да не изпадне отново в бяс Милър и да посегне към мебелировката на килията — не съвсем на работа,

защото в понеделник ме изритаха. Отидох да питам дали няма да ме вземат обратно.

— Къде ходи в четвъртък?

— Прибрах се у дома с махмурлук...

— Мръсен негър! — нахвърли се с юмруци срещу мен Мейсън. Събори ме на пода, но аз успях да го сграбча за китките. Завъртях се и се усуках, така че след малко вече бях възседнал дебелия му задник. Можех да го убия така, както бях убил другите бели мъже в униформи, но усещах присъствието на Милър зад гърба си, така че се изправих и придвижих в ъгъла.

Милър бе извадил полицейския си специален.

Мейсън имаше вида на човек, готов да скочи и да ме разкъса, но коремния танц, който му бях приложил, го беше замаял.

— Остави ми го само за минутка — примоли се както беше на колене той.

Милър обмисли молбата му. Погледът му непрекъснато отскачаше между мен и дебелака. Може би го беше страх, че мога да убия партньора му, или може би му се повдигаше после от обяснителните доклади, които трябваше да пише после; а можеше и да се окаже, че Милър е потаен хуманист, който мрази проливането на човешка кръв.

— Не — прошепна накрая той.

— Но... — запъна се Мейсън.

— Казах не. Да тръгваме.

Милър подпъхна свободната си ръка под дебелата мишница на партньора си и му помогна да се изправи на крака. После пъхна револвера в кобура си и изпъна самото си. Мейсън ми се озъби и после последва Милър през вратата. Започваше да ми напомня на дресиран пес. Ключалката изщрака след тях.

Върнах се на стола и отново изброих листата. Отново проследих мравките до мъртвата мишка. Този път обаче си представих, че аз съм осъденият, а мишката е Мейсън. Така го размазах, че целият му костюм се просмука от телесните флуиди и той заприлича на една безформена купчина парцали в ъгъла; очите му изскочиха от орбитите.

От тавана висеше гола крушка, но нямаше как да я изключа. Оскъдното количество светлина, процеждащо се през клоните и листата, бавно започна да стопява и в помещението нахлу здрачът.

Седях на стола и от време на време опипвах раните си да видя дали болката не е отшумяла.

Не мислех нищо. Не си задавах въпроси за Корета или Дюпре или как полицията знаеше толкова много какво съм правил сряда вечерта. Всичко, което правех, беше да седя в мрака, опитвайки се да се слея с него. Бях буден, но мисълта ми приличаше на съновидение. Сънувах буден, че мога да се превърна в мрак и да се промуша през ерозираните цепнатини на килията. Ако се превърнех в нощ, никой нямаше да ме открие; никой дори нямаше да разбере, че ме няма.

Виждах лица в мрака; красиви жени и празненства с угощения. Едва в този момент установих колко гладен и самотен бях.

В килията вече царуваше пълен мрак когато крушката рязко пламна. Още се жумях отчаяно, опитвайки се да притъпя ослепителната болка в очите си, като през това време Милър и Мейсън влязоха в стаята. Милър затвори вратата.

— Да ти е дошло още нещо наум, което да ни кажеш? — попита Милър.

Само го изгледах.

— Можеш да си ходиш.

— Нали го чу, чернилка мръсна! — изрева Мейсън, докато се уверяваше, че предницата му е закопчана. — Изчезвай оттук!

Поведоха ме през откритото помещение и покрай бюрото на дежурния. Всички хора се извърнаха да ме огледат. Някои се изсмяха, други бяха шокирани.

Отведоха ме при дежурния сержант, който ми връчи портфейла и джобното ножче.

— По-късно можем пак да ви потърсим, мистър Ролинс — каза Милър. — Знаем къде живеете, ако се наложи да ви зададем още няколко въпроса.

— Въпроси за какво? — попитах, опитвайки се да звуча безгрижно като човек с чиста съвест.

— Това не е твоя работа.

— Значи ако някой реши да ме откъдне от собствения ми двор и да ме домъкне тук и да ме размята както си иска, това пак не е моя работа, така ли?

— Ако искаш, да ти дам бланка да напишеш оплакване? — Мършавото сиво лице на Милър не промени изражението си. Напомняше ми на един друг човек, когото познавах, Орин Клей. Орин имаше пептична язва и винаги държеше устата си така, сякаш всеки момент ще се изплюе.

— Искам да знам какво става — заявих.

— Ще наминем, ако ни потрѣбваш.

— Как ще се прибера толкова отдалеч? Автобусите спират след шест.

Милър ми обърна грѣб. Мейсън вече бе изчезнал.

Напуснах участъка с бърза крачка, макар че ми се искаше да тичам през глава.

До кръчмата на Джон имаше петнадесет квартала и аз непрекъснато си повтарях, че не трябва да бързам. Бях наясно, че някоя патрулна кола веднага ще арестува всеки тичащ негър, когото зърнат.

Улиците бяха съвсем тъмни и безлюдни. Сентръл Авеню напомняше на гигантска черна алея, а аз се чувствах като дребен плъх, който се спотайва по ъглите и се оглежда за котки.

От време на време профучаваше кола. Долавях късчета музика или смях и след миг всичко отново беше мрак. Нямах и следа от жива душа по улиците.

Бях вече на три преки от кръчмата когато някой ме извика.

— Хей, ти! Изи Ролинс!

Черен кадилак се бе изравнил с мен и напредваше с моята скорост. Дълъг автомобил; сигурно беше два пъти по-дълъг от обикновените коли. От прозореца на шофьора се подаде бяла глава в черна шапка.

— Спокойно, Изи, ела тук — обади се тя.

— Кой сте вие? — запитах през рамо, без да спирам забързания си ход.

— Спокойно, Изи — отвърна главата. — Един човек отзад иска да говори с теб.

— Точно сега нямам време, човече. Трябва да вървя. — Бях удвоил крачката си и сега подтичвах.

— Скачай вътре. Ще те откараме, където отиваш — каза шофьорът, и после добави: — Какво? — на някой от пасажерите си.

— Изи — обади се отново той. Страшно ми е омразно, когато се обръщат по този начин към мен непознати хора. — Шефът ми иска да ти даде петдесетак, ако си съгласен да те откара.

— Да ме откара къде? — попитах, без да забавям ритъм.

— Където кажеш.

Затворих си устата и продължих да крача.

Кадилакът препусна напред и спря до бордюра на около тридесетина крачки пред мен. Вратата на шофьора се отвори и той слезе от колата. Трябваше да си сгъне дългите крака чак до гърдите, за да се измъкне от седалката. Когато се изправи, видях, че беше висок мъж със слабо, почти изпито лице, и светла коса, която беше или сива или руса, не можех да видя ясно под мижавото осветление.

Той протегна ръце пред себе си на височината на раменете. Това беше странен жест, защото изглеждаше, сякаш искаше мир, но аз бях наясно, че от тази поза може лесно да ме сграбчи.

— Слушай, човече — изграчих аз, като се свих на две; това беше най-лесният начин да се добера до коляното на върлината пред мен. — Прибирам се у дома. Това е всичко, което ме вълнува в момента. След като вашият човек иска да разговаряме, кажете му утре да ми се обади по телефона.

Високият шофьор посочи с палец зад гърба си.

— Човекът ми каза да ви предам, че на него му е известно защо те е прибрала полицията, Изи. Казва, че иска да разговаряте на тази тема.

Шофьорът се бе ухилил с изражението на човек, комуто е известно далеч повече от това, което казва в момента. Само като го гледах и изведнъж усетих насъбралата се в мен умора. Проумях, че ако се хвърля отгоре му, само ще си разбия лицето върху настилката. А и освен това мен все пак ме интересуваше защо ме бяха прибрали в полицията.

— Значи само да си поговорим, така ли? — попитах.

— Ако искаше да ти причини зло, отдавна да си мъртъв.

Шофьорът отвори задната врата и аз се вмъкнах вътре. Мигът, в който вратата се затръшна след мен, обонянието ми беше връхлетяно от отвратителни миризми. Това беше съчетание от аромат на парфюм, воня на вкиснало тяло, която разпознах, но не можех да назова.

Колата включи рязко на задна скорост и аз се забих в седалката с гръб към шофьора. Пред мен седеше дебел бял мъж. Кръглото му бяло лице изглеждаше като месечина в отблясъците на профучаващите улични лампи. Усмиваше се. Зад гърба му се намираше празното

пространство на багажника. Стори ми се, че зърнах нещо да се движи зад гърба му, но преди да успея да огледам по-добре, той ме заговори.

— Къде е тя, мистър Ролинс?

— Не ви разбрах?

— Дафне Монет. Къде е?

— Кой е това?

Никога не можех да свикна с дебелите устни у белите хора, особено мъжете. Този мъж имаше дебели и червени устни. Изглеждаха като отекли рани.

— Знам защо ви прибраха ченгетата, мистър Ролинс — кимна той към полицейския участък зад нас. Докато обаче беше обърнат назад аз отново погледнах към багажното пространство. Мъжът придоби доволен вид. — Хайде, излез, сладур.

Изад седалката се подаде малко момче. Носеше мръсни къси панталонки и мръсни бели чорапи. Кожата му беше кафява, а гъстата му права коса беше черна. Бадемовидните му очи намекваха за китайски произход, но аз знаех, че беше мексиканче.

Момчето стъпи на пода, клекна върху него и се обви около крака на дебелия мъж.

— Това е моето малко момче — произнесе дебелакът. — Той е единствената причина все още да съществувам.

Видът на това нещастно създание и вонята ме накараха да се потърся. Опитвах се да не мисля за гледката пред мен, защото не можех да направя нищо, за да я променя, най-малкото поне в момента.

— Не знам какво искате от мен, мистър Теран — казах. — Не знам защо ме арестува полицията и не познавам никаква Дафне. Всичко, което искам в момента, е да се прибера у дома и да се опитам да забравя всичко това.

— Значи знаете кой съм?

— Чета вестници. Кандидатирахте се за кмет.

— Пак мога да се кандидатирам — каза той. — Пак мога да го направя. А този път можете и да ми помогнете. — Той се пресегна и почеса момченцето зад врата.

— Не знам какво имате предвид. Не знам нищо.

— Полицията иска да знае какво сте направили след като сте пили с Корета Джеймс и Дюпре Бушард.

— Да?

— Пет пари не давам какво си направил, Изи. Единственото нещо, което ме интересува, е човекът, който използва името Дафне Монет.

Поклатих отрицателно глава.

— Някой — поколеба се, — странен човек... не поиска ли да разговаря с Корета?

— Какво искате да кажете с това „странен“?

Матю Теран ми се усмихна за момент, после каза:

— Дафне е бяло момиче, Изи. Младо и красиво. За мен е страшно важно да я намеря.

— Не мога да ти помогна, човече. Не знам дори защо ме замъкнаха в участъка. Вие знаете ли?

— Познаваш ли Хауърд Грийн? — отвърна ми той с въпрос.

— Срещал съм го един или два пъти.

— Онази нощ Корета каза ли нещо за него?

— Нито дума. — Толкова хубаво се чувствах, когато говорех истината.

— А вашият приятел Дюпре? Той каза ли нещо?

— Дюпре пие. Това прави основно. И когато си погълне дажбата, заспива. Това и направи. Това направихме всички.

— Аз съм могъщ човек, мистър Ролинс. — Не беше необходимо да ми го съобщава. — И дори не ми се иска да си представя, че ме лъжете.

— Знаете ли защо ме арестуваха ченгетата?

Матю Теран вдигна дребното мексиканче и го притисна към гърдите си.

— Какво мислиш, сладур? — попита го той.

Гъсти сополи заплашваха да рукнат всеки момент от носа на детето. Устата му беше отворена и той ме зазяпа сякаш бях някакво странно животно. Не опасно, може би трупа на куче или таралеж, прегазен от автомобил и кървящ на магистралата.

Мистър Теран вдигна мраморния рог, окачен до главата му, и проговори в него.

— Норман, откарайте мистър Ролинс където желае. Засега приключихме. — После ми подаде рога. Той миришеше силно на сладки масла и кисели тела. Опитах се да пренебрегна миризмите докато съобщавах на Норман адреса на кръчмата.

— Заповядайте парите, мистър Ролинс — каза Теран. Той държеше няколко смачкани банкноти в ръката си.

— Не, благодаря ви. — Не исках да докосвам нищо, минало вече през ръцете на този мъж.

— Офисът ми е включен в телефонния указател, мистър Ролинс. Ако я откриете, мисля, че ще ни бъдете особено от полза.

Когато най-сетне спряхме пред кръчмата на Джон измъкнах се по най-бързия начин от колата.

— Изи! — изрева Хати. — Какво се е случило с теб, бебчо?

Тя заобиколи плота и положи ръка върху рамото ми.

— Ченгетата — отвърнах.

— О, милият! Да не беше заради Корета?

Изглежда всички познаваха живота ми до конец.

— Какво общо има това с Корета?

— Не си ли чул?

Само я зяпнах.

— Корета е била убита — каза тя. — Чух, че полицаите са измъкнали Дюпре от работното му място, защото е бил предната нощ с нея. А аз знаех, че и ти беше с тях сряда вечерта, така че разсъдих, че полицията подозира и теб.

— Убита?

— Също като Хауърд Грийн. Толкова лошо са я пребили, че само майка ѝ успяла да я разпознае.

— Мъртва?

— Какво ти направиха, Изи?

— Одел тук ли е, Хати?

— Идва обикновено към седем.

— Колко е сега?

— Десет.

— Можеш ли да му кажеш, че го викам? — помолих я аз.

— Разбира се, че мога, Изи. Само ме остави да накарам Младака да му предаде.

Тя пхна глава през вратата и после се върна обратно. Одел се появи след няколко минути. По изражението на лицето му разбрах, че не изглеждам добре. Той рядко проявяваше емоции, но точно в този момент имаше вида на човек, току-що видял привидение.

— Можеш ли да ме откараш у дома, Одел? Не съм с колата.
— Разбира се, Изи.

Одел беше мълчалив през по-голямата част от пътя. Проговори едва когато наближихме дома ми.

— Трябва да си отдъхнеш, Изи.

— Това и мисля да направя, Одел.

— Нямам предвид само съня. Имам предвид истинска почивка, като отпуск или нещо такова.

Изсмях се.

— Една жена на времето ми каза, че бедните хора не могат да си позволят почивка. Тя каза, че ние трябва да работим безспир, иначе ще загинем.

— Не е необходимо да спираш да работиш. Имах предвид нещо като промяна на обстановката. Може би няма да е зле да отскочиш до Хюстън, или дори до Галвстън, където не те познават толкова добре.

— Защо ми казваш това, Одел?

Колата спря до къщата ми. Понтиакът ми представляваше приятна гледка паркиран пред дома. Можех да прекося цялата страна с парите, които ми беше дал Олбрайт.

— Първо убиват Хауърд Грийн, после Корета, по същия начин. Полицията те хваща за врата и хората говорят, че Дюпре е още в ареста. Време е да си вдигаш задника.

— Не мога да се махна оттук, Одел.

— Защо не можеш?

Погледнах къщата си. Моят прекрасен дом.

— Просто не мога. Но мисля, че имаш право.

— Не тръгнеш ли Изи, тогава потърси си някаква помощ.

— Каква помощ имаш предвид?

— Не знам. Може би не е зле да дойдеш в неделя на църква. Може би трябва да поговориш с отец Таун.

— Господ не може да разчисти тая бъркотия. Трябва да потърся някой друг.

Излязох от колата му и му махнах за лека нощ. Одел беше добър приятел; той ме изчака докато прекрача прага и залитна в къщата си и чак тогава потегли.

Обърнах пинта и половина бърбън преди да успея да заспя. Чаршафите бяха чисти и прохладни, страхът беше удавен в алкохола, но всеки път, когато затворех очи, пред мисления ми взор изплаваше Корета, надвесена над мен и целуваща гърдите ми.

Все още бях достатъчно млад, за да си представя, че смъртта може да споходи някого, когото познавам. Дори и през войната очаквах да видя отново приятелите си, макар и да знаех, че са мъртви.

Цялата нощ продължи по същия начин. Заспихах и само след няколко минути се събуждах, като изговарях името на корета или й отговарях на въпрос. Когато не можех да се върна обратно в съня, посягах към бутилката с уиски до леглото ми.

По-късно същата нощ телефонът иззвъня.

— А? — изрекох полузамаян.

— Изи? Изи, ти ли си? — обади се груб глас.

— Да. Кое време е?

— Около три. Да не спеше, авер?

— Ти как мислиш? Кой се обажда?!

— Младока. Не ме ли познаваш?

Беше ми потребно време, за да осъзная кой беше той. Двамата с Младока никога не се бяхме сприятелявали, и не можех да си представя откъде ли може да е докопал телефонния ми номер.

— Изи! Изи? Да не заспиваш пак?

— Какво искаш от мен по това време на нощта, Младок?

— Нищо, ама нищо.

— Нищо ли? Значи ме вдигаш в три часа през нощта заради нищо, така ли?

— Не си го изкарвай на мен, авер. Просто исках да ги кажа онова, което искаше да научиш.

— Какво искаш, Младок?

— Само да ти кажа за онова момиче, това е всичко. — Гласът му звучеше нервно. Говореше бързо и имах чувството, че непрестанно се озърта през рамото си. — За какво я търсеше все пак?

— Имаш предвид бялото момиче ли?

— Да. Точно преди малко си спомних, че я видях миналата седмица. Идва с Франк Грийн.

— Как се казва?

— Мисля, че я наричаше Дафне.

— И как стана, че едва сега ми го казваш? И защо точно в този час?

— Защото след малко лягам и ще стана чак след два и половина следобед, Изи. Мислех, че искаш да го научиш, затова и ти позвъних.

— Значи ти едва сега си разбрал, че трябва да ми позвъниш, и го правиш посреднощ, за да ми съобщиш за някакво си момиче? Човече, мозъкът ти е пълен с лайна! Какво искаш, по дяволите?

Младока само ми изтърси две дебели псувни и затръшна слушалката.

Вдигнах бутилката и напълних чашата си догоре. После запалих цигара и се замислих над обаждането на Младока. Нямах просто никакъв смисъл да ме вдига посред нощ, за да ми каже за някакво момиче, с което съм искал да се позанимавам. Той явно знаеше нещо. Но какво можеше да знае тъпият мозък на един бияч на заведение за бизнеса ми? Допих си чашата и допуших цигарата, но пак не можах да измисля нищо.

Уискито успокои нервите ми все пак, и успях отново да потъна в някакво подобие на сън. Сънувах как ловяхме риба южно от Хюстън когато бях още малко момче. В реката Гатлин се въдеше гигантска риба. Майка ми казваше, че някои от тях били толкова едри, че дори и алигаторите не ги закачали.

Бях уловил една от тези гигантски риби, като бях изкарал главата ѝ на повърхността на водата. Муцуната ѝ беше с размера на човешки торс.

И в този момент телефонът иззвъня.

Не можех да вдигна слушалката, защото това означаваше да изтърва рибата, така че извиках на майка ми да я измъкне, но тя не ме чу, защото телефонът продължи да звъни, а рибата непрекъснато се

опитваше да се гмурне. Накрая бях принуден да я пусна и когато вдигнах слушалката хълцах със сълзи.

— Ало.

— Алоу? Мистър Ролинс ли йе? Да? — Акцентът беше мек, подобен на френски, но не беше точно френски.

— Да — шумно издишах. — Кой се обажда?

— Обаждам ви се поради проблем с ваша приятелка?

— Кой е това?

— Корета Джеймс — отвърна тя, подчертавайки сричка.

Това вече ме накара да подскоча в леглото.

— Кой се обажда?

— Казвам се Дафне. Дафне Монет — каза тя. — Корета ваша приятелка, нали? Тя дойде да ме види и поиска пари. Каза, че сте ме търсили, и ако не й дам, щяла да ви каже за мен. Да, Изи?

— Кога ви каза това?

— Не вчера, а денят преди вчера.

— И какво направихте?

— Давам й последните двайсет долара. Не ви познавам, нали, мистър Ролинс?

— И тя какво направи тогава?

— Тя си тръгва и аз се тревожа за това и ако приятелят ми го няма и не се прибере у дома, тогава мисля, че е по-добре да ви позвъня и вие ми кажете, да? Защо искате да ме откриете?

— Не знам какво искате да кажете. Но кой е вашият приятел?

— Франк. Франк Грийн.

Пресегнах се за панталоните си съвсем рефлексивно; бяха на пода точно до леглото.

— Защо ме търсите, мистър Ролинс? Познавам ли ви?

— Трябва да си направила някаква грешка, сладур. Не знам какво е имала предвид... Мислиш ли, че Франк е отишъл да я търси?

— Не казвам на Франк, че тя идвала тук. Него го нямаше тук, но по това време той не се прибира у дома.

— Не знам нищо за това, къде е Франк, но Корета е мъртва.

— Мъртва? — Гласът й наистина прозвуча изненадано.

— Да, те мислят, че това се е случило четвъртък през нощта.

— Това е ужасно. Мислите ли, че нещо може да се е случило с Франк?

— Слушайте, госпожо, не знам какво става с Франк или с когото и да било друго. Всичко, което знам, е че това не е моя работа и се надявам да сте добре, но точно сега в момента трябва да тръгвам, защото имам спешна работа.

— Но вие трябва да ми помогнете.

— Не, благодаря, сладур. Това е вече прекалено за мен.

— Но ако вие не ми помогнете, аз ще трябва да отида в полицията, за да открия приятеля си. Ще трябва да им кажа за вас и за тази жена, Корета.

— Вижте, по всяка вероятност вашият приятел я е убил.

— Наръгана ли е била?

— Не — отвърнах, проумявайки какво имаше предвид. — Била е пребита до смърт.

— Това не е Франк. Той има нож. Не използва юмруци. Вие ще ми помогнете ли?

— Да ви помогна за какво? — попитах. Вдигнах ръце да ѝ покажа, колко съм безпомощен, но наоколо нямаше никой да види жеста ми.

— Аз имам приятел, да? Той може да знае къде да открие Франк.

— Не ми е необходимо да ходя да търся Франк Грийн, но ако ви трябва, защо не се обадите на приятеля си?

— Аз, аз трябва да отида при него. Той има нещо за мен и...

— Тогава за какво съм ви? Щом той ви е приятел, просто идете до дома му. Вземете такси.

— Нямам никакви пари, а Франк е взел колата ми. Много е далеч, къщата на приятеля ми, но аз мога да ви кажа как да стигнете дотам.

— Не, благодаря ви, госпожо.

— Моля ви, помогнете ми. Не искам да звъня в полицията, но няма да имам друг избор, ако не ми помогнете.

И мен ме беше страх от полицията. Боях се, че следващият път, когато ме приберяха там, нямаше да има излизане. Все повече и повече ми липсваше моята гигантска риба. Почти уловях аромата на пържена риба; беше само на една ръка разстояние.

— Къде се намирате? — попитах.

— У дома, на Динкър Стрийт. Тридесет и четири петдесет и едно и половин.

— Франк не живее там.

— Аз си имам свой собствен дом. Да? Той не ми е любовник.

— Мога да ви донеса малко пари и да ви кача в такси за Мейн.

Това е всичко.

— О, да, да! Това ще бъде чудесно.

В четири сутринта съседите навсякъде спят, дори и в Лос Анджелиз. На Динкър Стрийт не се виждаше даже и бездомно куче ровещо из отпадъците. Тъмните ливади бяха безлюдни, тук-там наръсени с бели цветя, което слабо блестяха под светлината на лампите.

Адресът на френското момиче представляваше едноетажна къща на калкан; светлината на верандата осветяваше нейната половина.

Останах в колата достатъчно дълго, за да си запаля цигара. Къщата изглеждаше миролюбива. В предния двор имаше дебело палмово дърво. Ливадата беше обградена от бяла ограда с орнаменти. Наоколо не се търкаляха трупове, нито се навъртаха зловещи мъжаги с ножове в ръце. Трябваше да се вслушам в съвета на Одел и да духна от Калифорния завинаги.

Когато стигнах до вратата тя вече чакаше зад нея.

— Мистър Ролинс?

— Изи, наричайте ме Изи.

— О, да. Така ви казваше Корета, нали така? Да?

— Да.

— Аз съм Дафне, моля, влезте.

Беше една от онези къщи, предназначени за семейство, но при които нещо се е случило. Може би я бяха наследили брат и сестра, които не са успели да се спогодят, така че са разделили къщата на две и са я нарекли калкан.

Тя ме поведе в половината на всекидневната. Тя имаше кафяви килими, кафяв диван с кресло от същия вид, и кафяви стени. Завесите бяха спуснати върху цялата предна стена. Само масичката за кафе не беше кафява. Представляваше плот с лъскаво покритие, върху който лежеше чиста покривка за маса.

— Нещо за пиене, мистър Ролинс?. — Роклята ѝ беше също като онези прости сини рокли, които носеха френските момичета в Париж, когато бях войник. Беше едноцветна и стигаше само под коляното ѝ.

Единственото ѝ украшение беше дребна керамична игла, която носеше над лявата си гърда.

— Не, благодаря ви.

Лицето ѝ беше красиво. По-красиво от това на фотографията. Вълниста коса, толкова светлокестенява, че човек можеше да я вземе за руса отдалеч и очи, които бяха или зелени или сини в зависимост от това, как си държеше главата. Скулите ѝ бяха високи, но лицето ѝ беше достатъчно заоблено, за да не изглежда грубо. Очите ѝ бяха малко по-близо едно до друго, отколкото при останалите жени; това я караше да изглежда уязвима, караше ме да изпитвам желанието да я прегърна, за да я запазя.

Гледахме се един друг в продължение на няколко секунди преди да тя да проговори.

— Искате ли да хапнете нещо?

— Не, благодаря. — Проумях, че шепна и попитах: — Има ли още някой тук?

— Не — прошепна в отговор тя, като ме приближи още, за да усетя аромата на сапуна, който използваше: Айвори. — Живея сама.

После протегна деликатната си ръка и ме докосна по лицето.

— Да не сте се били?

— Какво?

— По лицето ви има рани.

— А, нищо.

Тя не отдръпна ръката си.

— Мога ли да ги почистя?

Протегнах на свой ред ръка да я докосна по лицето, като си мислех „Това е лудост!“.

— Всичко е наред — казах. — Донесох ви двайсет и пет долара.

Тя се усмихна също като дете. Само едно дете може да бъде толкова щастливо.

— Благодаря ви — каза тя. Обърна се и седна върху кафявия стол, сплитайки ръце в скута си. Кимна ми към дивана и аз се настанях.

— Парите са в мен. — Посегнах към джоба си, но тя ме спря с жест.

— Не можете ли да ме отведете при него? Аз съм просто едно момиче, нали разбирате. Вие можете да останете в колата, а аз няма

никак да се забавя. Най-много пет минути.

— Виж, сладур, дори не те и познавам...

— Но аз имам нужда от помощ. — Тя сведе поглед към сплетените си ръце. — Не е необходимо да създавате грижи на полицията. Аз също нямам такова желание.

И преди бях чувал тая песен.

— Защо просто не вземете такси?

— Страхувам се.

— Но как така ми се доверявате?

— Нямам избор. Аз съм непозната тук и приятелят ми го няма. Когато Корета ми казва, че вие ме търсите, питам я дали сте лош човек, но тя казва, че не сте. Тя казва, че сте добър човек, и че вие само търсите, как го казахте, невинни хора.

— Току-що чух за вас — казах. — Това е всичко. Биячът при кръчмата на Джон каза, че си струва да ви види човек.

Тя ме дари с усмивката си.

— Ще ми помогнете, да?

Времето да кажа „не“ беше вече отминало. Ако трябваше да отказвам някому, това беше ДеУит Олбрайт или дори Корета. Но въпреки това исках да задам няколко въпроса.

— Откъде научихте телефона ми?

Дафне сведе поглед към ръцете си може би в продължение на три секунди; време достатъчно за една средностатистическа личност да измисли лъжа.

— Преди да дам парите си на Корета казах, че искам да ми каже телефона ви, така че да разговаряме. Исах да разбера защо ме търсите.

Тя беше просто едно момиче. Най-много двадесет и две годишно.

— Къде казахте, че живее приятелят ви?

— На една улица над Холивуд, Лоръл Каньон Роуд.

— Знаете ли как да стигнем дотам?

Тя закима енергично и после скочи с думите:

— Нека само взема едно нещо.

Изтича от всекидневната в затъмнения коридор и се върна след по-малко от минута. Носеше един стар разбит куфар.

— На Ричард е, моят приятел — усмихна се срамежливо тя.

Подкарах през града към Ла Бреа, после право на север към Холивуд. Пътят в каньона беше тесен и криволичещ, но нямаше никакво движение. Не мярнахме дори и полицейска кола, което беше чудесно, защото полицаите всички са бели робовладелци в душите си когато стане въпрос за бяла жена и цветнокожи мъже.

На всеки завой, близо до върха на пътя, пред нас откриваше за миг гледката на нощния Лос Анджелиз. Дори и тогава, в ония години, градът представляваше море от светлини. Ярки блестящи и живи. Само като гледах града нощем и добивах чувството на могъщество.

— Следващата къща е, Изи. Тази с портала за кола.

Беше просто поредната малка къща. В сравнение с някои от именията, които бяхме зърнали при пътуването си, тя изглеждаше като слугинска пристройка. Износена дребна А-образна постройка с два прозореца и зяпнала входна врата.

— Вашият приятел винаги ли оставя вратата си отворена така?
— попитах.

— Не знам.

Излязох от колата заедно с нея след като паркирах.

— Само за секунда влизам и веднага се връща. — Тя погали ръката ми преди да тръгне към къщата.

— Може би е по-добре да дойда с вас.

— Не — изрече тя с неподозирана до този момент сила.

— Слушайте, вече е късно, сред непозната местност в един голям град. Тази врата е отворена и това означава, че нещо не е наред. А ако нещо се случи на още някой, когото познавам, полицията ще ме гони чак до гроба ми.

— Добре — въздъхна тя. — Но след като се уверим, че всичко е наред, веднага се връщате в колата.

Затворих предната врата преди да завъртя ключа за лампата.

— Ричард! — извика силно Дафне.

Това беше една от онези къщи, конструирани за планински хижи. Предната врата въвеждаше в просторно помещение, което беше едновременно всекидневна, трапезария, и кухня. Кухнята беше отделена от трапезарията с един дълъг плот. Лявата далечна част на стаята имаше дървена кушетка с мексикански килим захвърлен напречно върху нея и метален стол с възглавници за седалка и

облегалка. Стената срещу входната врата беше цялата от стъкло. Виждах светлините на града да намигат в огледалното отражение на стаята, Дафне и себе си.

В далечната стена отляво имаше врата.

— Спалнята му — каза тя.

Спалнята също не беше от най-люксоznите. Дървен под, прозорец вместо стена, и едно голямо легло с един мъртъв мъж.

Той беше в същия син костюм. Лежеше възник върху леглото, с ръце разперени като на Исус Христос, но пръстите бяха сгърчени, а не събрани както на разпятието на майка ми. Той не ме нарече „цветнокожи братко“, но аз познах пияния мъж, с когото се бях сблъскал пред кръчмата на Джон.

Дафне остана без дъх. Тя ме сграбчи за ръкава.

— Това е Ричард!

В гърдите му беше забит дълбоко касапски нож. Гладката кафява дръжка на ножа стърчеше от гърдите му като опашка на риба от езеро. Той беше рухнал с гръб върху купчина одеяла, така че кръвта се бе стекла нагоре по тялото му, около лицето и врата му. Около широко отворените му очи се бе събрала много кръв. Сини очи и кестенява коса и тъмна кръв, толкова гъста, че човек можеше да я загребва с лъжица. Езикът ми мигом се покри с косми и аз се задавих.

В следващия момент се опомних на едно коляно, но успях да се съдържа и не повърнах. Коленичих пред този мъртвец като свещеник благославящ труп донесен му от скърбящи роднини. Не знаех името на фамилията му или какво бе сторил, знаех само, че беше мъртъв.

всички мъртъвци, които бях познавал някога, се изправиха пред мен в този момент. Бърнард Хукс, Адисън Шери, Алфонсо Джоунс, Марсел Монтаг. И хиляда германци на име Хайнц, и жени и деца, също. Някои бяха накълцани, други изгорени. Бях убил порцията си от тях, като бях вършил и някои далеч по-лоши неща в разгара на войната. Бях виждал трупове с широко разтворени очи като на този Ричард и трупове изобщо без глави. Смъртта не беше нещо ново за мен и проклет да бъдех, ако позволах на поредния труп да ме прекърши.

Докато стоях така на колене зърнах нещо. Приведох се и го подуших, и после го вдигнах, като го обвих в кърпичката си.

Когато се изправих, видях, че Дафне бе изчезнала. Отидох в кухнята и изплакнах лицето си на чешмата. Разсъдих, че Дафне бе

отишла в тоалетната. Но когато свърших с плискането, нея още я нямаше. Погледнах в банята: нямаше я и там. Побягнах навън да огледам дали не е около колата ми, но и там я нямаше.

После долових някакъв шум откъм автомобилния портал.

Дафне беше там и се мъчеше да напъха стария куфар в багажника на един розов студейбекър.

— Какво става? — попитах.

— Кво мислиш че, става бе? Трябва да се чупим веднага оттук и да се разделяме!

Нямах време да се зачудя дори къде бе изчезнал акцентът ѝ.

— Какво е станало тук?

— Помогни да навра дяволския му куфар в тая браква!

— Какво се е случило? — попитах повторно.

— Откъде мога да знам, по дяволите? Ричард е мъртъв, Франк го няма никъде. Всичко, дето го знам, е че трябва да се омитам оттук, а и ти също, освен ако не искаш ченгетата да ти го накачат на шията.

— Кой го е направил? — Сграбчих я и я издърпах настрани от колата.

— Не знам — произнесе спокойно тя в лицето ми. Главите ни бяха на не повече от няколко сантиметра една от друга.

— Не мога да си тръгна просто така.

— Нищо не можем да направим, Изи. Ще прибере тия неща, така че никой да не разбере, че съм била тук и ти можеш да се прибиращ у дома си. Мушкай се в кревата и си повтаряй, че всичко е било сън.

— Ами той? — изревах аз, сочейки към къщата.

— Това там е един мъртвец, мистър Ролинс. Той е мъртъв и никой вече не може да му помогне. Отивай си вкъщи и забрави всичко, което си видял. Полицията не знае, че си бил тук, и няма да разбере, освен ако не се развикаш така, че някой да подаде глава и да зърне колата ти.

— Ти какво ще правиш?

— Ще закарам колата на едно скришно местенце, което знам, и ще я оставя там. После ще скоча в някой автобус и няма да слеза докато не се отдалеча на поне хиляда мили оттук.

— А онези мъже, които те търсят?

— Имаш предвид Картър ли? Той не ми мисли злото. Ще се откаже, когато му докладват, че не могат да ме открият. — Тя се

усмихна.

После ме целуна.

Беше бавна, продължителна и целенасочена целувка. Първоначално се опитах да се отскубна, но тя ме задържа. Езикът ѝ се движеше под моя, между венците и устните ми. Горчивият вкус в устата ми стана почти сладък от езика ѝ. Тя се отпусна назад и ми се усмихна за момент, после отново ме целуна. Този път целувката ѝ беше бясна. Тя се заби толкова дълбоко в гърлото ми, че зъбите ни изтракаха едни в други и единият им кучешките ми зъби изпраця.

— Много лошо, че няма да имаме никакъв шанс да се поопознаем по-отблизо, Изи. Иначе щях да те оставя да схрускаш цялото това малко бяла момиченце.

— Не можеш да си тръгнеш просто така — заекнах аз. — Там вътре е станало убийство.

Тя затръшна багажника и ме заобиколи, като седна на шофьорската седалка и спусна стъклото.

— Сбогом, Изи — произнесе тя докато палеше двигателя и включваше на задна скорост.

Двигателят се задави два пъти, но не успя да спре.

Можех да я сграбча и да я измъкна от колата, но какво щях да правя после с нея? Само изгледах червените светлини как се стопяват надолу по хълма.

После влязох в колата си с мисълта, че късметът още не ме беше напуснал.

— Ти ги оставяш да те мачкат, Изи, оставяш ги да те подритват както си искат и не правиш нищо.

— Какво мога да направя?

Излязох на Сънсет Булевард и завих наляво, към огненото оранжево сияние върху източния хоризонт.

— Не знам, човече, но трябва да направя нещо. Продължавай така и до следващата сряда ще си мъртъв.

— Може би трябва да постъпя както казва Одел и да се разкарам!

— Да се разкараш! Да се разкараш? Да изоставиш единствения си имот, който някога си имал? Разкарай се — изрече той с отвращение. — По-добре да си мъртъв, вместо да се разкараш.

— Е, добре, нали ми каза че така и така ще съм мъртъв. Само трябва да изчакам до следващата сряда.

— Трябва да се изправиш, човече. Хич не е правилно да оставяш на който му скимне да те тъпче. Да се забъркваш с френски бели момичета, които не са францужойки; да работиш за бял човек, като му помагаш да изстребва рода ни, ако не му харесва. Трябва да разбереш какво е станало и да разрешиш нещата.

— Но какво мога да направя с полицията или мистър Олбрайт или дори с това момиче?

— Не бързай, Изи. Не прави нищо, което не трябва да правиш. Само не бързай и се възползвай всеки път, когато можеш.

— Ами какво ще стане, ако...

— Не ми задавай въпроси. Нещо или го има, или го няма. „Ами какво ще стане, ако...“ е за децата, Изи. Ти си мъж.

— Даа — проточих аз. Изведнъж се почувствах силен.

— Не са много хората, дето да имат куража да се изправят пред един истински мъж, Изи. Наоколо има прекалено много страхливци, за да го направят.

Гласът ме спохождаше само в най-трудните ми моменти, когато всичко изглеждаше толкова безнадеждно, че ми се искаше да се метна

в колата, да настъпя газта и да се размажа в някоя стена. Тогава ме спохожда гласът и ми дава най-добрият съвет, който мога да получа.

Гласът не е никак жалостив. Никога не дава пет пари дали съм уплашен до смърт или в опасност. Той само разглежда фактите и ми казва как трябва да постъпя.

Гласът за пръв път се появи когато бях в армията.

Когато постъпих в нея бях горд, защото вярвах на онова, което твърдяха във вестниците и филмовите хроники. Вярвах, че съм част от надеждата на света. След това обаче установих, че в армията царуваше сегрегация, също както в Юга. Обучавах ме като пехотинец, като боец, после ме поставиха пред една пишеща машина през първите три години служба. Прекосих Африка и Италия в статистическия отдел. Ние следвахме бойните части, трасирахме придвижването им и брояхме загубите им в жива сила.

Бях в дивизион за чернокожи, но всички командващи офицери бяха бели. Обучавах ме как да убивам врагове, но белите мъже не бяха особено охотни да ми връчат пушка. Не искаха да ме гледат как проливам бяла кръв. Те казваха, че ние не притежаваме нужната дисциплина или разум за усилията на войната, но всъщност бяха ужасени пред перспективата да разберем какво представлява свободата, която носи ежедневната сделка със смъртта.

Ако някой чернокож мъж искаше да воюва, той трябваше да постъпи като доброволец. После може би щеше да получи възможността да се бие.

Мислех си, че хората, които постъпваха доброволно в армията, бяха глупаци.

— Защо ми е да умирам в тази война на белите хора? — задавах си въпроса.

Един ден обаче бях в пощата, когато пристигна едно подразделение бели войници направо от битката пред Рим. Те почнаха да правят коментар за войниците негри. Твърдяха, че ние сме страхливци, и че именно белите момчета спасяват Европа. Знаех, че изпитват ревност, защото ние бяхме зад бойните линии с добра храна и победени жени, но въпреки това се почувствах засегнат. Ненавиждах тези бели момчета и собствената си страхливост.

Така че поисках да ме включат като доброволец за десанта в Нормандия и по-късно се разписах заедно с Патън в битката за Бълж. По онова време Съюзниците бяха изпаднали в такова отчаяние, че вече не можеха да си позволят лукса на разделение по цвета на кожата. В нашия взвод имаше черни, бели и дори шепа американци от японски произход. И главното нещо, което ни беше грижа, беше да убиваме германци. Между расите винаги възникваха търкания и напрежение, особено когато ставаше въпрос за жени, но ние се научихме да се уважаваме едни други и в тази област.

Нямах нищо против онези бели момчета, които ме ненавиждаха, но ако не ме уважаваха, бях готов да се бия с тях.

Беше близо до Нормандия, близо до една малка ферма, когато гласът за пръв път ми проговори. Бях притиснат в хамбара. Двамата ми другари, Антъни Хакимото и Уентън Найлс, бяха мъртви; един германски снайперист покриваше мястото. Гласът ми каза: „Излез от хамбара, когато слънцето залезе, и убий този кучи син. Убий го и му разпори муцуната с байонета си, човече. Не му позволявай да ти причинява това. Дори и да ти позволи да останеш жив, до края на живота си ще живееш в страх.“. „Убий този кучи син“, ми каза той. И аз го убих.

Гласът не изпитва сладострастие. Той никога не ми казва да насилвам или крада. Той само ми казва какво да направя, ако искам да оцелея. Да оцелея като мъж.

Когато гласът говори, аз го слушам.

Пред къщата ми този път пак имаше паркирана кола, макар и да беше различна от онази на ченгетата. Бял кадилак. Беше празен, но този път се отвори предната ми врата.

Мани и Шариф пристъпваха от крак на крак точно до прага ѝ. Шариф ми се ухили. Мани гледаше към пода, така че не видях изражението му.

Мистър Олбрайт беше в кухнята и гледаше през прозореца задния двор. Миризма на кафе изпълваше цялата къща. Той се извърна към с влизането ми; порцеланова чаша се гушеше в дясната му ръка. Беше облечен в бели памучни панталони и кремав пуловер, бели обувки за голф и капитанска шапка с черна околожка.

— Изи — усмихна се той широко и дружелюбно.

— Какво правиш в къщата ми, човече?

— Трябваше да говоря с теб, Изи. Да знаеш, очаквах да те заваря у дома ти. — В гласа му имаше едва доловима следа от заплаха. — Така че Мани използва отвертка, просто за да не чакаме отвън. Заповядай, сипи си кафе.

— Вие нямате никакво извинение за вмъкването си с взлом в жилището ми, мистър Олбрайт. Какво бихте направили, ако се вмъкнех по същия начин в къщата ви?

— Щях да ти изтръгна негърската глава от шията. — Усмивката му изобщо не помръдна при думите му.

Не отделих погледа си от него цяла минута. Някъде на заден план в съзнанието ми една мисъл изникна: Не бързай, Изи.

— Какво искате? — попитах го. Отидох до плота на кухнята и си налях кафе.

— Къде беше днес сутринта, Изи?

— Където и да съм бил, не ви влиза в работата.

— Къде?

— Ходих да се срещна с едно момиче — обърнах се към него. — Вие нямате ли си момиче, мистър Олбрайт?

Мъртвите му очи станаха още по-студени и усмивката напусна лицето му. Опитвах се да кажа нещо, което да го засегне доста, и сега съжалявах, че го бях направил.

— Не съм дошъл да си играя игрички с теб, момче — изрече той с равен глас. — Моите пари са в джоба ти и всичко, което съм получил досега от теб, са само тарикатски лафове.

— Какво искате да кажете? — Спрях се навреме, преди на отстъпя крачка назад.

— Искам да кажа, че Франк Грийн не се е прибирал от два дни у дома си. Искам да кажа, че домоуправителят на Скайлър Армс ми каза, че полицията се е навъртала около зданието му и е разпитвала за едно чернокожо момиче, което е било видяно с Грийн няколко дни преди да умре. Искам да знам, Изи, искам да знам къде е бялото момиче.

— Да не искате да кажете, че не съм си свършил работата както трябва? По дяволите, ако е така, веднага ви връщам парите.

— Прекалено е късно за това, мистър Ролинс. Вие сте взели парите ми и сега принадлежите на мен.

— Не принадлежа никому.

— Вярвате ли в Господ, мистър Ролинс?

— Какво искаш да кажеш, човече?

— Искам да знам дали вярваш в Господ?

— Писна ми от тия глупости. Мисля да си лягам. — Направих движение, сякаш се каня да се обърна, но не го направих. НИкога не бих се обърнал съзнателно с гръб към ДеУит Олбрайт.

— Защото виждаш ли — продължи той, привеждайки се леко към мен, — обичам да гледам отблизо човека, когото убивам, ако той вярва в Господ. Искам да видя дали смъртта е различна при религиозен човек.

— Изчакай благоприятен случай — прошепна ми гласът.

— Видях я — казах.

Отидох до стола във всекидневната. Когато седнах сякаш тежък товар се смъкна от плещите ми.

Помагачите на Олбрайт пристъпиха към мен. Бяха възбудени, също като ловни кучета, подушили кръв.

— Къде? — усмихна се Олбрайт. Очите му видимо се оживиха.

— Тя ми се обади. Каза, че ако не ѝ помогна, ще съобщи на полицията за Корета...

— Корета?

— Едно мъртво момиче, приятелка на мой приятел. Вероятно същата, за която е разпитвала полицията. Същата, която е била с Франк и вашето момиче — казах. — Дафне ми даде адрес на Динкър и аз отидох там. После ме накара да я закарам в Холивуд Хилс до къщата на един юнак.

— Кога беше всичко това?

— Току-що се прибирам.

— Къде е тя?

— Потегли.

— Къде е? — Гласът му звучеше, сякаш излизаше от кладенец. Звучеше опасно и диво.

— Не знам! Когато открихме тялото, тя веднага духна с колата му!

— Какво тяло?

— Мъжът беше мъртъв, когато стигнахме там.

— Как се казва този мъж?

— Ричард.

— Ричард кой?

— Тя просто го наричаше Ричард, това е всичко. — Не виждах причина да му обяснявам, че съм го виждал да се навърта около кръчмата на Джон.

— Сигурен ли си, че е бил мъртъв?

— От гърдите му стърчеше дръжката на нож. По очите му лезеха мухи. — В гърлото ми се надигна някаква топка при спомена. — Навсякъде имаше кръв.

— И ти просто я пусна хей-така? — Заплахата в гласа му се бе възвърнала, така че се изправих и отново се запътих към кухнята за още кафе. Толкова се тревожех някой от тях да не ме последва, че се блъснах в касата на вратата при влизането.

— Изчакай благоприятен случай — прошепна отново гласът.

— Не сте ме наемали да отвличам когото и да било. Момичето просто грабна ключовете на колата и духна. Какво искате да направя?

— Обади ли се на ченгетата?

— Винаги се опитвам да спазвам правилника за движение. Това е всичко, което правя.

— Сега ще ти задам един въпрос, Изи. — Погледът му се заби в очите ми. — И не искам да правиш никакви грешки при отговора си. Не и точно сега.

— Продължавайте.

— Тя взе ли нещо с нея? Чанта или някакъв куфар?

— Имаше един стар очукан кафяв куфар. Пъхна го в багажника.

Очите на ДеУит просияха и напрежението му в плещите мигом изчезна.

— Каква беше колата?

— Студебейкър модел четиридесет и осма година. Розов.

— Накъде пое? Спомни си, че си длъжен да ми казваш всичко.

— Единственото нещо, което спомена, беше, че ще я паркира на някакво закътано местенце, но не каза точно къде.

— Какъв беше адресът, на който я закара?

— Двадесет и шест...

Той ми махна нетърпеливо с ръка, и за мой срам, аз се свих.

— Напиши го — нареди ми той.

Взех лист хартия от чекмеджето в моя край на масата.

Той седна срещу мен на дивана разглеждайки написаното от мен. Коленете му бяха широко разтворени.

— Донеси ми чаша уиски, Изи.

— Налей си сам — прошепна ми гласът.

— Налей си сам — казах. — Бутилката е в шкафа.

ДеУит Олбrait вдигна поглед към мен, и се захили широко. Изсмя се, тупна се по коляното и рече: — Е, проклет да съм.

Само го изгледах. Бях готов да умра, но не и да се предам без бой.

— Мани, налей ни уиски, ако обичаш. — Дребосъкът бързо се придвижи до шкафа. — Знаеш ли, Изи, ти си куражлия. Точно от такива куражлии като теб имам нужда работят за мен. — Провлеченият му говор стана още по-гърлен. — Аз вече ти платих, нали?

Кимнах.

— Така, както аз го схващам, Франк Грийн е ключовата фигура. Тя ще е някъде около него или най-малкото той ще знае къде се намира в момента. Така че искам от теб да ми намериш този гангстер. Искam

да ми уговориш среща с него. Това е всичко. Срећна ли се вече с него, ще знам какво да кажа. Намираш ми Франк Грийн и ставаме квит.

— Квит ли?

— Приключваме с целия наш бизнес, Изи. Задържаш парите и те оставям на мира.

Това изобщо не беше оферта. Проумях, че мистър Олбрайт планира да ме убие. Или щеше да ме убие точно в онзи момент или щеше да изчака да намеря Франк Грийн.

— Ще ви го намеря, но имам нужда от още една стотачка, ако искате да рискувам вратата си.

— Ти си наистина много свястно момче, Изи, много свястно — каза той. — Давам ти три дни да го откриеш. И гледай да не сбъркаш в броенето.

ДОпихме си чашите с Мани и Шариф застанали в очакване до вратата.

Олбрайт блъсна вратата с мрежата, но в този момент никакви мисъл му мина през ума. Обърна се към мен и каза:

— Не обичам да ми играят номера, Изи.

Нито пък аз, отвърнах му наум.

Спах целия ден чак до вечерта. Може би трябваше да хукна да търся Франк Грийн, но единственото нещо, което исках да правя в момента, беше да спя.

Събудих се потънал в пот посреднощ. Във всеки шум долавях стъпките на някой, пратен да ме убие. Без значение дали това бяха полицията, ДеУит Олбrait или Франк Грийн. Още не можех да се отърся от миризмата на кръвта, с който се бях просмукал в стаята на Ричард. От прозореца долиташе жуженето на милиони мухи, които бях видял да покриват телата на другарите ни в Северна Африка, в Оран.

Треперех, но не от студ. Искаше ми се да изтичам при майка ми или при някой друг, който ме обича, но тогава пък видях как Франк Грийн ме изтръгва от прегръдката на любящата ме жена: беше извадил ножа си и го бе опрял в сърцето ми.

Накрая скочих от леглото и се втурнах към телефона. Не знаех какво правя. Не можех да се обадя на Джоуи, защото той нямаше да разбере страха ми. Не можех да се обадя на Одел, защото той пък щеше да ме разбере прекалено добре и щеше само да ми каже: „Бягай!“ Не можех да позвъня на Дюпре, защото беше още в полицията. Но аз и не бих могъл да говоря с него, защото щеше да ми се наложи да го излъжа за Корета, а бях прекалено развълнуван, за да лъжа.

Така че избрах телефонистката от централата. И когато тя се обади помолих я да ми даде извънградска линия, след което поисках да ме свържат с мисис Е. Александър от Клакстън Стрийт в пети район в Хюстън.

Когато чух гласа ѝ затворих очи и си я представих: едра жена с тъмнокафява кожа и топазени очи. Виждах я как свъсва вежди когато произнесе „Хелоу?“, защото ЕтаМей никога не си падаше по телефоните. Тя обичаше да казва: „Искам да гледам лошите новини право в очите, а не да се промъкват като змии по жиците.“

— Хелоу — проговори тя.

— Ета?

— Кой се обажда?

— Изи, Ета.

— Изи Ролинс? — Последва бурен смях. Онзи смях, който ви кара да се разсмейте заедно с него. — Изи, къде си, сладур? Да не си прибрал у дома?

— В Лос Анджелиз съм, Ета. — Гласът ми трепереше, гърдите ми вибрираха от чувства.

— Нещо не е наред ли, сладур? Звучиш малко странно.

— Ъ... Не, няма нищо, Ета. Радвам се да те чуя. Да, не мога да се сетя за нищо по-добро.

— Какво не е наред, Изи?

— Знаеш ли как мога да открия Плъха, Ета?

От другата настана тишина. Спомням как ни учеха в училище, че космосът бил празен, черен и студен. Усетих го в момента и никак не ми хареса.

— Знаеш, че двамата с Реймънд се разделихме, Изи. Той не живее вече тук.

Представата, че съм причинил болка на Ета граничеше с безумието у мен.

— Съжалявам, скъпа — казах. — Просто ми хрумна, че може да знаеш как да го открия.

— Какво не е наред, Изи?

— Изглежда, че Софи ще излезе права.

— Софи Андерсън?

— Да, знаеш ли, че тя винаги казваше, че Лос Анджелиз бил прекалено много, за да го понесе?

Ета се разсмя от сърце.

— Разбира се, че съм я чувала.

— Като едното нищо може да се окаже права — изсмях се и аз.

— Изи...

— Само предай на Плъха, че съм се обаждал, Ета. Кажи му, че Софи може да се е оказала права за Калифорния и може би тъкмо тук му е мястото.

Тя понечи да каже още нещо, но аз се направих, че не я чувам и добавих:

— Довиждане.

После затворих.

Преместих стола си до прозореца, за да мога да гледам в градината си. Пресядах така дълго време, като стисках юмруци и си поемах дълбоко дъх, когато се сещах. Накрая страхът премина и аз заспах. Последното нещо, което си спомнях точно преди да се унеса, беше ябълковото ми дръвче преди зазоряване.

Извадих визитната картичка, която ми беше дал ДеУит Олбрайт.

МАКСИМ БАКСТЪР

Директор личен състав

Лайън Инвестмънтс

В долния десен ъгъл имаше адрес на Сиенега Булевард.

Към десет часа бях облечен в най-красивия си костюм и готов да тръгвам. Реших, че е време да посъбера малко информация и за себе си. Тази визитна картичка беше едното от двете неща, които трябваше да проверя, така че подкарах през града до една малка служебна сграда точно под Мелроуз, на Ла Сиенега. Цялата сграда беше заета от Лайънс Инвестмънтс.

Секретарката, възрастна дама със синя коса, се бе съсредоточила върху ведомостта на бюро то й. Когато сянката ми падна върху отворения пред нея документ, тя изрече към сянката:

— Да?

— Дойдох да се срещна с мистър Бакстър.

— Имате ли уговорена среща?

— Не. Но мистър Олбрайт ми даде визитната му картичка и ми каза да дойда тук когато имам възможност.

— Не познавам никакъв мистър Олбрайт — произнесе тя отново към сянката ми върху бюро то си. — А мистър Бакстър е много зает човек.

— Може би той познава мистър Олбрайт. Той ми даде тази визитна картичка. — Подхвърлих парчето картон върху страницата, която четеше, и тя вдигна глава.

Това което видя, явно я изненада.

— О!

Усмигнах се учтиво.

— Мога да почакам, ако е зает. Тъкмо съм се измъкнал малко от работа.

— Аз, а... Ще видя дали той ще може да отдели малко време, мистър... ааа?

— Ролинс.

— Вие само седнете тук на дивана и аз веднага ще се върна.

Тя мина през една врата зад бюрото си. След няколко минути се появи друга възрастна дама. Тя ме изгледа подозрително и после пое работата, която бе оставила колежката ѝ.

Приемната наистина си я биваше. До прозореца беше разположен дълга, покрита с черна кожа кушетка; прозорецът гледаше към булеварда Ла Сиенега. Гледката представляваше един от онези шикарни ресторанти, Ангъс Стейк Хаус. Отпред бе застанал мъж в униформата на Бийфитър, готов да отвори вратата за всички чудесни хора, готови да се разделят с месечната си заплата само за четиридесет и пет минути. Бийфитърът изглеждаше ужасно щастлив. Зачудих се колко правеше на ден само от бакшишите.

Пред кушетката имаше дълга масичка за кафе, покрита с бизнесвестници и бизнессписания. Нищо за жените. И нищо за мъжете, които могат да потърсят спортната или развлекателната секция. Когато се уморих от гледката на Бийфитъра как отваря вратите започнах да разглеждам стаята.

На стената до кушетката висеше бронзов плакат. Най-отгоре имаше извисен овал с формата на връхлитащ сокол издялан в него. Соколът беше с по три нокти на краката. Под него се намираха имената на важните партньори и филиали на Лайънс Инвестмънтс. Разпознах някои от имената като знаменитости, за които можете да прочетете всеки ден в Таймс. Адвокати, банкери, и най-банални стари богаташи. Името на президента беше на дъното на плаката, сякаш беше някой срамежливец, който не иска името му да изпъква прекалено много. Мистър Тод Картър не беше от онзи тип мъже, които обичат да се шуми около името им, доколкото разбирах. Искам да кажа, какво ли щеше да си помисли той, ако разбереше, че едно непознато френско момиче, което открадва в нощта колата на един мъртвец, използва неговото име? Изсмях се достатъчно шумно; възрастната дама зад бюрото вдигне глава ми се озъби.

— Мистър Ролинс — произнесе първата секретарка с влизането си в стаята, — знаете, че мистър Бакстър е много зает мъж. Той не

разполага с почти никакво свободно време...

— Е, тогава може би ще е по-добре, ако се видим само за минута, за да не си губи от ценното време.

Това не ѝ хареса.

— Мога ли да ви запитам каква е природата на молбата ви?

— Разбира се, че можете, но не мисля, че шефът ви би искал да обсъждам помощта ми за неговия бизнес.

— Уверявам ви, сър, — изрече тя, с гняв, придаващ ѝ смелост, — че каквото и да имате да казвате на мистър Бакстър, ще остане при мен. Освен това той не може да се срещне с вас и аз съм единственият човек, с когото можете да разговаряте.

— Не.

— Страхувам се, че е така. А сега, ако имате някакво съобщение за мистър Бакстър, моля, кажете ми го, за да мога да се върна на работата си. — Тя извади един малък бележник и жълт дървен молив.

— Добре, мис...? — Поради някаква причина счетох, че би било добре да науча и аз нейното име.

— Какво е съобщението ви, сър?

— Разбирам — произнесох. — Добре, съобщението ми е следното: имам новина за мистър Тод Картър, президента на вашата компания, ако не греша. Дадох ми визитната картичка на мистър Бакстър, за да предам съобщение на мистър Картър за една работа, която бях наел да свърша от мистър ДеУит Олбрайт. — Спрях на това място.

— Да? Каква точно е работата?

— Сигурна ли сте, че искате да научите? — попитах я.

— Каква е работата, сър? — Дори и да беше нервна, и най-наблюдателният мъж не би го доловил.

— Мистър Олбрайт ме нае да открия приятелката на мистър Картър след като тя му е била шута.

Тя спря да пише и се втренчи в мен над очилата си.

— Това някаква шега ли е?

— Не, доколкото ми е известно, мадам. Всъщност трябва да ви призная, че откакто започнах да работя за шефа ви, изобщо забравих какво е това смях. Ама никак.

— Извинете ме — произнесе тя.

Затръшна бележника си с такава сила, че стресна колежката си, и отново изчезна през вратата.

Пет минути след излизането ѝ вратата отново се отвори и на прага ѝ застана висок мъж в тъмносив костюм. Беше слаб с буйна черна коса и гъсти черни вежди. Очите му сякаш се губеха в сенките на тези могъщи вежди.

— Мистър Ролинс. — Усмивката му беше толкова бяла, че би била съвсем на място върху лицето на ДеУит Олбрайт.

— Мистър Бакстър? — Изправих се и сграбчих протегнатата ръка.

Минахме покрай двете онемели с провиснали челюсти жени. Бях сигурен, че в мига, в който двамата с мистър Бакстър прекрочихме прага, те щяха да приближат главите си и да се разкудкудят.

Коридорът, в който влязохме, беше тесен, но покрит с добър килим, а стените бяха покрити със син плюш. В дъното на коридора имаше фина дъбова врата с гравирани върху нея „Мистър Т. Бакстър, Вице-президент“.

Кабинетът му беше малък и скромен. Бюрото му беше добро, без да е прекалено крупно или модерно. Подът беше от боров паркет, а прозорецът зад него гледаше към един паркинг.

— Не беше много разумно от ваша страна да коментирате бизнеса на мистър Картър пред секретарките — произнесе Бакстър в момента, в който вече се бяхме настанили на столовете.

— Това не ме вълнува бе, мой човек.

— Какво? — Това беше въпрос, но в него се съдържаше ясно изразено превъзходство.

— Казах, че не ме вълнува, мистър Бакстър. Имам си прекалено много грижи, за да ме вълнува мнението ви кое е правилно и кое не. Разбирате ли, ако бяхте предали на онази жена там, че ще ме приемете да си поговорим, тогава...

— Помолих я да ми предаде съобщението ви, мистър Ролинс. Доколкото разбирам, вие търсите работа. Мога да ви уговоря среща по пощата...

— Дошъл съм да разговарям с мистър Картър.

— Това е невъзможно — каза той. После се изправи, сякаш искаше да ме изплаши.

Само го изгледах.

— Човече, що не си седнеш на задника и не се обадиш на шефа си?

— Не знам за какъв се мислите, мистър Ролинс. Дори и важни хора нямат пряк достъп до мистър Картър. Имате голям късмет, че се ангажирах да се срещна с вас.

— Искате да кажете, че бедният негър е извадил истински късмет, че надзирателят си е направил труда да го напсува, а?

Мистър Бакстър погледна часовника си вместо да ми отговори.

— Имам делова среща, мистър Ролинс. Ако вие ми предадете какво искате да кажете на мистър Картър, той ще ви се обади, ако счете за необходимо.

— Точно това ми каза и госпожата отпред, а вие ме обвинихте, че съм се бил раздрънkal.

— Аз съм наясно със ситуацията на мистър Картър; дамите отпред не са.

— Вие може да имате представа за нещата му така, както ви ги е представил, но нямате представа какво аз ще ви кажа.

— И какво може да бъде то? — попита той, отпусайки се на стола си.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че той може да управлява Лайънс от затворническата килия, ако не иска да разговаря с мен, и това може да се случи всеки момент. — Не бях много наясно какво точно имах предвид, но думите ми видимо разтърсиха мистър Бакстър, който веднага грабна слушалката.

— Мистър Картър — каза той, — Тук е един от служителите на мистър Олбrait, който иска да се срещне с вас... Олбrait, човекът, когото наехме да търси Монет... Звучи ми така, сякаш нещата са спешни, сър. Може би ще е добре да го видите...

Те поговориха още малко, но то вече не беше толкова съществено.

Бакстър ме поведе обратно през коридора, но този път направи ляв завой преди да минем през вратата, която минаваше през приемната със секретарките. Озовахме се пред една врата от тъмно дърво, която беше заключена. Бакстър извади ключ и когато отвори вратата, видях, че това беше малък асансьор.

— Влизайте, той ще ви откара до кабинета му — каза ми Бакстър.

Не изпитвах чувство за движение; разнасяше се само мекото жужене на електродвигател някъде под пода. Асансьорът имаше седалка и пепелник. Стените и таванът бяха покрити червена кадифена тъкан, нарязана на карета. Всяко каре имаше двойка танцуващи фигури отгоре. Валсиращите мъже и жени бяха облечени като благородници от френския кралски двор. Богатството накара сърцето ми да забие по-бързо.

Вратата се отвори и пред визора ми се откри един дребен, червенокос мъж в светлокафяв костюм, който можеше да е купил в Сиърс Робък и проста бяла риза, отворена около врата. Първом си помислих, че това е служител на мистър Картър, но после проумях, че двамата с него бяхме единствените хора в стаята.

— Мистър Ролинс? — Той приглади редеещата си коса и стисна ръката ми. Хватката му беше хартиена. Беше толкова дребен и спокоен, че изглеждаше повече дете, отколкото мъж.

— Мистър Картър, дойдох да ви кажа...

Той вдигна ръка и поклати глава преди да продължи. После ме поведе през широкото помещение до два розови дивана, разположени пред бюрото му. Бюрото беше с цвѳета и размера на голямо пиано. Тежките брокатени завеси зад бюрото бяха дръпнати, откривайки изглед към планините отвъд Сънсет Булевард.

Спомням си как се замислих над това, колко дълъг беше пътят от вице-президента до върха.

Двамата се разположихме в двата края на единия диван.

— Нещо за пиене? — Той посочи към една кристална гарафа, съдържаща кафява течност на една масичка до мен.

— Какво е това? — Гласът ми прозвуча малко неестествено в това просторно помещение.

— Бренди.

Това беше първият път, когато вкусах наистина добро питие. Страшно ми хареса.

— Мистър Бакстър ми предаде, че носите новини от онзи човек Олбрайт.

— Е, всъщност не е точно така, сър.

Той се навъси при думите ми. Това беше начумерено малко момче; изпитах истинско съжаление към него.

— Разбирате ли, не съм много радостен от развоя на нещата с мистър Олбрайт. Всъщност, не съм радостен почти за нищо, което ми се е случило след като се запознах с този човек.

— И какво е то?

— Една жена, моя приятелка, беше убита, когато започна да задава въпроси за мис Монет, и полицията счита, че аз имам нещо общо със случая. Забърках се с контрабандисти и разбойници по целия град и всичко това само защото зададох няколко въпроса за приятелката ви.

— Да не се е случило нещо с Дафне?

Той изглеждаше толкова разтревожен, че аз бях щастлив да го успокоя.

— Последният път, когато се видяхме, ми изглеждаше съвсем наред.

— Вие сте я видели?

— Да. Предната нощ.

Сълзи набъбнаха в бледите му, детски очи.

— Какво каза тя? — попита той.

— Бяхме загазили, мистър Картър. Разбирате ли, всичко е някаква лудост. Първият път, когато се запознах с нея, тя говореше като францужойка. Но тогава, след като открихме тялото, тя повече ми прозвуча като да произхожда от Сан Диего или там някъде.

— Тялото ли? Какво тяло?

— Ще стигнем и до него, но искам първо да се разберам за нещо.

— Искате пари.

— А, не. Вече ми платиха и предполагам, че парите идват така или иначе от вас. Това обаче, което искам, е да ми помогнете да се ориентирам какво става. Разбирате ли, нямам вяра на вашия човек Олбрайт и за две стотинки, а полицията можем спокойно да я отпишем. Имам един приятел, казва се Джопи, но това е прекалено голяма работа за него. Така че както виждам нещата, вие сте единственият човек, който може да помогне. Доколкото съм наясно, вие искате това момиче, защото го обичате, и ако греша, тогава никой няма даде и пукнат цент за задника ми.

— Обичам Дафне — каза той.

Изслушах го почти със смущение. Изобщо не се опитваше да се държи като мъж. Той кършеше ръце, опитвайки се да се въздържи да

ме обсипе с въпроси докато говорех.

— Тогава ми кажете защо я търси Олбрайт.

Картър прекара пръсти през косата си отново и се загледа към планините. Запази известно време мълчание преди да продължи.

— Един човек, на когото имам доверие, ми каза, че мистър Олбрайт бил добър във вършенето на конфиденциални услуги. Това са причините, поради които не искам този случай да се разчуе из вестниците.

— Женен ли сте?

— Не, искам да се ожения за Дафне.

— Тя не е ли откраднала нещо от вас?

— Защо питате?

— Мистър Олбрайт изглеждаше истински загрижен за багажа ѝ и аз счетох, че тя взела нещо от вас, което си го искате обратно.

— Може и да го наречете кражба, мистър Ролинс, това няма никакво значение за мен. Тя взе някакви пари със себе си когато си тръгна, но това изобщо не ме вълнува. Вълнува ме единствено тя. Казвате, че била добре, когато сте я видели?

— Колко пари?

— Не виждам какво значение може да има това.

— Ако искате да ви дам отговори на въпросите, тогава и вие ми отговорете.

— Тридесет хиляди долара. — Той го произнесе така, сякаш това бяха някакви джобни пари върху рафтчето в банята. — Държах ги у дома, защото пускахме в отпуск хората, които работеха за нас, в половин ден отпуск, като форма на премия, но деня, който избрахме, плащаха заплатите, и банката не можеше да достави толкова рано парите в брой, така че аз ги накарах да ги закарат у дома ми.

— Вие сте позволили на банката да достави толкова много пари у дома ви?

— Това стана само веднъж, а и каква беше вероятността, че ще бъда ограбен същата тази нощ?

— Сто процента, предполагам.

Той се усмихна.

— Парите не означават нищо за мен. Двамата с Дафне се скарахме и тя взе парите, защото си помисли, че повече не искам да се виждаме. Но тя греши.

— Скарахте се за какво?

— Те се опитваха да я изнудват. Тя дойде и ми каза. Искаха да я използват, за да се доберат до мен. Тя реши да ме напусне, за да ме спаси.

— С какво разполагаха, за да я шантажират?

— Предпочитам да не го обсъждаме.

Съгласих се с него.

— Олбрайт знае ли за парите?

— Да. А сега, след като отговорих на вашите въпроси, искам вие да отговорите на моите. Тя добре ли е?

— Последният път, когато я видях, беше добре. Търсеше приятеля си — Франк Грийн.

Помислих, че едно име на мъж може да го разтърси, но Тод Картър изглежда дори не го чу.

— Какво казахте за някакъв труп?

— Отидохме при един друг неин приятел, мъж на име Ричард, и го намерихме убит в леглото.

— Ричард МакГий? — Гласът на Картър внезапно стана студен.

— Не знам, не съм сигурен. Знам само, че се казва Ричард.

— На Лоръл Каньон Роуд ли живееше?

— Да.

— Добре. Радвам се, че е мъртъв. Радвам се. Той беше ужасен човек. Тя каза ли ви, че той си има работа с малки момчета?

— Всичко, което ми каза, беше, че бил неин приятел.

— Е, той беше такъв. Беше изнудвач и хомосексуален сводник. Работеше за богати мъже с нездрави страсти.

— Е, той беше умрял, та Дафне взе колата му, това беше по-предната нощ. Тя каза, че ще се маха от града. Това бяха последните й думи, преди да се разделим.

— Как беше облечена? — Очите му заблестяха в очакване.

— Синя рокля и сини обувки.

— Носеше ли найлонови чорапи?

— Струва ми се, че да. — Не исках да си мисли, че съм се вглеждал толкова отблизо в нея.

— Сини, предполагам.

Той се усмихна с всичките си зъби.

— Това е тя. Кажете ми, носеше ли игла тук, върху гърдта си?

— Да, но от другата страна. Беше червена с дребни зелени точици по нея.

— Ще пийнете ли още едно, мистър Ролинс?

— Разбира се.

Този път той ми наля.

— Тя е красива жена, не мислите ли?

— Вие не бихте я търсили, ако не беше такава.

— Никога не съм познавал жена, която да умее да слага парфюма си така, че да ти се иска да се приближиш съвсем до нея, за да разбереш какъв е.

Сапун Айвъри, каза си наум.

Попита ме и за грима и косата ѝ. Каза ми, че била от Ню Орлийнс и че семейството ѝ представлявало древна френска фамилия, чийто произход водел началото си от Наполеон. Само на очите ѝ отделихме половин час. И после той започна да ми разказва такива неща, които мъжете никога не разказват за жените си. Не за секс, но той ми разказваше как тя го притискала към гърдите си когато бил изплашен и как не позволявала на някой сервитьор или продавач да го оскърбява.

Изпитвах странно чувство при разговора си с мистър Тод Картър. Аз, един негър, седях в кабинета на един богат бял мъж, и разговарях с него, сякаш бяхме стари приятели, дори нещо по-близо. Чувствах, че той нямаше страха или презрението на повечето бели хора, с които си имах работа.

Странно усещане, но го бях изпитвал и преди. Мистър Тод Картър беше толкова богат, че той дори не гледаше на мен като на човешко същество. Той можеше да ми разкаже всичко. Аз можех да бъда някое призово куче, до което той да коленичи и да го прегърне, когато се почувства зле.

Това беше най-лошият вид расизъм. Фактът, че той дори не признаваше разликата между нас, показваше, че той не даваше и пет пари за мен. Аз обаче няхах време да се тревожа по този повод. Само го следях как движи устните си докато говори за възлюбената си изгубена любов, докато най-накрая започнах да го виждам като някакво странно същество. Като някакво бебе, израсло до ръста на

възрастен мъж, тероризиращо бедните си родители със силата и глупостта си.

— Обичам я, мистър Ролинс. Бих направил всичко, за да я върна при себе си.

— Е, желая ви късмет. Мисля обаче, че е по-добре да дръпнете Олбрайт по-надалеч от нея. Той си точи зъбите за парите й.

— Какво точно за Олбрайт?

— Ще ми я намерите ли? Ще ви дам хиляда долара.

— А какво ще кажете за Олбрайт?

— Ще кажа на служителите си да го уволнят. Той няма да тръгне срещу нас.

— Ами ако го направи?

— Аз съм богат човек, мистър Ролинс. Кметът и шефът на полицията редовно вечерят в къщата ми.

— Тогава защо не ви помогнат да я откриете?

Той се извърна при въпроса ми.

— Намерете ми я — каза той.

— Ако ми дадете нещо, за което да се хвана, да кажем, двеста долара, ще направя опит. Не гарантирам, че работата ще стане на сто процента. Може и да се върнала в Ню Орлийнс, не бих се учудил.

Той се изправи усмихнат. Докосна ръката ми с хартиената си плът.

— Ще наредя на мистър Бакстър да ви напише чек.

— Аз, такова, съжалявам, ама с чекове не работя.

Той измъкна портфейла си и прелисти банкнотите.

— Тук имам сто седемдесет и нещо долара. За остатъка ще ви напишат чек.

— Дайте ми сто и петдесет — казах.

Той просто извади банкнотите от портфейла и ми ги подаде, като забърбори:

— Вземете ги, вземете ги всичките.

Взех и тях.

Някъде с развоя на нещата у мен се бе затвърдило убеждението, че няма да преживея до края на това приключение. Нямах никакъв друг изход, освен да бягам през глава, а аз не можех да бягам, така че

реших да издоя максимално всички бели хора, с които ме сблъскваше случаят.

Парите купуват всичко. Парите плащат наема и хранят котето. Парите бяха причината за смъртта на Корета и причината ДеУит Олбрайт да иска смъртта ми. Имах обаче някаква представа, макар и малко смътна, че ако разполагам с достатъчно пари, тогава може би можех да си откупя живота.

Трябваше да открия Франк Грийн.

Ножарят държеше отговора на всичките ми проблеми. Той знаеше къде се намира момичето, ако въобще на някого му беше известно, и знаеше кой е убил Корета, бях абсолютно сигурен в това. Ричард МакГий също беше мъртъв, но тази смърт не ме вълнуваше, защото полицията нямаше как да ме свърже с нея.

Не че не изпитвах никакви чувства по отношение на убития мъж; считам, че всяко убийство е престъпление, и чувствах, че в един посъвършен свят убиецът трябва да си понесе наказанието.

Но аз не вярвах, че такова нещо като правосъдие съществува за негрите. Мислех си, че може да има някакво подобие на справедливост за черните хора, ако имат парите да си го купят. Парите не са стопроцентова гаранция, разбира се, но са най-близко до Господ, поне такива са впечатленията ми от този свят.

Аз обаче нямах и пукнат петак. Бях беден и черен и много вероятен кандидат за съдебното наказание, освен ако не успеях да накарам Франк да застане между мен и силите на Олбрайт и закона.

И така, тръгвам да търся.

Първото място, където отидох, беше залата за билиард на Рикардо, което се намираше на Слосън. Представляваше само една дупка в стената без прозорци и само една врата. На входната врата имаше, защото човек или знаеше, че Рикардо е там, или изобщо не ви беше тук мястото.

Джопи ме беше водил в кръчмата на Рикардо няколко пъти след като затваряхме бара му. Това беше сериозна кръчма обитавана от лоши мъже с жълтеникави очи, които пушеха и пиеха на провала, докато чакаха сгода да извършат престъпление.

Беше едно от тези места, където за едното нищо можеха да ти теглят ножа, но аз бях в безопасност дотогава, докато бях с корав мъжага като Джопи Шаг. Когато обаче му се наложи да напусне

билярдната маса за да отскочи до тоалетната, физически усещах как насилието пулсира около мен.

Нямах друг избор обаче. Исках ли да открия Франк Грийн, пътят ми задължително минаваше през такива места. Защото Франк беше в бизнеса с насилието. Може би някой бе откраднал парите му, или пък се бе забъркал с момичето му, и Франк имаше нужда от наемен стрелец, за да си разчисти сметките, тогава кръчмата на Рикардо беше точно едно от местата, където той би отишъл. А може би просто имаше нужда от допълнително рамо при отвлечането на поредната пратка цигари. Хората в билярдната зала бяха от този тип, те живееха единствено от и чрез насилието.

Заведението представляваше голяма зала с четири маси за билярд и лампи със зелен абажур, надвиснали над всяка маса. Покрай стените бяха наредени столове с прави облегалки, повечето заети от клиентите, които пиеха от кафяви хартиени торби и пушеха в мъждивата светлина. Само едно мършаво момче играеше билярд. Това беше Мики, синът на Розета.

Розета бе управлявала заведението откакто Рикардо се разболя от диабет и изгуби и двата си крака. Той беше някъде горе, на втория етаж, в единично легло, пиеше уиски и гледаше стените.

На времето, когато бях дочул за болестта му, бях казал на жена му:

— Съжалявам да го чуя, Роуз.

Лицето на Розета беше правоъгълно и широко. Мънистените ѝ очи са като впити в месестите ѝ кафяви бузи. Тя ме изгледа с леко присвити очи.

— Той е хойкал и за двама мъже, че и още отгоре. Предполагам, че сега вече му се полага почивка.

Това беше целият ѝ коментар.

Тя седеше до единствената маса за игра на карти в дъното на помещението. Приближих се до нея и я поздравих.

— Добър вечер, Розета, как са хавите тази вечер?

— Джопи тук ли е? — попита ме тя, оглеждайки се наоколо.

— Не. Още не е затворил бара.

Тя ме изглежда така, сякаш бях някакво заблудено коте, хукнало подир кашкавала ѝ.

Стаята беше толкова тъмна и запушена, че не можех да видя никой какво прави около мен, освен Мики, но пък усетих очи върху мен от мрака. Когато се извърнах към нея, видях, че и тя се взираше в мрака.

— Да си чувала някой да продава добро уиски в последно време, Роуз? — попитах. Бях се надявал да си побъбря малко с нея преди да задам въпросите си, но погледът ѝ не ме успокои особено, а залата беше прекалено тиха, за да водя продължителна приказка.

— Тук не е бар, сладур. Ако искаш уиски, иди при приятеля си Джопи. — Тя хвърли поглед към врата, подканяйки ме да си ходя, предполагам.

— Не искам да пия, Роуз. Търся да купя кашон или два. Помислих си, че може би знаеш откъде да си намеря.

— Защо не питаш приятеля си за това? Той знае къде расте уискито.

— Джопи ме прати при теб, Роуз. Каза ми, че ти си знаела.

Тя все още беше подозрителна, но виждах, че не се страхуваше.

— Можеш да пробваш при Франк Грийн, ако искаш да си купиш кашонче.

— Да? Къде можа да го намеря?

— Не съм го мяркала от няколко дни. Или е с гаджето си или е на работа.

Това беше всичко, което ми каза. Тя запали цигара и се обърна. Благодарих ѝ и се запътих към Мики.

— Осем топки? — запита той.

Всъщност нямаше значение на какво играем. Заложих петарка и я изгубих, после изгубих още една. Това ми отне половин час. След като разсъдих, че съм платил достатъчно за получената информация, махнах на Мики и излязох на слънцето.

Изпитвах чувство на огромно задоволство докато се отдалечавах от заведението на Рикардо. Не знам всъщност как да го изразя поточно. Сякаш за пръв път в живота си вършех нещо единствено само за мен. Никой не ми казваше какво да правя. Може и да не бях открил Франк, но бях накарал Розета на спомене името му. Ако тя знаеше къде се намира него ден, щях да го откроя.

На Изабела Стрийт имаше голяма къща, в дъното на една задънена улица. Това беше заведението на Верни. Множество работници отскачаха от време на време в него да споходят някое от момичетата на Верни. Беше приятно място. На втория и третия етаж имаше по три спални на етаж, а на първия — кухня и всекидневна, където гостите можеха да се забавляват.

Верни беше светлокожа жена с коса с цвета на замръзнало злато. Тежеше около триста паунда. Верни обикновено прекарваше цял ден и цяла нощ в кухнята. Дъщеря ѝ, Дарсел, която беше със същите габарити като тези на майка си, приветстваше мъжете в салона и събираше по няколко долара за храната и напитките.

Някои мъже, като Одел например, бяха щастливи да седят, да пийват и слушат музиката от грамофона. Верни от време на време се мяркаше в салона да поздрави стари приятели и да се представи на новодошлите.

Ако обаче се появеше човек, който търси женска компания, на горните етажи имаше момичета, които седяха пред вратите на стаите си, ако в момента нямаша клиенти. Хю Барнс седеше в коридора на втория етаж. Беше широк в бедрата мъж, с тежък кокал и лице на невинно дете. Но Хю беше бърз и жесток въпреки невинната си физиономия, и присъствието му осигуряваше безпроблемния развой на бизнеса в заведението на Верни.

Запътих се натам в ранния следобед.

— Изи Ролинс. — Дарсел протегна дебелите си ръце към мен. — Чух, че си умрял и си отишъл в рая.

— Ами, Дарси. Знаеш, че ме спасиха, за да бъда твой.

— Добре, влизай, сладур. Влизай.

Тя ме поведе за ръката към всекидневната. Няколко мъже седяха около бутилка и слушаха записи на джаз. Върху масичката за кафе имаше голяма купа с мръсен ориз и бели порцеланови чинии.

— Изи Ролинс! — разнесе се глас откъм вратата на кухнята.

— Как си, скъпи? — попита ме Верни като долетя при мен.

— Чудесно, Верни, просто чудесно.

Едрата жена ме прегърна така, че се почувствах като завит в пухен дюшек.

— Уф — простена тя, като почти ме отдели от пода. — Толкова време мина оттогава, миличкото ми, толкова време!

— Да, да — казах. Прегърнах я и аз и после бавно се свлякох върху дивана.

Верни ми се ухили.

— Не мързай сега оттук, Изи. Искам да ми кажеш как вървят нещата преди да хукнеш горе по стайте. — И след тези думи тя се върна в кухнята.

— Хей, Роналд, какво става? — обърнах се към мъжа до мен.

— Не кой знае какво, Изи — отвърна Роналд Уайт. Беше водопроводчик. Роналд винаги носеше работния си комбинезон без значение къде се намираше. Той твърдеше, че работните дрехи на човек са единственото нещо, което има.

— Малко да глътнеш въздух настрани, а? — Обичах да се шегувам с Роналд за семейството му. Жена му го даряваше със син всеки дванайсет или четиринадесет месеца. Тя беше религиозна жена и не вярваше във вземането на предпазни мерки. На тридесет и четири години Роналд имаше девет сина и още един беше на път да се появи на бял свят.

— Умират да обръщат къщата наопъки, Изи. Кълна ти се. — Роналд поклати глава. — Ще се катерят и по тавана, стига само да има къде да се държат. Да знаеш, шубе ме е да се прибирам у дома.

— О, хайде, човече, не може да е толкова зле.

Челото на Роналд се набръчка като сушена слива; на лицето му се появи страдалческо изражение.

— Няма майтап, Изи. Прибирам се у дома и всички вкупом ми се нахвърлят, цяла армия. Първо ми скачат най-големите, после идват другите, дето сега прохождат. И малко след това влиза и Мери, изпита до смърт, и носи още две в прегръдките си.

— Да ти кажа, Изи, харча петдесет долара за храна и само ги гледам как опустошават яденето. Ядат всяка минута, през която не си дерат гърлата. — В очите на Роналд избликнаха сълзи. — Кълна ти се, че не мога да издържам, човече. Кълна ти се.

— Дарсел! — изревах. — Веднага донеси на Роналд едно питие. Не виждаш ли, че се нуждае страшно да глътне нещо?

Дарсел донесе бутилка Харпърс и ни наля и на тримата. Връчих и трите долара за бутилката.

— Да — каза Къртис Крос. Той седеше пред едно блюдо с ориз върху масата за храна. — Децата са най-опасните създания на земята, с изключение на младите момичета на възраст от петнадесет до четиридесет и две години.

Това накара дори и Роналд да се засмее.

— Не знам — каза той. — Обичам Мери, но си мисля, че скоро трябва да бягам през глава. Тия деца ще ме вкарат в гроба, ако не го направя.

— Пийни си още, човече. Дарси, ти само зареждай масата, няма да забравиш, нали? Този мъж тук има нужда малко да се откъсне от проблемите си.

— Ти вече плати бутилката, Изи. Можеш да правиш с нея, каквото си поискаш. — Като повечето чернокожи жени, Дарсел не беше никак щастлива да чуе, че някой мъж иска да зареже жена си и децата си.

— Само три долара бутилката и въпреки това пак имате печалба? — направих се изненадан аз.

— Купуваме на едро, Изи — усмихна ми се Дарсел.

— Мога ли и аз да си купя на едро? — попитах, сякаш за пръв път чувах за покупка на контрабандна стока.

— Не знам, сладур. Знаеш, че двамата с Мама сме оставили на Хюи да се грижи по зареждането със стока.

Това вече беше предназначено за мен. Хюи не беше от хората, които могат да се разпитват за Франк Грийн. Хюи беше същият като Младока Форни — злобен и отмъстителен. Нямаше да ми каже нищо.

Към девет закарах Роналд у дома му. Той плачеше на рамото ми когато го извеждах от колата.

— Моля те, не ме карай да се прибирам, Изи. Вземи с теб, братко.

Опитах се да сдържа смеха си. Видях Мери застанала до вратата. Беше адски слаба, само коремът ѝ беше огромен. Държеше по едно бебе в двете си ръце. Всичките им деца се тълпяха около нея на прага, като се разбутваха едно друго, за да видят баща си, които се прибира у дома.

— Хайде, Рон. След като си направил толкова много бебета, сега отивай да си лягаш в леглото.

Спомням си как си мислех тогава, че ако оживея след цялата история, животът ми ще бъде песен. Роналд обаче нямаше никаква възможност да бъде щастлив, освен ако не разбиеше сърцето на бедното си семейство.

През следващите дни обиколих баровете, на които Франк продаваше контрабандния алкохол и заведенията, в които се играеха комарджийски игри, които обичаше да посещава. Никога обаче не споменах името му. Франк беше крайно подозрителен, подобно на всички гангстери, и ако усетеше, че хората го одумват, ставаше особено нервен; а когато Франк беше изнервен, той можеше да ме убие още преди да имам правото да си кажа молитвата.

Именно тези два дни повече от всички други ме превърнаха в детектив.

Изпитвах тайна наслада когато влизах в някой бар и си поръчвах бира с парите, които някой други ми беше дал. Питам бармана за името му и бърбях за какво ли не, но всъщност зад този приятелски разговор аз работех да открия нещо. Никой не знаеше какво ми беше на ума и това ме правеше донякъде невидим; хората си мислеха, че ме виждат, но това, което всъщност виждаха, беше само една илюзия, нещо, което не беше реално.

Никога не се отегчих или уморих. Дори и не изпитвах страх от ДеУит Олбрайт през онези дни. Като последния глупак аз се чувствах недосегаем дори и за неговата маниакална склонност към насилие.

Зепо винаги можеше да се открие на ъгъла на Четиридесет и девета улица и МакКинли. Беше наполовина негър, наполовина италианец, и парализиран. Стоеше и гледаше света като мършав, сбръчкан свещеник, до когото достига гласът на Бога. Той трепереше и се тресеше, а лицето му се гърчеше с всички възможни тикове. Понякога се привеждаше и се подпираше с двете си ръце на тротоара, сякаш улицата се канеше да го погълне и той се отблъскваше от нея.

Ърнест, бръснарят, оставяше Зепо да проси пред бръснарницата му, защото знаеше, че уличните момчета няма да посмеят да го закачат докато е пред прозорците му.

— Хей, Зепо, как я караш? — попитах.

— Б-б-б-ива, Изи. — Понякога думите излизаха от устата му без трудност, но друг път не можеше дори да завърши изречението си.

— Хубав ден, а?

— Д-д-д-а. Х-х-х-х-убав ден — заекна той, изправил и двете си ръце пред лицето си, като някое животно.

— Добре — казах и после влязох в бръснарницата.

— Хей, Изи — произнесе Ърнест докато сгъваше вестника си и се изправяше от бръснарския стол. Заех мястото му и той заметна чистата бяла хавлия около мен, като я закопча под брадата ми.

— Не идваше ли в четвъртък, Изи?

— Човек не може да си остава все същият, Ърнест! Човек трябва да проявява разнообразие.

— Хей! Господи, дай ми тази седмица! — извика някой от дъното на тясната бръснарница. В дъното на бръснарницата на Ърнест винаги играеха на карти; група от петима мъже бяха насядали на колене зад третия бръснарски стол.

— Значи ти се погледна в огледалото тази сутрини и реши, че имаш нужда от подстригване, а? — попита ме Ърнест.

— Абсолютно.

Ърнест се изсмя и грабна ножиците.

Той винаги пускаше италиански опери по радиото. Ако го запиташе човек, винаги му отговаряше, че Зепо обича операта. Зепо обаче не можеше да чуе радиото отвън, а Ърнест го пускаше в бръснарницата само веднъж месечно, за безплатното му подстригване.

Бащата на Ърнест бил голям пияница. Пребивал до смърт малкия Ърнест и майка му. Така че Ърнест не се церемонеше много с пияниците. А Зепо си падаше по чашката. Предполагам, че цялото това клатушкане не му причиняваше кой знае какво неудобство, стига само коремът му да беше изпълнен с евтино уиски. Така че той просеше, докато събереше достатъчно за консерва с боб и половин пинта скоч. И тогава Зепо се наливаше.

Тъй като Зепо почти винаги биваше или пиан или на път да се напие, Ърнест никога не го пускаше вътре в бръснарницата.

Веднъж го попитах защо оставя Зепо да проси през заведението му, щом толкова ненавижда пияниците.

— Господ може да ме запита един ден защо не съм подал ръка на малкия си брат — отвърна ми той.

Бъбрехме на дребно докато мъжете отзад хвърляха заровете си, а Зепо се кълчеше и люшкеше в прозореца; радиото свиреше Дон Джовани. Искях да разбера местонахождението на Франк Грийн, но това трябваше да стане в нормален разговор. Повечето бръснари бяха запознати с всичката важна информация в квартала. Затова и отидох да се подстрижа при него.

Ърнест точеше бръснача по кожения колан покрай ушите ми когато на прага застана Джаксън Блу.

— Здравейте, Ърнест, Ийзи — поздрави той.

— Здравей, Джаксън — отвърнах.

— Лени е тук, Блу — предупреди го Ърнест.

Хвърлих поглед към Лени. Той беше дебел мъж, седнал на колене както си беше в работните дрехи на градинар и бяла бояджийска шапка. Беше захапал угарката на пура и хвърляше кръвнишки погледи към Блу.

— Кажи на тоя мършав педал да си обира крушите оттук, Ърни. Ще го пречукам този кучи син. Хич не се майтапя — предупреди Лени.

— Той не ти се бърка в работите, Лени. Гледай си играта или изчезвай от заведението ми.

Едно хубаво нещо с бръснарите беше, че те винаги имаха дузина остри бръснари под ръка, с които да въдворяват ред в бръснарниците си.

— Какво му става на Лени? — попитах.

— Просто е глупак — каза Ърнест. — Това е. Джаксън е същият.

— Какво се е случило?

Джаксън беше дребен човечец с много тъмна кожа. Беше толкова черен, че кожата му блестеше със синкав отблясък на силно слънце. Той се свиваше и извиваше белтъците си на вратата.

— Приятелката на Лени, нали я знаеш, Елба, отново го зарязала — каза Ърнест.

— Да? — Чудех се как да завъртя разговора към Франк Грийн.

— И после почна да се навърта около Джаксън само за да влуди Лени.

Джаксън беше забил поглед в пода. Носеше хлабав син костюм на райета и дребна кафява филцова шапка.

— Наистина ли?

— Да, Изи. И да знаеш, на Джаксън му изскачат ангелите веднага само като му намигне.

— Не съм си имал работа с нея. Тя само го лъже за това. — нацупи се Джаксън.

— Значи според теб завареният ми брат също ме лъже, а? — Лени се бе появил точно до нас. Напомняше силно на сцена от комедиен филм, защото Джаксън беше уплашен, като куче притиснато в ъгъл, а Лени, с провисналото си над колана шкембе напомняше на едър пес готов да го връхлети.

— Назад! — изкрещя Ърни, заставайки между двамата, като ги разблъска. — Всеки човек може да дойде да се подстриже при мен без да се бие.

— Тоя дребен алкохолизиран боклук трябва да даде обяснение за Елба, Ърни.

— Той няма да го направи тук. Кълна се, че ще трябва да се биеш с мен, ако искаш да стигнеш до Джаксън, а ти добре знаеш, че не си струва риска.

В този момент си спомних как понякога изкарваше парите си Джаксън.

Лени посегна към Джаксън, но дребният човечец пъргаво се скри зад Ърнест, който стоеше непоклатим като скала.

— Върви да си играеш играта докато кръвта ти тече все още из вените ти, авер — каза той, като после измъкна един прав бръснач от джоба на синята си манта.

— Нямах никакво право да ме заплашваш, Ърни. Аз не съм никакъв отпадък, та всеки да ме подритва както му скимне. — Той въртеше глава, като се мъчеше да види Джаксън зад гърба на бръснаря.

Започнах да се изнервям от развоя на скандала и свалих хавлията от врата си, като обърсах пяната с нея.

— Слушай ме добре, Лени. Пречиш на бизнеса ми и тревожиш клиента ми, братко. — Ърни заби пръст като железопътна траверса в шкембето на Лени. — Или се връщаш на играта си и или ще те разпоря. Не се майтапя.

Всеки, който познаваше Ърнест, знаеше, че това беше последното му предупреждение. За да бъдеше човек бръснар, бяха нужни и смелост и решителност, защото заведението му обикновено се превръщаше в център на бизнеса на местния квартал. Картоиграчи, играчи на незаконна лотария, и всички останали видове незаконен бизнес се събираха в бръснарницата. Тя беше нещо като социален клуб. А всеки социален клуб има нужда от порядък, за да вървят нещата.

Лени навири предизвикателно брадичка и размърда плещите си, след което направи няколко крачи заднишком.

Станах от стола и отброих няколко монети върху плота.

— Ето, Ърни — казах.

Ърни кимна към мен, но беше прекалено зает с Лени, за да ме погледне.

— Защо не се разделим — обърнах се към свития Джаксън. Всеки път, когато Джаксън биваше притеснен, той се улавяше за онази си работа; в момента я мачкаше здраво.

— Разбира се, Изи, мисля, че Ърни оправи нещата.

Завихме зад първия ъгъл, до който се добрахме, и после поехме по улицата на половин квартал от бръснарницата. Ако Лени се канеше да хукне подир нас, той трябваше да се потруди доста, докато ни открие.

Не успя да ни открие, но когато минавахме по Мериуедър Лейн
някой ни извика:

— Лени!

Беше Зепо. Залюшка се след нас подобно на човек с невидими
патерици. На всяка стъпка се накланяше опасно и аха-аха да тупне на
земята, но в този момент правеше следващата стъпка и нещата се
оправяха до следващото залитане.

— Хей, Зеп — отвърна Джаксън. Той гледаше зад рамото на Зепо
дали не идва Лени.

— Д-д-джаксън.

— Какво искаш, Зепо. — Трябваше да науча нещо от Джаксън и
не ми трябваша никакви свидетели.

Зепо протегна шия напред до положение, което си мислех, че е
невъзможно за човек, и после приближи свитите си в юмруци ръце до
раменете. Напомняше на птица, изпаднала в агония. Усмивката му
можеше да накара Сатаната да умре от завист.

— Л-л-лени направо е п-п-п-олудял. — После се разкашля
свиреп, което при него означаваше смях. — П-п-п-родаваш ли, Б-б-
лу?

Идеше ми да разцелувам сакатия.

— Не, човече — каза Джаксън. — Франк го няма от доста време.
Той продава само на едро на заведенията. Казва, че не му трябват
петачета.

— Вече не работиш ли за Франк? — попитах.

— Ами. Той е прекалено голям за негър като мен.

— По дяволите! Щото и аз търсех да купя малко уиски.
Замислил съм едно увеселение, ама ще трябва да заредя с пиячка.

— Ами може да те уредя, Изи. — Очите на Джаксън светнаха.
Още не бе спрял да се извърща от време да гледа дали Лени няма му
скочи на гърба отнякъде.

— Как?

— Ами може би ако купиш повечко, Франк ще ни направи
отстъпка.

— Колко?

— Колко искаш да купиш?

— Една или две каси Джим Бийм ще са достатъчни.

Джаксън се почеса по брадичката.

— Франк ми го продава на каси. Мога да взема три, и после да продам третата на бутилки.

— Кога ще го видиш? — Сигурно съм прозвучал доста настойчиво, защото в очите на Джаксън светна тревожна лампичка. Той направи продължителна пауза преди да проговори.

— Какво има, Изи?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, защо ти е Франк?

— Авер, не знам какво искаш да кажеш. Всичко, което знам, е, че в събота чакам гости у дома, а бюфетът е празен. Имам някой друг долар, но миналия понеделник ме изритаха от работа и не мога да си позволя да хвърля всичките си пари за уиски.

През цялото това време Зепо се тресеше покрай нас с надеждата, че отнякъде ще се материализира бутилка уиски.

— Е, щом ти трябва толкова спешно, — изрече Джаксън, все още подозрителен, — какво ще кажеш ако ти го доставя отнякъде другаде?

— Не ме вълнува откъде ще го доставиш. Всичко, което ми трябва, е евтино уиски, а доколкото знам, нали точно с това се занимаваше?

— Да, така е, Изи. Знаеш, че обикновено купувам от Франк, но този път май ще трябва да потърся от другаде. Ще ти излезе малко по-скъпичко, но пак ще спастриш някоя парица.

— Както кажеш, Джаксън. Само ме заведи до извора.

— И аз с-с-с-ъщо — заприглася Зепо.

Подкарах по централния булевард към Седемдесет и шеста улица. Бях нервен от близостта на полицейския участък, но трябваше да открия Франк Грийн.

Джаксън отведе двама ни със Зепо до магазина за алкохол на Ейб. Бях радостен, че Зепо беше дошъл с нас, защото хората, които не го познаваха, обръщаха цялото си внимание върху него. Разчитах на това, за да маскирам въпросите си за Франк.

На път към магазина Джаксън ми разказа историята на собствениците му.

Ейб и Джони били братовчеди. Идвали от Полша, най-вече от градчето Аушвиц; те били от евреите, които преживели нацистките лагери. Били бръснари в Полша и после в Аушвиц вършели същото.

Ейб бил част от нелегалната организация в лагера и той спасил Джони от газовата камера когато Джони бил толкова отслабнал, че нацисткият надзирател го определил да умре. Ейб издълбал дупка в стената до нара си и пхнал Джони в нея, като съобщил на надзирателя, че Джони бил умрял и сутрешният патрул го откарал за кремиране. Ейб събирал храна от приятелите си в съпротивата и подхранвал болния си братовчед през една дупка в стената. Това продължило три месеца преди руснаците да освободят лагера.

Сестрата и съпругата на Ейб, съпругата на Джони били мъртви. Родителите им и братовчедите им и всички останали, които познавали или с които имали роднински връзки, загинали в нацистките лагери. Ейб сложил Джони върху една носилка и го откарал до лагера на американската армия, където подали молба за емиграция.

Джаксън искаше да ми разказва още истории за лагерите, които беше слушал, но аз нямах нужда да ми ги разказва. Спомнях си евреите. Бяха просто живи скелети, кървящи от ректумите си и молещи за храна. Спомням си ги как размахваха клечковидните си

ръце, като се опитваха да съхранят достойнството си; и после изведнъж рухваха мъртви пред очите ни.

Сержант Винсънт ЛеРой намери едно дванайсетгодишно момче, което беше плешиво и тежеше четиридесет и шест фунта. Момчето затича към Винсънт и прегърна крака му, също както малкото мексиканче бе прегърнало Матю Теран. Винсънт беше корав мъжага, картечар, но това момче направо разтопи душата му. Той го наричаше Дървесния плъх, защото момчето се катереше по него и не искаше да го пусне.

Първият ден Винсънт носеше Дървесния плъх на гърба си докато евакуираме оцелелите от концентрационния лагер. Същата нощ той накара Дървесния плъх да отиде при сестрите в евакуационния център, но момчето избяга от тях и се върна в бивака ни.

След това Винсънт реши да го задържи при себе си. Не по начина, както Матю Теран държеше мексиканчето при себе си, а както всеки мъж, който умира за децата.

Малкото дръвче, както го бях кръстил, препуска цял ден върху гърба на Винсънт. Изяде един гигантски шоколад, който Винсънт носеше в раницата си, и други сладкиши, с които го даряваха войниците.

Същата нощ бяхме разбудени от стенанията на Фиданката. Дребното му стомахче се бе раздуло още повече и той дори не можеше да ни чуе как го утешаваме.

Лагерният лекар каза, че е умрял от богатата храна, която е изял.

Винсънт плака целия ден след смъртта на Фиданката. Той обвиняваше себе си, и аз предполагам, че той наистина носеше част от вината. Но аз никога няма да забравя как тези германци бяха наранили бедното дете до такава степен, че то не можеше да поема никаква храна. Затова евреите разбираха толкова добре американските негри; в Европа евреите бяха белите негри в продължение на повече от хиляда години.

Ейб и Джони пристигнали в Америка и само след две години вече си имали магазин за спиртни напитки. Работели къртовски, за да стигнат до това положение, но имало само едно лошо нещо: Джони бил див.

— Не знам дали е подивял докато е бил в онази дупка или винаги си е бил такъв — каза Джаксън. — На мен ми разказа, че полудял само за една нощ, когато ги накарали двамата с Ейб да острижат съпругите си преди да ги вкарат в газовите камери. Представяш ли си? Да острижеш собствената си съпруга и след това да видиш как я изпращат в газовата камера... Сигурно тогава е полудял и затова сега е толкова див.

— Какво искаш да кажеш с това „див“? — попитах го.

— Ами просто див, Изи. Една вечер отивам при него с едно момиче от колеж, Дона Франк, и искам да я впечатля с някакъв алкохол и Ейб вече го няма. Така че Джони се държи така, все едно, че мен ме няма и започва да ѝ говори колко хубава била и как искал да ѝ подари нещо.

— Да?

— Даде ѝ пет долара и ме накара да стоя до касата, докато през това време я чукаше под щанда!

— Хайде бе!

— Не, Изи, тоя момък чука много здраво, знам поне две, които е оправил така.

— Значи си вътре в бизнеса, така ли?

— По дяволите, не, тоя юнак ми изкарва ангелите. Но аз разказах на Франк за него и той направи връзката. Разбираш ли, една вечер Франк дойде при Ейб, но Ейб не искаше да има нищо общо с него и с контрабандата. На Джони обаче тази работа му хареса и след като Ейб се прибере той продава само контрабанден алкохол.

— Франки редовно ли му доставя стока? — попитах.

— Да.

— Като камион за доставки, а? — изсмях се аз. — Значи идва в сряда следобед и разтоварва.

— Обикновено го прави в четвъртък — каза Джони, и след това се навъси.

Магазинът представляваше просто една дупка в стената. Имаха един рафт за кекс, пържени картофи, и консерви свинско в кашони по средата на пода. Имаше дълъг щанд със сладки, а зад него бяха рафтовете с алкохол и касовия автомат. На задната стена имаше хладилник със стъклена врата, където държеше безалкохолните напитки и газиранията вода.

Джони беше висок мъж с пясъчна коса и стъклени кафяви очи. Лицето му по всяко време съдържаше изражение смесица от усмивка и удивление. Изглеждаше като момче, поело вече по лошия път.

— Здравсти, Джони — каза Джаксън. — Това тук са моите приятели Изи и Зепо.

Зепо се появи кълчейки се зад нас. Усмивката на Джони малко се втвърди при вида на сакатия. Някои хора се страхуват от сакатите, може защото си мислят, че могат да се заразят от тях.

— Добър ден, господа — поздрави ни той.

— Трябва вече да ми даваш процент от печалбата, Джони, от всеки клиент, който ти доведе. Изи ще прави увеселение, а Зепо и един ден не може без пиячка.

Джони се изсмя, без да откъсва очи от Зепо.

— Какво търсиш, Изи? — попита ме той.

— Имам нужда от кашон Джим Бийм и Джаксън ми каза, че при теб мога да го намеря малко по-евтино от нормалното.

— Мога да ти продам с отстъпка, но ако купуваш на кашон. — Акцентът му беше силно изразен, но разбираше достатъчно добре английски.

— Колко ще ни отстъпиш за два кашона?

— Три долара бутилката, навсякъде другаде те набутват с четири.

— Да, това е добре, но е малко над възможностите ми. Нали разбираш, миналият понеделник ме изгониха от работа.

— О, това е много лошо — каза Джони — Ето, дошъл рожденият ти ден и за подарък те изритват на улицата.

— Това е просто само събиране. Какво ще кажеш за два и седемдесет и пет бутилката?

Той вдигна дясната си ръка, като потриваше пръсти.

— Ще ти го дам за толкова, приятелю мой. Но знаеш ли — продължи той, — два кашона по три долара правят петдесет и четири. Ще ти ги дам двата за петдесет.

Трябваше да се пазаря още, но нямах търпение да се махна от магазина му. Вече можех да съобщя на Олбрайт, че Франк ще бъде тук в петък и че в четвъртък двамата с Франк ще се споразумеем.

— Става — казах. — Мога ли да ги взема утре?

— Защо не ги вземеш сега? — запита ме той подозрително.

— Защото нямам петдесет долара в себе си, човече. Мога да ти донеса утре.

— Мога да го направя чак в петък. В петък идва следващата ми доставка.

— Защо не утре? — попитах го колкото да го хвърля в друг коловоз.

— Не мога да продам всичкото си уиски на един човек, Изи. Утре ще получа два кашона, но какво ще стане, ако някой клиент дойде и поиска Джим Бийм? Ако нямам, той ще отиде в друг магазин. Не е хубаво за бизнеса.

Договорихме се да оставя десет долара депозит. Купих на Зепо половин пинта Харпърс, а на Джаксън дадох петачка.

— Какво става, Изи? — попита ме Джаксън след като Зепо вече бе офейкал щастлив с бутилката.

— Какво искаш да става? Нищо.

— Имам предвид, че ти няма да правиш никакво увеселение. А и ти също така не се подстригваш в сряда. Нещо има.

— Нещо ти бръмчи в главата, авер. Купонът ще бъде в събота вечер и ти си добре дошъл.

— Ами. — Той ме изглежда войнствено. — Какво има общо това с Франк?

Стомахът ми се сви на ледена топка, но се постарях това да не се отрази върху лицето ми.

— Това няма нищо общо с Франк Грийн, авер. Просто искам да си купя нещо за къркване.

— Добре. Звучи хубаво. Да знаеш, че ще ти се изтърся когато правиш купона.

— Ще се видим тогава — казах. Надявах се, че по това време ще бъда още жив.

Трябваше само да оцелея още двайсет и четири часа, докато Франк разкарваше стоката на клиентите си.

На връщане от магазина за алкохол се отбих до кръчмата на Джопи.

Все едно, че се прибирах у дома като видях как търка плота на мраморния бар. Не се чувствах обаче комфортно. Винаги бях уважавал Джопи като приятел. Също така си имах едно на ум, защото човек винаги трябва да е нащрек с бившите професионални боксьори.

Когато се добрах до бара пяхнах двете си ръце в джобовете на памучното си яке. Имах толкова много да казвам, че да момента бях останал безмълвен.

— Какво си ме зяпнал така, Изи?

— Не знам за какво говориш, Джоп.

Джопи се изсмя и прокара ръка по олисялата си глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Онова момиче ми позвъни миналата нощ.

— Кое момиче?

— Онова, което приятелят ти търси.

— Аха. — Джопи остави парцала си и положи ръце върху бара. — Направо си извадил късмет, както гледам.

— Така предполагам.

Барът беше празен. Двамата с Джопи се гледахме един друг в очите.

— Но не мисля, че в действителност съм извадил късмет — казах.

— Не ли?

— Не, Джопи, мисля, че ти си и казал.

Мускулите на предмишницата му се напрегнаха когато ръцете му се свиха в юмруци.

— Как разбра?

— Това е единствената възможност, Джоп. Вие двамата с Корета бяхте единствените, които знаеха, че я търся. Искам да кажа, че ДеУит Олбрайт също знаеше, но той просто щеше да хукне подир момичето,

ако знаеше къде е. Корета пък гледаше да измъкне някой друг долар от мен, така че не искаше да разбере, че е говорила с Дафне. Значи оставаш само ти, авер.

— Може да те е намерила в телефонния указател.

— Няма ме в никакъв указател, Джопи.

Не знаех със сигурност дали бях прав. Беше възможно Дафне да ме е открила по някакъв друг начин, но не мислех така.

— Защо го направи? — попитах.

По коравото лице на Джопи никога не можеше да се разбере какво мисли в момента. Не мисля обаче, че се досещаше за оловните тръби, които стисках в джобовете си.

След една дълга минута той ме дари с приятелска усмивка и каза:

— Не се впрягай чак толкова, авер. Не е чак толкова зле.

— Какво искаш да кажеш с това „не е чак толкова зле“? — изревах аз. — Корета е мъртва, твоят приятел Олбрайт се кани да ми пръсне всеки момент задника, ченгетата вече веднъж ме прибраха...

— Не съм пожелавал никому това да се случи, Изи, трябва да ми повярваш.

— А сега Олбрайт ме накара да му намеря Франк Грийн — изломотих.

— Франк Грийн ли? — Очите на Джопи се присвиха и заприличаха на птичи.

— Да, Франк Грийн.

— Добре, Изи. Нека да ти кажа как стоят нещата. Олбрайт дойде при мен, търсейки това момиче. Показа ми снимката и аз веднага разбрах коя е тя.

— Откъде си разбрал? — попитах го.

— Понякога Франк я мъкнеше с него когато разнасяше алкохол. Разсъдих, че му е приятелка или нещо такова.

— Но ти не спомена нищо на Олбрайт?

— Не. Франк ми е доставчик, нямам намерение да си развалям отношенията с него. Просто го изчаках да се мярне насам с нея и издебнах удобен момент да ѝ прошепна, че имам една информация, която може да я заинтересува. Тя ми се обади и аз ѝ дадох телефонния ти номер.

— Защо? Защо искаш да ѝ помогнеш?

Джопи се захили срамежливо, доколкото беше способен на такова нещо.

— Тя е хубаво момиче, Изи. Много хубаво. Не бих имал нищо против да ми е приятелка.

— Защо просто не каза на Франк?

— И да го накарам да почне да ми размахва ножовете си? По дяволите, той е луд.

Джопи се отпусна малко като видя, че го слушам. Отново вдигна парцала си.

— Да, Изи, помислих си, че мога да изкарам някой друг долар и да изпратя Олбрайт в пета глуха. Всичко щеше да се развие отлично, ако ме беше послушал и се бе отказал от търсенето.

— Защо си я накарал да ми позвъни?

Джопи стисна челюсти с такава сила, че мускулите изпъкнаха зад ушите му.

— Тя ми се обади и поиска да ѝ помогна да отиде някъде, до някаква нейна приятелка, така ми каза. Но аз не исках да имам нищо общо с това. Знаеш, че бих могъл да помогна дотолкова, доколкото да не ми се налага да се отделям от бара си, защото не мога да ходя никъде.

— Но защо избра мен?

— Казах ѝ да ти позвъни. Искаше да знае какво иска Олбрайт, а ти си човекът, който работи за него. — Джопи разкърши плещи. — Дадох ѝ номера ти. Не виждам нищо лошо в това.

— Значи ти просто си ме работил като последната ливада и после, когато си приключил, си ме предал на нея.

— Никой не те е карал да вземаш парите на този човек. Никой не те е карал насила да се срещаш с това момиче.

Беше напълно прав. Вярно, пусна ми въдицата, но аз страшно се нуждаех от парите.

— Приятелят ѝ е мъртъв — казах.

— Бялото момче?

— Аха. Корета Джеймс и тя е мъртва, а този, който я е убил, също е видял сметката и на Хауърд Грийн.

— И аз така чувам. — Джопи захвърли парцала под плота и извади една ниска чаша. — Хич не съм и предполагал, че ще стане

така, Изи, и никога не съм го желал — каза той, докато ми наливаше. — Опитвах се само да ви помогна на теб и онова момиче.

— Това момиче е самият дявол, авер — казах. — Злото просто блика от нея.

— Може би трябва да се махнеш оттук за известно време, Изи. Поразходи се малко обратно на изток или пък на юг или някъде другаде.

— Такъв акъл ми даде и Одел. Но аз няма да бягам, човече.

Знаех какво трябваше да направя. Трябваше да открия Франк и да му кажа за парите, които предлагаше Картър. Франк беше бизнесмен до мозъка на костите си. И ако ДеУит Олбрайт застанеше на пътя на Франк аз само щях да се отдръпна настрани да ги оставя да излъчат победител.

Джопи отново ми напълни чашата. Беше нещо като предложение за мир. Той наистина не се бе опитал да ми причини злина. Лъжата обаче беше тази, която ми причиняваше болка.

— Защо не ми каза за момичето? — попитах го.

— Не знам, Изи. Тя искаше да си затварям устата и... — лицето на Джопи видимо се смекчи — исках да си я запазя за себе си... като тайна, нали разбираш?

Изпих си питието и му предложих цигара. Изпушихме цигарата на мира и отново станахме приятели. Дълго време преседяхме така в тишина.

— Кой мислиш, че избива всичките тези хора, Изи? — попита ме по-късно Джопи.

— Не знам, авер. Одел ми каза, че според ченгетата бил някакъв маниак. За Корета и Хауърд може да е вярно, но аз знам кой е убил Ричард МакГий.

— Кой?

— Не виждам с какво ще ни помогне това, ако ти кажа. Най-добре да го запазя в тайна.

Мислех върху тези неща докато минавах през вратата на двора и крачех по алеята към къщата си. Едва когато стигнах до вратата на къщата, ме жегна, че вратата на двора не беше на двоен ключ, както я оставяше раздавачът.

Преди да се обърна и да погледна, в главата ми избухна експлозия. Политнах бавно през здрача към циментовите стъпала на предната ми веранда. Поради някаква причина обаче не успях да си разбия главата в стъпалата. Вратата рязко се отвори и аз се озовах върху дивана със заровено в него лице. Прииска ми се да се изправя, но силният шум в главата ми ме бе замаял здравата.

После той ме обърна с лице нагоре.

Беше в тъмносин костюм, толкова тъмен, че можеше да го вземат за черен. Носеше черна риза. Черната му обувка бе стъпала върху възглавницата до главата ми. Върху главата си бе сложил черен Стетсън с къса периферия. Лицето му беше не по-светло от облеклото му. Единственото цветно нещо по Франк Грийн беше вратовръзката му с цвят на банан, завързана хлабаво около врата му.

— Здравей, Франк. — Думите причиниха силна болка в размътения ми от удара мозък.

Десният юмрук на Франк описа дъга и в дланта му изсвистях четириинчово острие.

— Чувам че си ме търсил, Изи.

Опитах се да седна, но той зарови обратно лицето ми дивана.

— Чувам, че си ме търсил — повтори той.

— Точно така, Франк. Трябва да поговорим. Имам една сделка за теб, двамата ще изкараме по половин бон.

Брикетното лице на Франк разцъфна в широка усмивка. Той подпря коляно в гърдите ми и притисна върха на ножа си, съвсем леко, в гърлото ми. Усетих как прободне кожата и потече кръв.

— Трябва да те убия, Изи.

Първата ми реакция беше да се огледам дали няма нещо наоколо, което да ме спаси, но нямаше нищо, освен стени и мебели. После забелязах нещо странно. Дървеният стол с правата облегалка, който обикновено държах в кухнята, беше издърпан до фотьойла ми, сякаш някой го беше използвал да си вдигне краката върху него. Не знам защо се съсредоточих върху него; най-вероятно Франк да го беше издърпал от кухнята докато съм бил в безсъзнание.

— Изслушай ме — казах.

— Какво?

— Може да станат седемстотин и петдесет.

— Откъде у един механик толкова много пари?

— Един човек иска да говори с едно момиче, което познаваш. Богат човек. Плаща по толкова само да говори с нея.

— Какво момиче? — Гласът на Франк се превърна почти в ръмжене.

— Бяло момиче. Дафне Монет.

— Ти си вече мъртъв, Изи — каза Франк.

— Франк, изслушай ме. Не си ме разбрал правилно, човече.

— Непрекъснато душиш около мен. Чувам го отвсякъде. Ти си ходил дори по местата, където си въртя бизнеса, и където пия. Връщам се значи от работа и заварвам, че Дафне я няма и ти си зафирал във всяка дупка, където съм срал. — Твърдите му жълти очи се бяха забири право в моите. — Ченгетата също ме търсят, Изи. Някой е убил Корета и чувам, че си бил наблизо преди тя да умре.

— Франк...

Той натисна още малко острието.

— Ти си мъртъв, Изи — каза той и след това издърпа дясното си рамо нагоре.

— Недей да плачеш или се молиш, Изи — обади се гласът. — Не карай този негър да изпитва задоволство.

— Добър вечер, Франк — изрече някой с приятелски тон. Не бях аз. Разсъдих, че наистина не ми се бе счуло, защото Франк застина. Той още ме гледаше втренчено, но вниманието му вече бе насочено зад гърба му.

— Кой си ти? — изграчи той.

— Мина много време оттогава, Франк. Трябва да има повече от десет години.

— Плъх, ти ли си?

— Добра памет имаш Франк. Винаги съм обичал хората с добра памет, защото в девет от единадесет случая той е умен мъж, които може да познае кога се е заловил с нещо опасно. Защото знам, че тук имам проблем, Франк.

— Какъв проблем?

Точно в този момент телефонът иззвъня и проклет да съм, ако Плъха не се обади!

— Да? — произнесе той. — Да, да, Изи е тук, но в момента е малко зает. Да, да, разбира се, разбира се. Да ви позвъни ли след

малко? Не? Добре. Да. Да, опитайте отново след час, тогава вече трябва да се е освободил.

Чух го да затваря телефона, но не може да го видя, защото Франк Грийн закриваше гледката.

— Та докъде бях стигнал... аха, тъкмо щях да споделя проблема си с теб, Франк. Виждаш ли, имам си тук един четиридесет и първи калибър револвер с дълго дуло насочен в главата ти. Не мога обаче да стрелям, защото се страхувам, че ако паднеш напред, ще срежеш гърлото на партньора ми. Ето, това ми е проблемът, разбираш ли?

Франк остана втренчен в мен.

— Така че как мислиш, че трябва да постъпя, Франк? Знам, че те сърби ръката да прережеш гърлото на бедния Изи, но не мисля, че ще останеш жив, за да се радваш, братко.

— Това изобщо не ти влиза в работата, Плъх.

— Виж какво ще ти кажа, Франк. Пуснеш ли още сега ножа до дивана, ще те оставя жив. Не го ли направиш, мъртъв си. Нямам намерение да броя или пък други чекиджийски истории като тая. Давам ти една минута и стрелям.

Франк бавно отдели ножа от гърлото ми и го постави на дивана, където Плъха можеше да го види.

— Добре, сега се отдръпни и седни в хей онзи стол.

Франк изпълни нареждането му и Плъха се появи в цялото си величие. Усмивката му сияеше. Някои от зъбите му бяха облечени в злато със син скъпоценен камък инкрустиран в метала. Носеше едноцветен костюм с бродуейски презрамки върху ризата му. Беше излъскал чепиците си до блясък, а в лявата му ръка висеше небрежно най-големият пистолет, който някога бях виждал.

Франк не отделяше погледа си от оръжието.

Ножаря наистина беше мръсен, но не чак дотам, че да се опита да върти номера на Плъха; никой с ума си не би посмял да го направи.

— Как си, Изи?

— Здравей, Плъх — продумах. Кръвта се стичаше по предницата на ризата ми; ръцете ми трепереха.

— Искаш ли да му пръсна черепа, Изи?

— Хей! — изрева Франк. — Нали се разбрахме.

— Изи е моят старши партньор, авер. Ще ти пръсна гадната физиономия и няма нищо, което да ме спре.

— Не е необходимо да го убиваме. Всичко, което искам от него, е да ми отговори на няколко въпроса. — Внезапно проумях, че Франк повече не ми беше потребен, щом имах Плъха на моя страна.

— Тогава питай го, авер — ухили се Плъха.

— Къде е Дафне Монет? — попитах Грийн. Той само ме изглежда кръвнишки.

— Нали го чу, Франк — подсети го Плъха. — Къде е тя?

Погледът му, с който се обърна към Плъха, вече беше помиротлюбив, но въпреки това запази мълчание.

— Това не е игра, Франк. — Плъха бавно отпусна пистолета, докато дулото му започна да сочи право надолу. Приблужи се до Франк; беше толкова близо, че Ножаря можеше да го сграбчи. Франк обаче остана неподвижен. Той знаеше, че Плъха само си играе с него.

— Кажи ни какво знаеш, Франк, или ще ти пръсна черепа.

Челюстта на Франк се стегна и лявото му се притвори наполовина. Видях, че Дафне означаваше толкова много за него, че той беше готов да умре заради нея.

Плъха вдигна пистолета, докато дулото опре в шията на Франк.

— Пусни го.

— Но нали ми каза, че имаш сделка за пет стотака. — Плъха умираше да причини болка на Франк, усещах го по гласа му.

— Пусни го, авер. Не искам да го убиваш в къщата ми. — Помислих си, че Плъха може би ще разбере този довод, ако не други.

— Дай ми тогава ключовете от колата си. Ще го изведа на разходка. — И Плъха се усмихна с най-злата си усмивка. — Тогава вече ще си изпее и майчиното си мляко.

Внезапно Плъха халоса Франк без предупреждение с пистолета три пъти. Всеки удар биваше съпровождан от глухо издумтяване. Франк рухна на колене с тъмна кръв потекла по тъмните му дрехи.

В този момент скочих между него и Плъха.

— Пусни го! — извиках.

— Махай се от пътя ми, Изи! — В гласа на Плъха вече не бе останало нищо човешко.

Сграбчих го за ръката.

— Остави го, Реймънд!

В следващия миг усетих Франк да ме изблъсква отзад. Връхлетях върху Плъха и двамата полетяхме на пода. Сграбчих Плъха не само да

смекча удара в пода, но и за да не му позволя да застреля Франк. Докато Плъха успее да се освободи, Франк се стрелна през вратата и изчезна.

— По дяволите, Изи! — Плъха се извърна към мен с провиснал в ръката си пистолет. — Да не си посмял повече да ме сграбчваш когато държа пистолет! Да не си полудял?

Той изтича до прозореца, но Франк вече го нямаше.

Дръпнах се малко назад докато Плъха охладнее.

След минута или две той се дръпна от прозореца и се загледа в самото си.

— Виж как ме изцапа с кръвта си, Изи! Защо правиш такива неща?

— Франк Грийн ми трябва жив. Убиеш ли го, един от източниците ми на информация секва.

— Какво? Какво общо има това с цялата тая каша? — Плъха свали самото си и го провеси на ръката си. — Там ли ти е банята? — попита той, сочейки към вратата.

— Да — отвърнах.

Той затъкна пистолета в колана си и понесе изцапаното си сако към тоалетната. Чух водата да шурти.

Когато излезе от банята аз стоях до прозореца и гледах навън през пластините на щората.

— Тази вечер той няма да се върне, Изи. Корави мъжаги като Франк Грийн са видели прекалено много смърт, за да я желаят и за себе си.

— Какво правиш тук, Плъх?

— Нали си звънял на Ета?

— Е, та?

Плъха ме гледаше усмихнат, клатейки глава.

— Изи, ти си се променил.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти се плашеше от всичко. Хващаше се само за дребни негърска работа като копане и почистване. Сега си имаш хубава къща и чукаш момичето на бял мъж.

— Не съм я и докосвал, авер.

— Още не.

— Никога!

— О, хайде, Изи, на мен ли ми ги разправяш тия? Аз ли не те познавам? Че то една жена само да те погледне два пъти и си й в кърпа вързан.

Бях си имал работа с Ета и то когато двамата бяха в процес на сгодяване. Той научи, но не даде и пет пари. Плъха никога не се вълнуваше какво правят жените му зад гърба му. Виж, ако бях посегнал на парите му, щеше да ми пръсне черепа без дори и миг колебание.

— Така че какво правиш тук? — Реших да сменя темата.

— Първото нещо, което искам да разбера, е как мога да прибера парите, за които каза на Франк.

— Не, Плъх. Това няма нищо общо с теб.

— Тук беше един човек, който искаше да те убие, човече. Окоето ти изглежда като хамбургер. Авер, да ти кажа, вече разбирам защо ме повика. Имаш нужда от малко помощ.

— Не, Реймънд, виках те, но това беше когато бях зле. Искам да кажа, благодарен съм ти, че ми спаси живота, авер, но сега просто нямам нужда от помощта ти.

— Хайде, Изи, включи ме в бизнеса и двамата ще излезем от него с печалба.

Преди осем години бе изрекъл почти същите думи. Когато всичко приключи, имах двама мъртъвци на съвестта си.

— Не, Реймънд.

Плъха ме гледа в продължение на минута. Имаше светлосиви очи; очи, които сякаш проникваха през всичко.

— Казах не, Плъх.

— Разкажи ми за тая работа, Изи. — Той се отпусна назад в креслото. — Няма друг начин, братко.

— Какво искаш да кажеш?

— Негърът не може да се измъкне от блатото без чужда помощ, Изи. Искаш тази къща да стане напълно твоя, да изкараш някой долар и да си имаш бели момичета, които да ти звънят по телефона? Добре. Всичко е наред — дотук. Но, Изи, ти трябва да имаш някой да ти брани гърба, братко. Това е само една от многобройните им лъжи на белите хора, че човек трябвало да се справя сам. Те винаги си слагат тенекийка под задника.

— Всичко, от което имам нужда, е да имам шанс — казах.

— Да, Иззи, това е всичко, което искаме да имаме.

— Но позволи ми да ти кажа нещо. Шубе ме е да се захващам за каквото и да е съвместно с теб, човече.

Плъха ме ослепи със златната си усмивка.

— Какво?

— Спомняш ли си когато отидохме до Пария? Да вземем пари за сватбата ти?

— Да?

— Татенцето Рийз и Клифтън загинаха, Рей. Загинаха заради теб.

Когато усмивката на Плъха се стопи, светлината в стаята сякаш помръкна. Той внезапно се преобрази в делови човек; току-що бе имал бизнес с Франк Грийн.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти ги уби, човече! Ти, и аз заедно с теб! Клифтън идва при мен два дни преди да умре. Искаше да му кажа какво да прави. Каза ми, как си планирал да го използваш. — Усетих как сълзите набъбват в очите ми, но успях да ги задържа. — Но аз не му казах нищо. Просто оставих момчето да си тръгне. Сега всички мислят, че той е убил Рийз, но аз знам, че беше ти. И ме боли много от това, авер.

Плъха разтърка устата си, без дори да мигне с очи.

— Това ли те е тормозело през цялото това време? — Той прозвуча искрено изненадан.

— Да.

— Иззи, това беше преди много години, а и теб дори те нямаше там в действителност.

— Вината не познава времето — казах.

— Вината? — Той произнесе думата сякаш нямаше никакво съдържание. — Искаш да кажеш, че онова, което към направил тогава, не ти дава мира?

— Точно така.

— Добре, виж какво ще ти кажа сега. — Той вдигна ръце в защитен жест. — Ти ме вземаш с теб по тази работа, и аз ще те оставя ти да ръководиш шоуто.

— Какво означава това?

— Че няма да правя нищо без твоето предварително одобрение.

— Ще правиш само онова, което ти кажа?

— Каквото кажеш, Изи. Може би ти ще ми покажеш как един беден човек може да мине без да пролива кръв.

Не се докоснахме до уискито.

Казах на Плъха онова, което ми беше известно; не беше чак толкова много. Казах му, че от ДеУит Олбрайт добро не мога да чакам. Казах му, че мога да изкарам хиляда долара за информацията относно Дафне Монет, защото за главата ѝ имаше награда.

Когато ме попита какво е направила, аз само го изгледах в очите и казах, че не знам.

Плъха пафкаше цигарата си докато ме слушаше.

— Ако Франк се върне, ти повече няма да излезеш оттук — каза той когато приключих с разказа.

— Нас няма да ни има тук и двамата, човече. Утре сутринта и двамата тръгваме да довършим работата. — Казах му къде може да открие ДеУит Олбрайт. Казах му и как може да се свърже с Одел Джоунс и Джоуи, ако му се наложи да потърси помощ. Планът беше да пусна Плъха по следата на Франк, а аз да се разчопля по местата, където бях видял Дафне. Веднъж след като откриехме момичето, щяхме вече да решаваме какво да правим по-нататък.

Усещането да отвърнеш на удара не беше лошо. Плъха беше добър боец, макар и да имах сериозни съмнения по отношение готовността му да изпълнява нареждания. Успеях ли да изградя цялата работа както трябва, и двамата щяхме да сме върхът; освен това щях да съм останал жив и щях да съм си запазил къщата.

Плъха легна да спи върху дивана ми във всекидневната. Никога нямаше проблеми със съня. Веднъж ми каза, че ще им се наложи да го будят и за екзекуцията му, защото „Плъха няма намерение да си пропусне почивката“.

Не казах всичко на Плъха.

Не му казах за парите, които Дафне бе откраднала или името на богатия бял мъж; или че знаех името му. Плъха вероятно щеше да удържи думата си, която ми беше дал; той можеше да се въздържи от убийство, ако се опиташе. Ако обаче само подушеше за тези тридесет хиляди долара, знаех, че нищо не може да го удържи. Той би убил и мен за тези пари.

— Твоята единствена грижа е Франк — казах му. — Само намери къде отива. Ако те заведе до момичето, работата е свършена. Разбери ме, Реймънд, просто искам да открия момичето, нямам никаква причина да навреждам на Франк.

Плъха само ми се ухили.

— Не се тревожи, Изи. Просто полудях, като го видях как е притиснал ножа си в гърлото ти. Разбираш ли, искам да му дам един хубав урок.

— Ти само го наблюдавай — казах. — И се пази от ножа му.

— По дяволите! — изплю се Плъха. — Аз съм роден с нож в ръката.

Полицията ни пресрещна точно когато излизахме от къщата в осем сутринта.

— По дяволите.

— Мистър Ролинс — каза Милър. — Дойдохме да ви зададем още няколко въпроса.

Мейсън се захили.

— Май трябва да си ходя, Изи — каза Плъха.

Мейсън опря властно длан върху гърдите на Плъха.

— Кой си ти? — попито той.

— Казвам се Наврочет — отвърна Плъха. — Току-що дойдох да си прибера едни пари, които ми дължеше.

— Пари за какво?

— Пари, които му дадох назаем преди една година. — Плъха извади цяла бала, като най-горната банкнота беше двайсетарка.

Широката усмивка върху лицето на Мейсън не го разкраси никак.

— И той ти ги върна сега?

— Нямаше как — каза Плъха. — Защото иначе сега щяхте да търсите мен, а не него.

Ченгетата си размениха многозначителни погледи.

— Къде живеете, мистър Наврочет? — попита Милър, като извади бележник и молив.

— Двайсет и седем трийсет и две и половина на Флорънс. На втория етаж, входът е отзад — излъга Плъха.

— Може да се наложи да ви зададем няколко въпроса по-късно — информира го Милър докато си записваше адреса. — Така че гледайте да сте наблизко.

— Каквото кажете, момчета. Работя в оная голяма автомивка на Креншоу. Да знаете, че съм там, ако ме няма вкъщи. Хайде, доскоро, Изи. — И Плъха се отдалечи, размахвайки ръце и подсвирквайки. Никога не можех да се начудя как познаваше толкова добре улиците, че да лъже по този начин.

— Да, влезем, а? — предложи милър с жест обратно към къщата.

Сложиха ме в един стол и после застанаха от двете ми страни, сякаш се канеха да вършат нещо много сериозно.

— Какво знаеш за Ричард Макгий? — попита ме Милър.

Когато изправих глава, видях ги как впиват погледи в лицето ми, търсейки истината.

— Кой? — попитах.

— Чу ме много добре — каза Милър.

— Не познавам човека, чието име назовахте. — Протаках работите, за да разбера какво знаят. Мейсън положи тежката си ръка върху рамото ми.

— Полицейското управление в Лос Анджелис е открила мъртъв човек в къщата му в Лоръл Каньон снощи — извести ме Милър. — Ричард МакГий. Върху масата му имаше бележка, написана на ръка.

Милър ми протегна парчето хартия. Върху него беше надраскано „К. Джеймс“.

— Не ти ли звучи познато? — попита Мейсън.

Опитах се да изглеждам глупав; не беше особено трудно.

— А какво ще кажеш за Хауърд Грийн? И него ли не познаваш?

— Милър качи крака си върху масичката ми и приближи лицето си до моето на не повече от няколко сантиметра.

— Не.

— Наистина ли? Той ходи до онзи негърски бар, където си бил с Корета Джеймс. Оная дупка не е чак толкова голяма, че да се скриеш никой да не те види.

— Е, може би ще го позная по лицето, ако ми го покажете — казах.

— Това ще е малко трудничко — изръмжа Милър. — Той е мъртъв, физиономията му напомня на хамбургер.

— Какво ще кажеш за Матю Теран, Езекиил? — попита Милър.

— Разбира се, че го знам. Допреди няколко седмици се бореше за кметското място. Какво означава всичко това, по дяволите? — изправих се, симулирайки отвращение.

— Теран ни се обади през нощта, когато те арестувахме — каза Милър. — Искаше да знае, дали сме открили кой е убил шофьора му, Хауърд Грийн.

Само го изгледах с празен поглед.

— Казахме му, че още не сме открили — продължи Милър. — Последва обаче ново убийство, този път на Корета Джеймс. Беше същия почерк. Той наистина се интересува, Изи. Искаше да научи всичко за теб. Той дори дойде при нас в участъка и ни накара да те посочим на него и новия му шофьор.

Пред мисления ми взор изплава шпионката на вратата.

— Никога не съм се срещал с този човек — казах.

— Не? — повтори след мен Милър. — Тази сутрин тялото на Теран е било открито в офиса му в центъра на града. В сърцето си имаше елегантен малък отвор.

Шилото през главата ми ме върна обратно в креслото.

— Ние не мислим, че ти си имал нещо общо с това убийство, Езекиил. Най-малкото, не можем да го докажем. Но ти така или иначе трябва да знаеш нещо... а ние имаме на разположение цял ден да ти задаваме въпроси.

Мейсън се захили достатъчно широко, за да ме запознае с възпалените си червени венци.

— Не знам за какво говорите, момчета. Може и да познавам този образ Хауърд Грийн. Искам да кажа, че ако е ходил в кръчмата на Джон, вероятно ще знам как изглежда, но това е всичко, което ми е известно.

— Мисля, че това не е всичко, Езекиил. И ако ти наистина не ни кажеш, тогава нещата ти ще се развият крайно лошо. Много лошо за теб.

— Човече, разбери ме, не знам нищичко. Нямам нищо общо с убийството на хора. Веднъж вече ме прибрахте. Знаете, че нямам досие. Пийнахме с Дюпре и Корета и това е всичко. Не можете да ме обесите за тази постъпка.

— Мога, ако докажа, че си ходил в къщата на МакГий.

Забелязах, че Милър има малък белег под дясното си око. Стори ми се, че винаги съм знаел за съществуването му. Сякаш съм го знаел и не съм го знаел в едно и също време.

— Не съм бил там — казах.

— Къде? — запита рязко Милър.

— Не съм бил в къщата на убития.

— Върху ножа има голям отпечатък от пръст, Езекиил. Ако е твой, с теб е свършено.

Мейсън вдигна сакото ми от креслото и ми го подаде също като някакъв лакей. Вероятно си мислеше, че вече ме е хванал и няма къде да мърдам, така че може да си позволи да демонстрира възпитание.

Закараха ме обратно в участъка да снемат отпечатъците ми, после изпратиха отпечатъците ми до централното управление, за да бъдат сравнени с намерените върху ножа.

Милър и Мейсън ме откараха отново в същата малка стаичка за поредния кръг разпити.

Непрекъснато ми задаваха все едни и същи въпроси. Познавах ли Хауърд Грийн? Познавах ли Ричард МакГий? Милър ме плашеше, че ще отиде в кръчмата на Джон и ще намери някого, който да ме свърже с Грийн, но и двамата бяхме, че той блъфираше. В онези дни нямаше и един негър на сто, който да разговаря с полицията. А и тези, които разговаряха, лъжеха по същия начин, както и всички останали.

Клиентелата на Джон беше особено задружна, така че от тази страна бях спокоен, най-малкото от свидетелски показания срещу мен от страна на приятели.

Това обаче, което ме тревожеше истински, беше отпечатъкът от пръст.

Знаех, че не съм се докосвал до ножа, но не бях наясно с какво разполагаше полицията. Ако те наистина искаха да заловят човека, извършил убийството, тогава щяха да играят честно и щяха да проверят отпечатъците ми, след което щяха да ме пуснат. Но може би имаха нужда от изкупителна жертва. Може би просто искаха да приключат случая, защото служебната им характеристика за годината едва ли беше добра. Човек никога не може да бъде сигурен когато става дума за ченгета и район с цветнокожо население. Полицията пет пари не даваше за престъпленията сред негрите. Искам да кажа, някое мекошаво ченге можеше да го вземе присърце, ако някой мъж убиеше жена си или наранеше детето си. Едва ли някой обаче щеше да даде и пет пари за насилието, чрез което живееше Франк Грийн. Вестниците дори и не поместваха никакви материали за цветнокож убиец. А когато го правеха, това обикновено ставаше на последните страници.

Така че ако искаха да ми накачат убийството на Хауърд Грийн или това на Корета, просто щяха да ме натопят, за да се отърват по най-бързия начин. Поне така си мислех тогава.

Разликата тук обаче беше тази, че бяха загинали и двама бели мъже. А да убиеш бял човек това вече беше истинско престъпление. Единствената ми надежда беше, че тези ченгета са заинтересувани да открият истинския извършител.

Още ме разпитваха същия следобед, когато един младеж в хлабав кафяв костюм влезе в малката стаичка. Носеше голям кафяв плик, който връчи на Милър. Прошепна нещо в ухото му, и Милър кимна сериозно, сякаш току-що му бяха съобщили нещо много важно. Младежът излезе и Милър се извърна към мен; това беше единственият път, когато го видях да се усмихва.

— Тук в този плик имам отговора за отпечатъците от пръстите, Езекиил — ухили се той.

— Тогава предполагам, че мога да си ходя.

— Ами.

— Какво пише там? — Мейсън подскочаше насам натам като куче, чийто господар се е прибрал у дома.

— Май спипахме убиеца.

Сърцето ми заби толкова бързо, че вече чувах ударите му в сърцето си.

— Не, човече, не съм бил там.

Втрених се в лицето на Милър, без издавам дори и частица от сграбчилият ме страх. Гледах го и си мислех за всички германци, които бях убил. Той не можеше да ме изплаши, нито да ме смачка.

Милър издърпа един бял лист от плика и го огледа. После погледна мен. После отново плика.

— Можете да си вървите, мистър Ролинс — изрече той след цяла минута. — Но ние отново ще дойдем при вас. Все ще успеем да ви хванем за нещо, Езекиил, можете да заложите на това.

— Изи! Изи, тук! — изсъска Плъха от колата ми от отсрещната страна улицата.

— Откъде взе ключовете ми? — попитах го докато се качвах на седалката до шофьора.

— Ключовете ли? По дяволите, човече, човек трябва само да потърка две клечки една в друга и колата веднага пали.

От стартера висяха множество жици, вързани накъсо. При друг момент сигурно щях да изпадна в бяс, но този път само се разсмях от сърце.

— Тъкмо започвах да си мисля дали да не ти се притека на помощ, Изи — каза Плъха, като потупа пистолета, който бе пуснал между нас на предната седалка.

— Не разполагаха с достатъчно улики, за да ме задържат. Но ако скоро не успеят да открият нещо съществено, като нищо може да им щукне в главите, че аз съм единственото им спасение и да ме замъкнат отново в участъка.

— Е, открих къде държат Дюпре — каза Плъха. — Може да отидем при него и да разсъдим какво да правим по-нататък.

Аз също исках да говоря с Дюпре, но имаше нещо по-важно от него.

— Ще отидем там малко по-късно, но първо искам да ме откараш до едно друго място.

— Къде е това?

— Давай ей там до онзи тъгъл, и после завий наляво — казах.

Портланд Корт представляваше една подкова от дребни апартаменти недалеч от кръчмата на Джопи, близо до 107 и Централния. Представляваха шестнадесет малки домове с веранди и предни дворчета описващи полудъга около един малък двор със седем магнолиев дървета, растящи от тухлени саксии. Беше ранна вечер и обитателите, предимно възрастни хора, седяха в оградените входи, като ядяха вечерята си върху малки алуминиеви масички. Във всяка къща свиреше радио. Двамата с Плъха махахме с ръце на хората и поздравявахме докато се доберем до номер осем.

Вратата беше затворена.

Почуках върху нея и след малко повторих. След няколко минути дочух как нещо се сгромоляса и после тежки стъпки се раздадоха към вратата.

— Кой чука? — обади се разгневен глас, който изглежда съдържаше стаен страх.

— Изи! — извиках в отговор.

Вратата се отвори и на прага застана Младока Форни, в сивата омара на вратата с мрежата, облечен в сини боксърски гащета и бяла фланелка с къси ръкави.

— Какво искаш?

— Искам да си поговорим за онази нощ, когато ми позвъни, Младок. Искам да ти задам няколко въпроса.

Протегнах ръка да отворя вратата, но Младока пусна резето от вътрешната страна.

— Ако искаш да говориш, да го беше направил онази нощ. Точно сега в момента искам да поспя.

— По-добре отвори вратата, Младок, освен ако не искаш да я гръмна — каза Плъха. Той бе стоял настрани от вратата, където Младока не можеше да го види, но сега вече застана в целия си ръст пред него.

— Здравей, Плъх — продума Младока.

Зачудих се дали изпитваше все още желание да се види с приятеля ми.

— Отвори, Младок, двамата с Изи не разполагаме с цяла нощ да висим на прага ти.

Влязохме вътре и Младок ни се усмихна, сякаш искаше да ни накара да се чувстваме като у дома си.

— Какво ще кажете за по-една бира, момчета? Пъхнал съм две кварта пиво в хладилника.

Взехме си бирата и запалихме по цигара, които ни предложи Форни. Настани ни в сгъваеми столове, които бе разместил около масата.

— Какво искате? — попита след малко.

Извадих една кърпичка от джоба си. Беше същата кърпичка, с която бях вдигнал нещо от пода на къщата на Макгий.

— Познаваш ли я? — попитах Младок, като я изтърсих върху масата.

— Какво общо може да има един фас с мен?

— Твой е, Младок, Сапатас. Ти си единственият човек, когото познавам да пуши този боклук. А и човек достатъчно пъти те е виждал как хвърляш угарките върху пода да го прогарят, така че хартията в края е само обгоряла, но не е станала на пепел.

— Е и какво?! какво, ако е моя?

— Намерих я на пода в къщата на един мъртвец. Казваше се Ричард Макгий. Някой току-що му беше дал името на Корета Джеймс; някой, който знаеше, че Корета е била с това бяло момиче.

— Е и какво от това? — Челото на Младок се ороси от пот като по поръчка.

— Защо уби Ричард МакГий?

— Кво?

— Нямаме никакво време за театър, Младок. Знам, че ти си го убил.

— Какво му става на Изи, Плъх? Да не би някой да го е халосал с тухла по главата?

— Времето за театър мина, Младок. Искам да знам защо си го убил.

— Ти си луд, Изи. Ти си луд!

Младок скочи от стола възмутен, сякаш се канеше да си тръгва.

— Сядай, Младок — заповяда му Плъха.

Младока седна.

— Разкажи ни какво се случи.

— Не знам за какво говориш, авер. Нямам изобщо представа за какво говориш.

— Добре — казах, показвайки му дланите си. — Но знай, че отида ли в полицията, те ще научат, че отпечатъкът от пръст върху онзи нож е твой.

— Какъв нож? — Очите му бяха станали колкото палачинки.

— Младок, изслушай ме много внимателно. Аз самият си имам свои проблеми и нямам никакво време да вземам твоите присърце. Онази нощ, когато белият мъж се е навъртал около кръчмата на Джон, аз бях там. Хати те е накарала да го закараш у дома му и той трябва да ти е платил, за да научи името на Корета. Тогава си и го убил.

— Не съм убивал никого.

— Онзи отпечатък от пръст ще ти окачи въжето на шията, авер.

— По дяволите!

Знаех, че бях прав, но това нямаше да ми помогне да го разприказвам. Проблемът беше там, че Младока не го беше страх от мен. Той никога не се боеше от хора, за които чувстваше, че може да ги победи с юмруците си. Дори и фактът, че разполагах с информацията, която щеше да му окачи въжето на шията, не можеше да го стресне, защото се биех по-слабо от него.

— Убий го, Реймънд — казах.

Плъха само се ухили щастливо и стана от стола. Пистолетът веднага цъфна в ръката му.

— Чакай, чакай малко, авер. Каква игра ми играеш? — попита Младока.

— Ти си убил Ричард МакГий, Младок. А следващата нощ ми се обади, защото това имаше общо с онова момиче, което търсех. Искаше да разбереш какво знам, но когато не успя, ти затвори. Но си го убил и ще ми кажеш защо, или Плъха ще ти пръсне задника.

Младока облиза устните си и се завъртя на стола си като някое ядосано дете.

— За какво ме натискате толкова, авер! Какво съм ви направил?

— Разкажи как се случи всичко, Младок. Разкажи ми и може би ще забравя онова, което ми е известно.

Младока се разшава още повече.

— Той беше до бара през нощта, когато ти дойде — произнесе накрая той.

— Да?

— Хати не искаше да го пусне вътре, и му каза да се разкара. Той обаче май беше здравата накъркан, защото припадна на улицата. Така че Хати ме накара да изляза и да го разкарам, защото не искаше никакви неприятности с ченгетата. Така че излязох да му помогна да се качи в колата си или каквото има там.

Младока спря да отпие от бирата си, но само се загледа през прозореца.

— Продължавай, Младок — подкани го накрая Плъха. Не го свърташе на едно място.

— Каза, че ще ми даде двайсетачка, ако му кажа за онова момиче, дето ти го търсеше, Изи. Каза, че ще ми даде стотачка, ако го закарам у дома му и му кажа как да намери бялото момиче.

— Знам, че си се хванал с него — произнесе Плъха с клечка за зъби в устата.

— Ами доста пари бяха. — Младока се захили умиловитивно към разбирането, проявено от Плъха. — Да, откарах го до дома му. И му казах, че съм виждал момичето, което той търси, заедно с Корета Джеймс. Просто някакво бяло момиче, защо да ме е грижа?

— Тогава защо го уби?

— Поиска да предам някаква бележка на Франк Грийн. Каза ми, че щял да ми даде парите след това.

— Така ли?

— Казах му, че може да се ебе в гъза с тия лафове! Направих всичко, което беше поискал от мен, и ако има нужда от още нещо, можем да се разберем след като ми плати. — Младока гледеше като луд. — Каза ми, че съм можел да вървя на майната си с двайсетачката, щом съм разсъждавал така. После ме оскърби и още и хукна в съседната стая. По дяволите! Сигурно си държеше там ютията. Ама аз грабнах ножа от мивката и хукнах подир него. Той като нищо можеше да ме изпревари и да стигне до пистолета си, не е ли така, Плъх?

Плъха само отпи от бирата си и го изгледа.

— Какво искаше да предадеш на Франк? — попитах.

— Искаше да му предам, че той и приятелите му знаели нещо много важно за момичето.

— Дафне?

— Да — каза Младока. — Каза ми, че разполагали с много важна информация за нея и трябвало всички да се съберат и да говорят.

— Какво още каза?

— Нищо.

— И ти го уби, само защото си мислеше, че може да има пистолет?

— Няма нужда ме изпиваш на ченгетата, авер — издума Младока.

Той беше потънал в стола, също като старец. Той имаше достатъчно кураж да се нахвърли върху по-дребен от него човек, да забие нож в гърдите на невъоръжен пияница, но нямаше доблестта да си признае и отговаря за престъпленията си.

— Той не заслужава да живее — прошепна гласът в главата ми.

— Пусни го — казах на Плъха.

Дюпре се намираше в дома на сестра си, след Уотс, в Комптън. Була работеше като нощна помощник-сестра в болницата Темпъл, така че вратата ни отвори Дюпре.

— Изи, Плъх — поздрави ни той със спокоен глас.

— Пит! — извика сияещ Плъха. — Това там в кухнята да не са свински опашки?

— Да. Була сготви тази сутрин.

— Не ми казвай къде са, ще вървя подир носа си.

Плъха заобиколи Дюпре и се устреми към източника на готварските аромати. Стояхме в дребния коридор, като се гледахме и двамата в раменете. Бях още с единия крак извън прага. От бетонните саксии, в които Була гледаше розите си, свиреха два щуреца.

— Съжалявам за Корета, Пит. Мъчно ми е за нея.

— Единственото нещо, което искам да знам, е защо, Изи. Защо някой ще му се прииска да я убива? — Когато той вдигна очи към мен, видях, че и двете му очи бяха отекли и с кръгове около тях. Не го попитах, но знаех, че това беше част от разпита в полицията.

— Не знам, човече. Не знам защо някой ще прави такова нещо на друг човек.

Сълзи рукнаха по лицето на Дюпре.

— Пипна ли го онзи, дето я е убил, милост от мен няма да види.

— Той ме изгледа право в очите. — Само да го открия, Изи, и ще го убия. Пет пари не давам, който и да е той.

— Вие момчета, заповядайте на масата — обади се Плъха от дъното на коридора. — Вечерята е вече сервирана.

Була имаше ръжено уиски в шкафа. Плъха и Дюпре го изпиха. Дюпре бе плакал и продължи да плаче цяла вечер. Зададох му няколко въпроса, но той не ми отговори нищо. Каза ни как са го разпитвали в полицията и са го задържали два дни без да му кажат защо. Но когато

най-накрая му казали за Корета, той рухнал, и те разбрали, че той не е убиецът.

Дюпре не спря да пие докато ни разказваше историята. Наливаше се все повече и повече, докато в един момент заби глава в дивана.

— Дюпре е добър мъж — заяви Плъха. — Ама нещо хич не го бива да носи.

— Ти също не си от най-издръжливите, Реймънд.

— Наричаш ме пиан, така ли?

— Искам само да кажа, че двамата с него излочихте бутилката и можеш да си сигурен, че ще оцветиш всеки балон.

— Щом казваш, че съм пиан, как мога тогава да върша такива нещо?

Той съпроводи думите си с такова мълниеносно движение, което бях виждал само на кино, и измъкна пистолета изпод сакото си. Дулото замря само на сантиметър от челото ми.

— Няма човек в Тексас, по-бързо т мен с пистолет!

— Махни го, Реймънд — изрекох с възможно най-спокойния глас.

— Хайде, давай — изсумтя той, връщайки обратно пистолета в кобура под мишницата му. — Давай, вади пистолета си. Нека да видим кой е по-бързо.

Ръцете ми бяха върху коленете. Знаех, че само да мръдна, и с мен е свършено.

— Нямам пистолет, Реймънд. И ти го знаеш много добре.

— Ти си голям глупак да се разхождаш по улиците без оръжие. Направо си просиш белята. — Очите му бяха станали стъклени и бях сигурен, че не ме вижда. Погледът му все пак виждаше някого, някакъв бяс, който се носеше из главата му.

Той отново извади пистолета, но този път вдигна ударника.

— Казвай си молитвата, брикет, щото ще те изпращам в Рая.

— Пусни го да си ходи, Реймънд — казах. — Той вече добре си е научил урока. Убиеш ли го, всичките ти усилия отиват на вятъра. — Опитвах се да го откъсна от мислите му.

— Той е голям глупак, за да ме предизвиква, и то без да носи пистолет! Ще го убия този педал!

— Остави го да живее, Рей, и той ще пълни гащите всеки път, когато влезеш в стаята.

— И трябва да ги пълни! Ще го убия този кучи син. Ще го убияя!

Плъха клюмна и пистолета се изхлузи от ръката му и падна в скута му. Главата му се оброни върху гърдите и той заспа; просто ей така!

Взех пистолета му и го оставих върху масата в кухнята.

Плъха винаги носеше със себе си два по-малки пистолета в чантата си, знаех го от младежките ни години. Взех единия и оставих бележка за него и Дюпре. Казах му, че се прибирам у дома и че съм взел един от пистолетите му. Знаех, че няма да им нищо против, стига само да му кажа.

Два пъти минах през квартала, докато се уверя, че никой не ме дебне по улиците. После паркирах зад тъгъла, та всеки, който реши да ми идва на гости, да си помисли, че ме няма.

Тъкмо пяхнах ключа в ключалката и телефонът иззвъня. Успях да го вдигна едва на седмото прозвъняване.

— Изи? — Гласът й звучеше сладък както винаги.

— Да, аз съм. Мислех, че вече си преполовила пътя до Ню Орлийнс.

— Цяла нощ ти звъня. Къде беше?

— Веселях се, завързвах нови приятелства. Полицията идва в къщата ми да ме моли да се преместя да живея при тях.

Тя взе на сериозно шегата ми.

— Сам ли си?

— Какво искаш, Дафне?

— Трябва да поговоря с теб, Изи.

— Е, давай тогава, говори.

— Не, не, трябва да те видя. Боя се.

— Не те обвинявам за това. На мен гащите ми треперят от страх само като говоря с теб по телефона — казах. — Но и аз искам да си поговорим. Трябва да знам някои неща.

— Ела да се видим и ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш.

— Добре. Къде си?

— Сам ли си? Искam само ти да знаеш къде съм.

— Искаш да кажеш, че не искаш приятелят ти Джопи да знае къде се криеш?

Дори и да беше изненадана, че знам за Джопи, не го показва.

— Не искам никой да знае къде съм, освен теб. Нито Джопи, нито онзи другият твой приятел, който каза, че ти гостува.

— Плъха?

— Никой! Или ще ми обещаеш, или веднага затварям!

— Добре, добре, разбрано. Току-що влизам и Плъха го няма. Кажи ми къде си и ще дойда да те взема.

— Няма да ме излъжеш, нали, Изи?

— Не. Искам само да си поговорим, също като теб.

Тя ми даде адреса на един мотел в южната част на Лос Анджелиз.

— Побързай, Изи, имам нужда от теб — каза тя преди да затвори. Толкова бързаше, че дори забрави да ми даде номера на стаята си.

Надрасках набързо една бележка, като съставях плановете си докато пишех. Казах на Плъха, че може да ме открие в къщата на един приятел, Примо. Написах с главни букви името му РЕЙМЪНД АЛЕКСАНДЪР най-отгоре, защото това бяха единствените думи, които Плъха можеше да чете. Надявах се, че Дюпре ще дойде с него и ще му прочете бележката и ще му покаже как да стигне до къщата на Примо.

После се втурнах през вратата.

Отново карах колата си в нощния Лос Анджелиз. Небето към долината беше коралово с мършави черни облаци по него. Не знаех защо отивам сам да взема момичето в синя рокля. Но за пръв път от много време насам бях щастлив и изпълнен с очакване.

Сънридж представляваше дребен розов мотел, съставен от две правоъгълни здания, които се събираха под формата на буквата L около един асфалтиран паркинг. Околностите бяха населени предимно с мексиканци и жената, която седеше зад рецепцията, също беше мексиканка. Беше пълнокръвна мексиканска индианка; ниска и с бадемовидни очи и тъмна маслинена кожа с доста червено. Очите ѝ бяха много тъмни а косата черна, освен четири бели кичура, които сочеха, че беше доста по-възрастна, отколкото изглеждаше.

Тя ме загледа с въпросителен поглед.

— Търся една приятелка — обясних.

Тя присви очи, при което гъста мрежа от бръчици се образува и около двете очи.

— Казва се Монет, францужойка е.

— При нас мъже не се допускат в стаите.

— Трябва само да си поговоря с нея. Можем да излезем да пийнем по чаша кафе, ако не можем да разговаряме тук.

Тя се извърна настрани, сякаш разговорът ни беше приключил.

— Нямам намерение да проявявам неуважение, госпожо, но това момиче е взело назаем пари от мен и аз възнамерявам да чукам на всяка врата, докато я намеря.

Тя се обърна към задната врата, но миг преди да извика за помощ, аз я спрях.

— Госпожо, ще се бия с всичките ви братя и синове, но ще говоря с тази жена. Не ѝ мисля нищо лошо, нито пък на вас, но трябва да си кажем няколко думи.

Тя ме измери с поглед, вирна си носа като лукаво куче, което премерва новия млекар, после измери разстоянието до задната врата.

— Единадесета стая, далечния край — произнесе накрая тя.

Затичах към далечния край на сградата.

Докато чуках на вратата на номер единайсет, непрекъснато се озъртах през рамо.

Беше облякла сив халат, а главата си бе обвила с хавлия подобно на тюрбан. Очите ѝ бяха зелени точно в този момент и когато ме видя, се усмихна. При всичките неприятности, които представляваше, при всичките неприятности, които тя носеше със себе си, и въпреки всичко се усмихна, сякаш бях приятел дошъл на срещата.

— Мислех, че е прислужницата — каза тя.

— Аха — избъбрах. Тя беше още по-красива от тогава. — Трябва да изчезваме оттук.

Тя се втренчи някъде през рамото ми.

— Трябва първо да поговорим с управителката.

Ниската жена и двама мексиканци с големи шкембета се бяха насочили решително срещу нас. Единият от мъжете подмяташе палка. Спряха на крачка от мен; Дафне притвори леко вратата, за да се скрие.

— Да не ви притеснява, госпожице? — попита управителката.

— О, не, мисис Гутиера. Мистър Ролинс е мой приятел. Ще ме води на вечеря. — Дафне беше искрено развеселена.

— Не искам никакви мъже по стаите — заяви твърдо жената.

— Сигурна съм, че той няма да има нищо против да изчака в колата, нали, Изи?

— Предполагам.

— Нека само да си кажем приказката, мисис Гутиера, и той ще отиде да чака в колата.

Единият от мъжете продължаваше да ме гледа така, сякаш умираше да строши главата ми с палката. Другият пък гледаше Дафне; очевидно и той имаше мераци, макар от малко по-различен характер.

Изчаках ги да тръгнат обратно за офиса си, макар и без да отделят поглед от нас, и се обърнах към Дафне:

— Слушай, ти поиска да дойда при теб и ето ме. Сега имам същото усещане, така че искам да дойдеш с мен до едно място, което знам.

— Откъде да знам, че няма да ме закараш при човека, който Картър е наел? — запита ме тя със засмени очи.

— Аха, как не. Хич не ми е притрябвал... Разговарях с приятеля ти Картър.

Усмивката ѝ мигом се стопи.

— Така ли! Кога?

— Преди два или три дни. Иска да се върнеш при него, а Олбрайт иска онези тридесет хиляди долара.

— Няма да се върна при него — каза тя и аз разбрах, че казваше истината.

— Ще поговорим за това някой друг път. Сега в момента трябва да изчезваме по най-бързия начин оттук.

— Къде?

— Знам едно местенце. Ти трябва да се измъкнеш от хората, които те търсят, а също и аз. Ще те заведа на едно безопасно място и тогава вече ще поговорим какво ще правим.

— Не мога да напусна Лос Анджелиз. Не и преди да съм говорила с Франк. Той трябва вече да се е прибрал. Звъня непрекъснато, но още го няма в тях.

— Полицията го е заподозряла за убийството на Корета, и той вероятно се е покрил нейде в момента.

— Трябва да поговоря с Франк.

— Добре, но трябва веднага да изчезваме.

— Почакай само секунда — каза тя и влезе в стаята. Когато се появи ми връчи един лист хартия, в който бяха обвити няколко банкноти. — Иди ми плати сметката, Изи. Така няма да ни създадат проблеми, като ни видят да пренасяме куфарите.

Хазяите по целия свят треперят над наема, който имат да получават. След като платих сметката на Дафне двамата мъже изчезнаха, а дребната женица дори ми се усмихна.

Дафне имаше три чанти, но нито една от тях не беше онзи очукан и обрулен куфар, който бе носила в нощта на първата ни среща.

Изминахме дълъг път. Искях да се държа настрани от Уотс и Комптън, така че поехме към източен Лос Анджелиз; днес му казват Ел Баррио. По онова време беше просто един от еврейските квартали, в последно време превзето от мексиканците.

Минахме покрай стотици бедни домове, тъжни палмови дървета, и хиляди деца, които играеха и танцуваха по улиците.

Накрая стигнахме до една олющена стара къща, която на времето е била имение. Имаше голяма циментова веранда и голям зелен покрив, с два големи прозореца върху всеки един от трите етажа. Два от прозорците бяха разбити; вместо стъкла бяха натъкмени с велпапе и

опушени с парцали. Наоколо се навъртаха три кучета и осем стари коли бяха разхвърляни по покрития с червена глина двор под клоните на едно болно и клюмнало дъбово дърво. Сред останките върлуваха шест или седем деца. В дъба беше забита табела с надпис „Стаи под наем“.

Обрасъл като мечка старец в работен комбинезон и фланелка с къси ръкави бе застанал на един алуминиев стол в подножието на стълбите.

— Здравей, Примо — магнах му аз.

— Здравей, Изи — отвърна той на поздрава ми. — Да не си е изгубил тъдява?

— Ами, къде ти. Просто исках малко да се поусамотя, така че разсъдих, че си струва да опитам при теб.

Примо беше истински мексиканец, роден и отраснал в Мексико. Това беше през 1948 година, преди мексиканците и чернокожите да почнат да се ненавиждат едни други. Тогава обаче, преди да се открие потеклото, един мексиканец и един негър се считаха за едно и също нещо. Така да се каже, просто още една двойка с късмета да хване пръчката откъм лайнияния ѝ край.

Запознах се с Примо по време градинарския ми период. Работехме заедно, в един екип с други мъже, като вършехме тежка работа в Бевърли Хилс и Брентууд. Поемахме поръчки дори и по центъра на града, до Шеста улица.

Примо беше добър момък и обичаше да работи заедно с мен и приятелите ми. Каза ни, че си купил тази голяма къща, за да я превърне в хотел. Все ни врънкаше да сменим квартирите си и да дойдем да живеем при него под наем или пък да казваме на приятели за него.

Изправи се когато тръгнах към него. Стигаше едва до гърдите ми.

— И какво ги трябва? — попита той.

— Имаш ли нещо уединено?

— Ей там отзад имам една малка къщичка, в която можете да се нанесете двамата със сенъоритата. — Той се приведе да погледне Дафне в колата. Тя му се усмихна приветливо в отговор.

— Колко ще струва?

— Пет долара на вечер.

— Какво?

— Това е цяла къща, Изи. Създадена за любов. — И той ми намигна.

Можех да се спазаря и накара да я взема безплатно, но други неща си имах наум.

— Добре.

Дадох му една десетдоларова банкнота и той ни заведе до пътеката, която заобикаляше голямата къща отзад. Тръгна с нас, но аз го спрях.

— Примо, приятелю — казах. — Утре ще те навестя и ще му ударим една петинка, става ли?

Той се ухили и ме тупна по ръката, преди да се обърне на връщане. Прииска ми се животът ми да е толкова обикновен, че единствената ми мечта да е да прекарам дива нощ с бяло момиче.

Първото нещо, което видяхме, бяха купища цветни храсти избуяли навсякъде. От клоните беше оформен разръфан проход в човешки ръст. След него идваше малка сграда, подобна на къщичка на градинар в голямо имение. Трите стени на къщата представляваха стъклени врати от пода до тавана. Всички можеха да се отворят навън към циментовото патио, обграждащо къщата от три страни, но всички бяха затворени. Входната врата беше дървена, боядисано в зелено.

Дълги бели завеси бяха издърпани върху върху всички прозорци.

Вътре къщата представляваше просто една голяма стая с падащо легло-спалня в едната си страна, и газова печка от другата. Имаше и маса с тостер върху нея и четири въртящи се стола. Имаше и голям тапициран с тъмнокафяв материал диван с избродирани гигантски жълти цветя.

— У, страхотно е! — възкликна Дафне.

Физиономията ми сигурно бе изразила ясно мнението ми, че е превъртяла, защото тя се изчерви малко и добави:

— Е, може да ни свърши работа, но си мисля, че не е зле малко да поразместим.

— Може би ако го разпердушиним...

Тя се изсмя и това беше прекрасно. Както вече казах, тя беше като дете и детското ѝ задоволство ме трогваше.

— Красиво е — заяви тя. — Може би не е богато, но е спокойно и тихо. Никой не може да ни види тук.

Оставих чантите ѝ до дивана.

— Налага ми се да изляза за малко — казах. След като вече я бях настанил, вече виждах как да задвижа по нататък нещата.

— Остани.

— Трябва да тръгвам, Дафне. Гонят ме двама много лоши мъже плюс лосанджелизката полиция.

— Какви лоши мъже? — Тя седна на дивана и кръстоса крака. В мотела си беше сложила жълта плажна рокля, която оголваше загорелите ѝ рамене.

— Мъжът, когото твоят приятел е наел и Франк Грийн, другият ти приятел.

— Какво общо има Франки с теб?

Отидох до нея и тя се изправи да ме посрещне. Издърпах надолу яката си и ѝ показах надупченото си гърло.

— — Ето какво общо има Франки с мен.

— О, миличко! — възкликна тя и нежно погали шията ми.

Може би просто допирът с женското тяло ме взриви или просто проумяването на всичко случил се до този момент; не знам.

— Виж това тук! Това пък е от ченгетата! — Казах, като посочих синината под окото ми. — Два пъти ме арестуват, обвиняват ме в извършването на четири убийства, заплашват ме хора, които никога не съм познавал, и... — Усетих, че черният ми дроб напира да изскочи между зъбите ми.

— О, мое бедно мъжленце — каза тя, улавяйки ме за ръката, като ме поведе към банята. Държа ме без да ме пусне, докато пусне водата за ваната. Беше плътно до мен, разкопчавайки ризата ми и смъквайки панталоните ми.

Седях така, гол върху тоалетната чиния, като я следях как рови из покритата с огледало стенна аптечка. Усетих нещо дълбоко в себе си, нещо тъмно като джаз, което ти напомня, че смъртта е наблизо.

— Смърт — захърка саксофонът.

Не давах пет пари.

Дафне Монет, жена, която изобщо не познавах отблизо ме накара да легна в дълбоката порцеланова вана, като внимателно ме изми между пръстите на краката и нагоре по краката. Вече бях получил силна ерекция, чак до корема, и дишах бавно, като малко момче, пристъпващо да улови пеперуда.

— Шшт, спокойно, миличък — прошепваше тя от време на време. — И поради някакви причини това ми причиняваше болка.

Когато приключи с краката ми, тя изми цялото ми тяло с груба изтривалка и калъп сапун с пемза.

Никога не съм се чувствал привличан към жена така, както към Дафне Монет. Повечето красиви жени ме караха да изпитвам желание да ги докосвам, галя, притежавам. Дафне обаче ме накара да погледна дълбоко в себе си. Тя прошепваше някоя сладка дума и аз се връщах назад във времето, в първия път, когато бях изпитал любов и покруса. Спомнях си смъртта на майка ми, когато бях едва на осем години; това беше вече когато Дафне стигна до корема ми. Задържах дъха си когато повдигна ерекцията ми, за да измие под нея; тя ме погледна в лицето с очи станали сини над водата, и стисна здраво члена ми, плъзгайки ръката си два пъти нагоре и надолу. Тя се усмихна когато свърши и отпусна частта от тялото ми обратно върху корема.

Не можех да изрека и дума.

Дръпна се назад от ваната и смъкна с един замах жълтата си рокля, после я захвърли във водата върху мен и дръпна надолу бикините си. Седна върху тоалетната чиния и уринира толкова шумно, че ми напомни повече на мъж, отколкото на жена.

— Подай ми хартията, Изи — каза тя.

Рулото беше на пода до ваната.

Тя се застана над ваната с бедра изпъчени напред, като ме гледаше.

— Ако сливата ми беше голяма колкото онази работа на мъжете, Изи, оная ми работа щеше да е колкото главата ти, Изи.

Излязох от ваната и я оставих да ме поведе с ръка стиснала тестисите ми. На влизане в спалнята тя зашепна мръсотии в ушите ми. Нещата, които изрече, ме накараха да се изчервя. Не познавах мъж, който да говори толкова смело колкото Дафне Монет.

Не обичам когато жените говорят по този начин. Според това не е женствено. Но под тази смела реч Дафне сякаш ме молеше за нещо. И всичко, което исках, беше да бръкна колкото мога по-надълбоко в душата си, за да го намеря.

Цяла нощ ревахме, крещяхме и се боричкахме. Веднъж, след като бях заспал дълбоко, се пробудих от допира на нещо ледено: тя търкаше бучка лед по гърдите ми. Към три сутринта ме пробуди и ме замъкна в циментовото патио зад храстите и ме люби докато полулежах опрян върху грапавия ствол.

Когато слънцето най-после изгря, тя се сгуши в мен и ме попита:

— Боли ли те, Изи?

— Какво?

— Боли ли те твоята работа?

— Да.

— Охлузен ли си?

— Повече ми изглежда, че кръвоносните съдове ме болят.

Тя ме сграбчи за члена.

— Боли ли те, когато ме любиш, Изи?

— Да.

Хватката ѝ се засили.

— Обичам да причинявам болка, Изи, и на двама ни.

— Аз също — казах.

— Усещаш ли?

— Да, усещам го.

Тя ме пусна.

— Нямах предвид това. Имам предвид тази къща. Имам предвид тук, сякаш не сме онези, които те искат да бъдем.

— Кой?

— Те нямат имена. Те са просто онези, които не искат и ние да бъдем това, което сме. Те никога не искат да се чувстваме толкова

добре или толкова близко както сега. Затова и ми се прииска да избягам с теб.

— Аз дойдох при теб.

Тя протегна ръката си отново.

— Но аз те повиках, Изи; аз съм тази, която те доведе при мен.

Когато прехвърля през паметта си онази нощ, се чувствам крайно объркан. Бих могъл да кажа, че Дафне беше луда, но това би означавало, че аз съм достатъчно нормален, за да го кажа, но не бях. Защото когато искаше от мен да изпитвам болка, аз изпитвах наслада от нея, а ако бе поискала от мен да кървя, бих бил щастлив да си прережа вените. Дафне беше като врата, която е била затворена през целия ми живот; която изведнъж рязко се е отворила и ме е пустила през себе си. Сърцето и гърдите ми се отвориха широко като небето за тази жена.

Но не мога да кажа, че беше луда. Дафне беше като гущер хамелеон. Тя се променяше за всеки свой мъж. Ако той беше мекошав бял мъж, който се боеше да вдигне скандал на сервитъора, тя го притискаше към гърдите си и го потупваше по главичката. Ако той беше беден чернокож мъж, просмукан от мъка и гняв през целия си живот, тя измиваше раните му с грапава изтривалка и облизваше кръвта му докато тя се съсиреше.

Беше вече късния следобед когато се предадох. Бяхме прекарвали всеки миг в обятията си. Не мислех за полицията или Плъха или дори ДеУит Олбрайт. Всичко, което ме беше грижа, беше болката, която изпитвах докато обичах това бяло момиче. Накрая обаче се дръпнах от нея.

— Трябва да поговорим, Дафне — казах.

Може и да си го бях въобразил, но очите ѝ проблеснаха зелено за пръв път до този момент след банята.

— Е, за какво? — Тя седна в леглото, като се обви с чаршафа. Знаех, че я губя, но бях прекалено задоволен, за да ме е грижа.

— Има много мъртъвци, Дафне, и полицията иска да ми ги прикачи. Освен тях съществуват и онези тридесет хиляди долара, които си откраднала от мистър Картър, и ДеУит Олбрайт ме дебне да ми пръсне задника заради тях.

— Всичките пари, които имам, са само наша работа, на мен и Тод, и нямам нищо със смъртта на никого или с онзи мъж Олбрайт. Абсолютно нищо.

— Може и да си мислиш така, но Олбрайт притежава таланта да прави бизнеса ти свой...

— И така, какво искаш от мен?

— Защо беше убит Хауърд Грийн?

Тя ме загледа така, сякаш бях мираж.

— Кой?

— О, хайде.

Тя извърна поглед за момент и после въздъхна.

— Хауърд работеше за един богат мъж на име Матю Теран. Той беше неговият шофьор. Теран искаше да се кандидатира за кмет, но сред онази тълпа трябва да се иска разрешение за такава работа. Тод не искаше Теран да се кандидатира.

— И защо? — попитах.

— Малко след като се запознах с него, Теран искам да кажа, той си купи едно малко мексиканче от Ричард.

— Мъжът, когото открихме убит?

Тя кимна.

— И кой беше той?

— Двамата с Ричард бяхме... — тя се поколеба за момент — ... приятели.

— Интимни?

Тя кимна леко.

— Преди да се запозная с Тод, двамата с Ричард прекарахме заедно известно време.

— В нощта, когато за пръв път тръгнах да те търся, се сблъсках с Ричард пред кръчмата на Джон. Теб ли търсеше тогава?

— Възможно е. Той не искаше да ме пуска да си ходя, така че се сдуши с Теран и Хауърд Грийн, за да ми направи мръсотия, така че да могат да притиснат Тод.

— Каква мръсотия?

— Хауърд знаеше нещо. За мен.

— Какво?

Но тя не ми отговори на въпроса.

— Кой уби Хауърд? — попитах.

Отначало не ми отговори. Поигра си с одеялата, като го оставяше да се хлъзгат между гърдите ѝ.

— Джопи го уби — каза накрая тя. Не искаше да посрещне погледа ми.

— Джопи! — изкрещях. — Защо ще му е да върши такова нещо? — Но знаех, че това беше истината дори още преди ѝ бях задал въпроса. Защото Джопи си умираше да пребие някой човек до смърт.

— И Корета, и тя ли?

Дафне кимна. Точно в този момент гледката на голотата ѝ ме отврати особено.

— Защо?

— Понякога двамата с Франк се отбивахме до кръчмата на Джопи. Просто защото Франк обичаше хората да ме виждат с него. А последният път, когато отидох там, Джопи пошепна, че че някакъв човек бил разритвал за мен и че трябва да му позвъня по-късно, за да разбера кой е. Така научих за онзи Олбrait.

— Кажи ми за Хауърд и Корета. Какво точно им се случи?

— Хауърд Грийн вече беше идвал при мен и ми каза, че ако не направя онова, което той и шефът му искат от мен, те ще ме унищожат. Казах на Джопи, че мога да му намеря хиляда долара, ако направи така, че Олбrait никога да не ме намери и ако може да си поговори с Хауърд.

— Значи той уби Хауърд?

— Мисля, че стана някаква грешка. Хауърд имаше дълъг език. Джопи направо полудя.

— А Корета?

— Когато тя дойде при мен съобщих на Джопи. Казах му, че ти си задавал въпроси и ... — тя се поколеба — ... че си я убил. Той вече беше порядъчно подплашен. Вече имаше един труп в сметката си.

— Защо не уби и теб?

Тя вдигна глава и отметна косите си назад.

— Още не му бях дала онези пари. Той още си искаше хилядата долара. Така или иначе, мислеше, че аз съм момиче на Франк. Повечето хора уважават Франк.

— Какъв ти е Франк?

— Не е нещо, което да го проумееш някога, Изи.

— Добре, мислиш ли, че той знае кой е убил Матю Теран?

— Не знам, Изи. Не съм убивала никого.
— Къде са парите?
— Някъде. Не тук. Не и където можеш да ги докопаш.
— Тези пари ще ти видят сметката, момиче.
— Ти ме убиваш, Изи. — Тя се пресегна да ме погали по коляното.

Изправих се.

— Дафне, трябва да говоря с мистър Картър.
— Няма да се върна при него. Никога.
— Той само иска да си поговорите. Не е необходимо да се любиш с него докато си говорите.

— Ти не разбираш. Аз го обичам и поради това не мога повече да го видя. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Страшно много усложняваш нещата, Дафне.

Тя отново се пресегна към мен.

— Стига!

— Колко ти даде Тод за мен?

— Хиляда.

— Заведи ме при Франки и ще ти дам две хиляди.

— Франк се опита да ме убие.

— Усмивката ти не е достатъчна, за да спре Франк.

— Заведи ме при него, Изи; това е единственият начин да получиш парите.

— Какво ще кажеш за мистър Картър и Олбрайт?

— Те ме търсят, Изи. Остави на Франк и мен да се погрижим за това.

— Какъв ти е Франк? — попитах я пак.

Тя ми се усмихна. Очите ѝ отново възвърнаха синевата си и тя се отпусна върху стената зад леглото.

— Ще ми помогнеш ли?

— Не знам. Трябва да се измъквам оттук.

— Защо?

— Просто не мога повече — казах, припомняйки си Софи. — Искам да подишам малко чист въздух.

— Можем да останем тук, миличък; това е нашето единствено място.

— Грещиш, Дафне. Не е необходимо да ги слушаме. Обичаме ли се един друг, тогава можем да бъдем заедно. Никой не може да ни попречи.

Тя се усмихна тъжно.

— Ти не разбираш.

— Искаш да кажеш, че единственото нещо, което исках от мен, е да те изчуждам. После изритваш жалкия негър, оправяш си дрехите и си слагаш червило така, както не си го правила никога до този момент.

Тя протегна ръка да ме докосна, но аз се отместих.

— Изи — каза тя, — грещиш.

— Нека да си вземем нещо за ядене — казах, като извърнах поглед. — През няколко преки оттук има китайски ресторант. Можем да отскочим дотам, знам един пряк път.

— Когато се върнем, всичко ще си е отишло — каза тя.

Представях си на колко мъже още беше казвала тези думи. А повечето от тях биха останали с нея вместо да я загубят.

Облякохме се в тишина.

Внезапна мисъл ми хрумна когато вече бяхме готови.

— Дафне?

— Да, Изи? — Гласът ѝ прозвуча отегчено.

— Искам да разбера едно нещо.

— Кое?

— Защо ми се обади вчера?

Тя ме стрелна със зелените си очи.

— Обичам те, Изи. Знаех го още от първия миг, когато те видях.

Чоу Чоу беше нещо от рода на китайска закусвалня, нещо обичайно в Лос Анджелиз през четиридесетте и петдесетте. Нямаше маси, само един дълъг плот с дванайсет столчета. Мистър Линг бе застанал зад плота пред една дълга черна готварска печка, върху която готвеше три блюда: пържен ориз, яйца фу йонг и чоу мейн. Човек можеше да си избере всяко от тези блюда, заедно с пиле, свинско, скариди, говеждо, или, ако беше неделя, и омар.

Мистър Линг беше нисичък човечец, който винаги носеше бели панталони и бяла фланелка с къси ръкави. Имаше татуировка на змия, която се гърчеше изпод лявата страна на яката му, минаваше отзад по врата му и свършваше по средата на дясната му буза. Главата на змията беше въоръжена с два големи зъба и дълъг, раздвоен червен език.

— Какво ще обичате? — изрева той.

Поне дузина пъти се бях хранил в заведението му, но той така и не ме запомни. Никога не можеше да запомни и един клиент.

— Пържен ориз — проговори меко Дафне.

— От кой вид? — изкрещя мистър Линг. И добави преди тя да му отговори: — Свинско, пилешко, скариди, говеждо!

— Искам пилешко и скариди, моля.

— Ще ви струва по-скъпо!

— Няма значение, сър.

Поръчах си яйце фу йонг със свинско.

Дафне сякаш се бе поуспокоила. Изпитвах чувството, че ако съумея да я накарам да се открехне, да се разговори с мен, тогава ще успея да я вразумя донякъде. Не исках да я насилвам да се среща с Картър. Принудех ли я, можеха да ме арестуват за отвлечение, а и нямаше начин да предугадя как ще реагира Картър за начина, по който се бях отнесъл с нея. А може би и вече да бях влюбен мъничко в нея. Тя изглеждаше толкова прекрасно в онази синя рокля.

— Знаеш ли, не искам да те карам да правиш нищо насила, Дафне. Искам да кажа, както усещам нещата, не е изобщо необходимо

дори да целуваш Картър пак.

Усмивката ѝ проникна в гърдите ми и в други части от тялото ми.

— Ходил ли си някога в зоологическата градина, Изи?

— Не.

— Наистина ли? — Тя беше изненадана.

— Не обичам да гледам животни затворени в клетка. Те не могат да ми помогнат, нито пък аз мога да направя нещо за тях.

— Но ти можеш да се поучиш от тях, Изи. Животните от зоологическата градина могат да научат.

— Научат на какво?

Тя се облегна на стола и се загледа в дима и парата, с които бе просмукано заведението на мистър Линг. Беше втрещена назад в сънищата си.

— Първият път, когато баща ми ме заведе на зоологическа градина, това беше в Ню Орлийнс. Аз съм родена в Ню Орлийнс. — В речта ѝ започна да се промъква леко провлачване. — Отидохме до клетката на маймуната. Господи, още си спомням колко вонеше там! Една маймуна се люлееше на мрежите, които висяха от тавана на клетката; напред-назад, напред-назад. Всеки, който можеше да гледа, можеше да види, че маймуната бе пощръкляла от всички тези години прекарани зад решетката; но децата и възрастните се смущаха един други и правеха физиономии на клетката животинка.

— Усещах се точно като тази маймуна. Люлеех се диво от едната до другата стена; преструвах се, че имам къде да отида. Но бях хваната в капана на живота също като онази маймуна. Разплаках се и баща ми ме отведе. Мислеше си, че просто ми е жал за бедното създание. Аз обаче и пет пари не давах за тъпото животни.

От този ден нататък ходехме само до клетките, където животните бяха по-свободни. Основно гледахме птиците. Жерави, щъркели, пеликани и пауни. Те бяха толкова красиви с тяхната пъстра перушина и пух. Мъжките пауни разперваха опашките си и ги размахваха срещу женските когато искаха да се чифтосват. Татко ме излъга, и каза, че те просто си играели. Но аз тайничко си знаех какво правят в действителност.

Веднъж, малко преди да затворят, минахме покрай зебрите. Наоколо нямаше никого и татко ме държеше да ръката. Две зебри бягаха напред назад. Едната се мъчеше да избегне другата, но мъжката

зебра бе пресекла всичките ѝ пътища за бягство. Изкрещях на татко да ги спре, защото се боях да не почнат да се бият.

Дафне ме бе грабнала за ръката, толкова беше възбудена. Открих, че ме обзема лека тревога; не можех обаче да кажа какво точно ме притеснява.

— Бяха съвсем близо до нас — каза тя. — До оградата, където мъжкарят яхна женската. Дългата му кожена работа влизаше и излизаше от нея. Два пъти излезе нацяло от нея и изпръска задницата ѝ със сперма.

Двамата с татко се държахме за ръка толкова силно, че чак ме заболя, но не казах нищо. И когато се върнахме обратно в колата, той ме целуна. Първо беше само по бузата, но после ме целуна в устата, също както правят любовниците. — Върху лицето ѝ се появи далечна усмивка. — Но когато спря да ме целува, той се разплака. Положи глава в скута ми и аз дълго време го галих по главата и му повтарях, че всичко е наред, преди да вдигне поглед към мен.

Отвращението трябва да се бе изписало ясно по лицето ми, защото тя каза:

— Мислиш си, че онова нещо, което сме направили, е било отвратително. Но татко ме обичаше. И от този момент нататък, през цялата ми четиринадесета година, той ме водеше в зоологическата градина и парка. В началото винаги ме целуваше като баща дъщеричката си, но после, когато се усамотявахме нейде, се държахме като истински любовници. И винаги, винаги след това той плачеше толкова сладко и ме молеше да му простя. Купуваше ми подаръци и ми даваше пари, но аз и така си го обичах.

Исках да побягна, да избягам някъде далеч от нея, но бях прекалено загазил, за да действам под напора на емоциите си, така че се опитах да променя темата.

— Какво общо има всичко това с отиването ти при Картър? — попитах.

— След тази година татко не ме заведе никъде повече. Пролетта ни заряза двете с мама и никога повече не го видях. Никой никога не научи нищо за него и мен и какво се бе случило. Но аз знаех. Знаех, че именно това беше причината, тласнала го да си отиде от нас. Той ме обичаше толкова много тогава, през онзи ден в зоологическата

градина, и ме опозна, мен, истинската, а всеки път, когато опознаеш някого толкова добре, ти просто трябва да си отидеш.

— И защо е така? — поисках да разбера. — Защо трябва да напускаш някого само защото си била прекалено близка с него?

— Не е само близостта, Изи. Има и нещо друго.

— Като онова, което си имала с Картър?

— Той ме познава по-добре от всеки друг мъж.

И в този момент възненавидях Картър. Прииска ми се да опозная Дафне така, както той я бе опознал. Желаех я, макар и след като я познавах, да знаех, че тя не може да бъде моя.

Двамата с нея поехме по обратния път през храстите към къщичката ни. Всичко беше чудесно.

Отворих ѝ вратата. Не бе добавили нищо след историята си за зоологическата градина. Не знаех защо, но и аз нямах какво да кажа. Може бе беше защото не ѝ бях повярвал. Искан да кажа, вярвам, че тя вярваше в историята, или поне искаше да повярва в нея, но имаше нещо безкрайно не наред във всичко това.

Някъде между фу йонг и сметката реших да нарежа всичко. Дафне бе прекалено дълбока за мен. Щях да се обадя по някакъв начин на Картър и да му кажа къде се намира. Така си измивах ръцете от целия случай. Бях се забъркал в цялата работа единствено само заради парите, непрекъснато си го набивах в главата.

Бях толкова потънал в мислите си, че не помислих да проверя стаята преди да влезем. Но за какво ли имаше да се тревожа толкова? И когато Дафне ахна, с изненада видях ДеУит Олбrait застанал до печката.

— Добър вечер, Изи — поздрави той.

Посегнах за пистолета в колана си, но преди още да го докосна експлозия избухна в главата ми. Спомням си, че подът политна към главата ми и след това вече нямаше нищо.

Намирах се на борда на голям боен кораб в разгара на най-голямото сражение в историята на войната. Снарядите бяха нажежени до червено и аз с екипажа ги зареждахме в оръдията. Самолети косяха палубата с картечен огън, който жилеше ръцете и гърдите ми, но аз продължавах да подавам снаряди на мъжа пред мен. Беше в здрача на ранното утро и аз бях обсебен от мощта на войната.

Тогава Плъха се приближи до мен и ме издърпа от огневата линия.

— Изи, трябва да изчезваме оттук, авер! Няма защо да си даваме живота заради тази война на белите!

— Но аз се бия за свободата! — изревах му в отговор.

— Те няма да се освободят, Изи. Спечелиш ли тази война и ще те върнат обратно в плантацията още преди да е дошъл Деня на труда.

Повярвах му в мига, но точно преди да побягна бомба улучи кораба и ние започнахме да потъваме. Изхвърчах от палубата и се озовах в ледените води. Водата нахлу в устата и носа ми и аз се опитах да закрепця, но вече бях под водата. Давейки се.

Дойдох на себе си целият прогизнал от водата, която Примо бе излял с кофата върху мен. Очите и шията ми бяха целите облени.

— Какво е станало, амиго? Да не си бил с приятелите си?

— Какви приятели? — попитах подозрително. В момента ми изглеждаше, че Примо бе човекът, завлякъл ме в този капан.

— Джопи и белият мъж в белия костюм.

— Белият мъж? — Примо ми помогна да седна на земята. Намирах се на двора точно до вратата на малката ни къщичка. Главата ми започна да се прояснява.

— Да. Наред ли си, Изи?

— Какво стана с белия човек? Кога пристигнаха двамата с Джопи?

— Преди около два, три часа.

— Два, три часа?

— Да. Джопи ме попита къде сте и когато му казах, той закара колата зад къщата. Малко след това си тръгнаха.

— Момичето с тях ли отиде?

— Не видях никакво момиче.

Успях да се изправа и отидох зад къщата, но и там я нямаше; Примо ме следваше като кученце.

Нямаше я.

— Да не си се бил с тях?

Заобиколих отпред, но и там я нямаше.

— Хич даже. Мога ли да ползвам телефона ти, авер?

— Да, разбира се. Вътре е.

Обадих се на сестрата на Дюпре, но тя ми каза, че Плъха излязъл рано сутринта. Без Плъха не знаех какво да правя. Така че се качих в колата си и потеглих към Уотс.

Тази нощ беше съвършено черна, без луна, с гъсти облаци, които закриваха звездите. На всяко кръстовище имаше улична лампа, която сияеше в мрака, без да осветява нищо.

— Бий й шута на цялата работа, Изи.

Не казах нищо.

— Трябва да откриеш това момиче, авер. Трябва да разплетеш цялата мръсотия.

— Да ти го начукам!

— Ами, Изи. Това няма да те направи смел. Смелият човек ще намери онзи бял мъж и приятелката ти. Смелият човек не се оставя така да го подритват насам-натам.

— И какво мога да направя?

— Имаш пистолет, нали? Да не мислиш, че онези хора са по-силни от куршумите?

— Те са и двамата въоръжени.

— Трябва само да внимаваш да не видят като се промъкваш към тях. Също като през войната, авер. Само през нощта.

— Но как въобще ще успя да ги открия, че да прокрадна после до тях? Какво искаш да направя? Да търся в телефонния указател?

— Знаеш къде живее Джопи, нали? Иди и огледай. И ако го няма там, значи е при Олбрайт.

Къщата на Джопи беше тъмна, а барът му беше заключен отвътре. Дежурният пазач в сградата, където се помещаваше Олбрайт, дебел, с месесто лице мъж, каза, че Олбрайт се бил преместил на друго място.

Така че реших да проверя по телефона във всяко градче северно от Санта Моника. Извадих късмет и открих ДеУит Олбрайт още при първия път. Живееше на Маршрутно шосе 9, във възвишенията на Малибу.

Влязох в Малибу през Санта Моника и открих Маршрутно шосе 9. Представляваше покрит с чакъл черен път. На него открих три пощенски кутии, на които пишеше Милър, Корн, Олбрайт. Подминах първите две къщи и карах четвърт час докато стигна до табелата с името на Олбрайт. Беше достатъчно отдалечена, така че който и да е предсмъртен вик щеше да остане нечути от никого.

Беше проста къща от рода на ранчото, неголяма. Светлини отвън нямаше освен на предната веранда, така че не можех да различа цвета. Прииска ми се да разбера какъв ли цвят е боядисана къщата. Прииска ми се да разбера кое ли прави самолетите да летят и колко живеят акулите. Имаше толкова много неща, които исках да науча преди да умра.

Преди да стигна до прозореца от къщата се раздадоха силни мъжки викове и женска молби.

Видях една просторна стая с под от тъмно дърво и висок таван. Пред горящата камина имаше голям диван, покрит с нещо като мечка кожа. Дафне седеше на дивана, гола, а Олбрайт и Джоупи се бяха изправили над нея. Олбрайт носеше белия си памучен костюм, но Джоупи вече беше гол до кръста. Огромното му шкембе надвиснало над нея представляваше отвратителна гледка и не знам как се сдържах да не го прострелям още на мига.

— Не искаш още от същото лекарство, нали, скъпа? — питаше я Олбрайт. Дафне се изплю в лицето му и той я сграбчи за гушата. — Не получа ли тези пари, да знаеш, ще ми достави изключително удоволствие да те удуша!

Обичам да мисля за себе си като интелигентен човек, но понякога действам изцяло под напора на чувствата. Когато видях, че белият мъж души Дафне, аз полека открехнах прозореца и се промъкнах в стаята. Изправих се бавно с пистолет в ръка, но ДеУит ме усети още преди да успея да се прицеля в него и се извъртя с момичето пред себе си. Когато ме видя, той я запрати на една страна, а самият се

хвърли зад дивана. Ръката ми се раздвижи да натисне спусъка, но в този момент Джопи се хвърли към вратата. Това ме разконцентрира за миг; стъклото зад мен гръмна с трясък слял се с изстрела на Олбрайт. Докато търсех прикритие зад един фотьойли, видях пистолета в ръката на Олбрайт.

Още два изстрела проехтяха и куршумите пронизаха гърба на дебелия фотьойл. Ако не бях се проснал ниско на пода щяха да ме понижат.

Дочух плача на Дафне, но в момента не можех да направя нищо за нея. Боях се най-вече Джопи да не ме изненада отзад, така че се придвижих в един ъгъл, все така скрит. Надявах се от новото място да държа едновременно под око Олбрайт и прозореца, през който евентуално би се опитал да се промъкне Джопи.

— Изи? — повика Олбрайт.

Не казах нищо.

Изчакахме така две или три минути. Джопи още не се появяваше. Това ме тревожеше и започнах да се чудя откъде ли другаде може да се промъкне. Докато обаче се оглеждах наоколо долових някакъв шум, сякаш ДеУит се бе търкулнал. Последва глух тътен и фотьойлът падна назад. Беше захвърлил лампата, която се бе намирала зад гърба му. Лампата се разби с трясък. Стрелях по предполагаемото място където се криеше, но го зърнах да се надига няколко фута по-напред; пистолетът му беше прицелен в мен.

Чух изстрела и още нещо, което ми се стори почти невъзможно: ДеУит Олбрайт изгрухтя от болка.

После видях Плъха! С димящ пистолет в ръката!

Беше влязъл в стаята през врата, откъдето бе избягал Джопи.

Нови изстрели изтрещяха. Дафне запищя. Сkochих да я прикрия с тялото си. Трески се разхвърчаха от стените и видях Олбрайт да се хвърля през един прозореца на другата стена на стаята.

Плъха се прицели, но пистолетът му засече. Той изпсува, захвърли го и измъкна един револвер с къса цев от джоба си. Изтича до прозореца, но в този момент дочух как изрева двигателят на кадилака; гумите изстъргаха в чакъла преди Плъха да успее да изпразни барабана револвера.

— По дяволите! — изрева той. — По дяволите! По дяволите!

Студена полъх на вятъра през разбития прозорец облъхна телата ни с Дафне.

— Изи, ударих го! — Плъха ми се хилеше с всичките си 32 позлатени зъба.

— Плъх — успях само да промълвя.

— Не се ли радваш да ме видиш, Изи?

Изправих се и сграбчих дребния мъж в прегръдките си. Прегърнах го така, както бих прегърнал жена.

— Плъх — повторих само.

— Хайде, авер, трябва да донесем приятелчето ти в стаята. — И той рязко кимна към вратата, през която бе влязъл.

Джопи лежеше на пода в кухнята. Ръцете и краката му бяха вързани зад него с шнур. От темето на плешивата му глава се стичаше гъста кръв.

— Нека го пренесем в другата стая — каза Плъха.

Пренесохме го до креслото и Плъха го завърза за него. Дафне се уви в някакво одеяло и се сви в края на дивана. Напомняше на уплашено котенце при първия си Четвърти юли.

Плъха беше засмян до уши.

Джопи се потеше целият, кървеше, и ни гледаше втренчено. Дафне бе забила очи в пода.

— Пуснете ме — изскимтя Джопи.

— Затваряй си плювалника, авер — срязва го Плъха и Джопи се укроти.

— Мога ли да се облека? — запита с надебелял език Дафне.

— Разбира се, сладур — отвърна Плъха. Веднага щом като свършим работата си.

— Каква работа? — попитах го.

Плъха се извърна и положи ръка върху коляното ми. Толкова хубаво беше да съм жив и да усещам докосването на друг човек.

— Мисля, че двамата с теб заслужаваме нещичко за всичките тия главоболия, нали, Изи?

— Ти имаш половината от всичко, което съм заработил, Изи.

— Не, човече — каза той. — Не ми трябва парите ти. Искам дял от от тортата на нашата хубавица Руби, дето си седи тук на дивана.

Не знам защо я нарече Руби, но не беше толкова важно за момента.

— Плъх, това са крадени пари.

— Това му е най-сладкото, Изи. — Той се обърна захилен към нея. — Какво ще кажеш по въпроса, сладур?

— Това е всичко, което имаме двамата с Франк. Няма да ти ги дам. — Щях да ѝ повярвам, ако срещу нея не беше Плъха.

— Франк е мъртъв. — Лицето на Плъха бе придобило мъртвешко изражение.

Дафне го изгледа за момент и после се прекърши, също като суха съчка, и се разтрепера цялата.

— Джопи го направи — продължи Плъха, — така поне си мисля. Намерили го пребит до смърт в една уличка точно до бара му.

Дафне вдигна глава. В очите ѝ бликаше ненавист, в гласа ѝ също.

— Вярно ли е това, Реймънд? — Ненавистта избликна и в гласа ѝ. Сега беше вече съвсем друга жена.

— Защо ми е да те лъжа, Руби? Брат ти е мъртъв.

Само веднъж бях преживявал земетресение, но усещането в момента беше същото: земята под мен сякаш се раздвижи. Погледнах я по-отблизо да видя дали е истина. Не беше. Носът ѝ, бузите, цветът на кожата, всички бяха бели. Дафне беше бяла жена. Дори и пубисното ѝ окосмяване беше рехаво, космите бяха почти прави.

— Чуй ме добре, Руби, Джопи уби брат ти.

— Не съм убивал Франк! — проплака Джопи.

— Защо я наричаш така? — попитах Плъха.

— Двамата с Франк се знаем много отдавна, Изи, още преди да се запозная с теб. Спомням си нашето Руби тук още като бебе. Полу-сестра. Наляла е доста, но лицата не забравям никога. — Плъха извади цигара. — Да знаеш, голям късметлия си, Изи. Реших да проследя този педал тук когато го видях да излиза от къщата си днес следобед. Търсех теб, когато го видях. Бях с колата на Дюпре, така че го последвах до центъра на града и той там се събра с белилката. Веднага щом разбрах, че знаеш, и тръгнах подир задника му.

Изглеждах Джопи. Очите му бяха станали големи и целият се потеше обилно. Кръвта капеше от брадичката му размесена с потта му.

— Не съм убивал Франк, авер. Нямам за какво. Защо ми е да го убивам? Виж, Изи, единствената причина, че те забърках в това, беше да изкараш някой друг долар... за къщата ти.

— Защо тогава се събра с Олбрайт?

— Тя лъже, авер. Олбрайт дойде при мен и ми каза за онези пари, които била взела. Тя лъже! Тя ми каза, че нямала и два цента!

— Добре, добре, стига приказки — пресече ни Плъха. — А сега, Руби, не искам да те плаша, но искам тия пари.

— Ти не можеш да ме изплашиш, Рей — изрече просто тя.

Плъха се намръщи за секунда. Все едно малко облаче затулва за миг слънцето по обед. После се усмихна.

— Руби, сега вече трябва да мислиш за себе си, сладур. Нали знаеш как превъртат мъжете, когато стане дума за пари... — Плъха провлече последните си думи докато измъкваше пистолета иззад колана си.

Той се обърна нехайно надясно и простреля Джопи в слабините. Очите на Джопи се опулиха до пръсване и то запищя. Дърпаше се напред и назад, опитвайки се да стигне раната си, но телът го държеше към креслото. След няколко секунди Плъха се прицели и го простреля в главата. Един миг Джопи имаше две очи, а в следващия лявото му око се превърна в кървава дупка с разръфани краища. Силата на втория изстрел го запрати на пода; няколко минути краиците му се тресяха хаотично. Целият изстинах. Бях имал Джопи за приятел, но бях видял прекалено много хора да умират, а и не забравях Корета.

Плъха се изправи и каза:

— Хайде да приберем паричките, сладур. — Той вдигна дрехите ѝ зад креслото и ги хвърли в скута ѝ. После се запъти към вратата.

— Помогни ми, Изи. — Очите ѝ бяха изпълнени със страх и обещание. — Той е луд. Пистолетът е още в теб.

— Не мога — казах.

— Тогава дай ми го. Аз ще го убия.

Това вероятно беше най-сериозната опасност за живота на Плъха, надвисвала някога над него.

— Не.

— Открих кръв на пътя — каза Плъха след като се върна. — Казах ти, че съм го ударил. Не знам колко лошо, но ще помни. — Гласът му беше изпълнен с детинска гордост.

Развързах трупа на Джопи докато той приказваше. Взех засеклия пистолет на Плъха и го пхнах в ръката на Джопи.

— Какво правиш, Изи? — попита Плъха.

— Не знам, Рей, сигурно само омотвам още нещата.

Дафне пътува с мен, а Плъха ни следваше с колата на Дюпре. След като се отдалечихме няколко мили изхвърлих в канавката шнура, с който беше вързан Джопи.

— Ти ли уби Теран? — попитах я докато излизах на Булевард Сънсет.

— Предполагам — каза тя толкова тихо, че трябваше да се напрегна, за да я чуя.

— Предполагаш? Не знаеш, така ли?

— Дръпнах спусъка, той умря. Но всъщност той се уби сам. Отидох при него да го помоля да ме остави на мира. Предложих му всичките си пари, но той само се изсмя. Беше пъхнал ръцете си в гащичките на момчето и само се смееше. — Дафне изсумтя. Не знам дали беше смях или звук на отвращение. — И аз го убих.

— Какво стана с момчето?

— Заведох го в къщата си. Сгуши се в ъгъла и повече не мръдна оттам.

Дафне бе оставила чантата в гардеробче на гарата.

Когато се върнахме в източен Лос Анджелис Плъха отброи по десет хиляди долара за всеки един от нас. Чантата я остави на Дафне.

Тя повика такси и аз излязох с нея да чакам до гранитния стълб на уличната лампа.

— Остани при мен — казах. Нощни пеперуди прехвърчаха през малкия кръг от светлина.

— Не мога, Изи, не мога да остана при теб.

— Защо не можеш да останеш? — попитах.

— Просто не мога.

Протегнах ръка да я докосна, но тя се отдръпна.

— Не ме докосвай.

— Правил съм повече от това само да те докосвам, миличко.

— Онази не бях аз.

— Какво искаш да кажеш? Кой е бил тогава, щом не си била ти?
— Пристъпих към нея, но тя вдигна чантата пред себе си като щит.

— Ще говоря с теб, Изи. Ще говоря с теб, докато дойде таксито, но само не ме докосвай. Не ме докосвай, или ще закрещя.

— Какво не е наред?

— Знаеш какво не е наред. Знаеш коя съм; какво съм.

— Това няма никакво значение за мен. И двамата сме хора, Дафне. Това е всичко, което сме.

— Не съм Дафне. Моето име е Руби Ханкс и съм родена в Лейк Чарлз, Луизиана. Аз съм различна от теб, защото съм двама души. Аз съм тя и аз съм аз. Никога не съм ходила в онази зоологическа градина, тя е ходила там. Тя е била там и там е загубила баща си. Моят баща беше съвсем друг. Той си идваше у дома и колкото пъти лягаше при мама, толкова пъти лягаше и в моето легло, докато една нощ Франк не го закла.

Когато вдигна поглед към мен изпитах усещането, че иска да ме докосне, не от любов или страст, но за да ме погълне.

— Погреби Франк — каза тя.

— Добре. Но ти можеш да останеш тук с мен и ние можем да го погребем заедно.

— Не мога. Ще ми направиш ли още една услуга?

— Кажи?

— Направи нещо за момчето.

В действителност не исках да остава при мен. Дафне Монет беше самата смърт. Радвах се, че си заминава.

Но само да беше поискала, на секундата щях да я прегърна.

Шофьорът на таксито усети, че нещо не беше наред. Той непрекъснато се озърташе, сякаш очакваше всяка секунда да му забием ножа. Тя го помоли да ѝ пренесе чантата. Стисна му ръката в знак на благодарност, но моята пренебрегна.

— Защо го уби, Плъх?

— Кого?

— Джопи!

Плъха си подсвиркуваше и обвиваше парите в пакет, измайсторен от кафява амбалажна хартия.

— Той е причината за всичките ти нещастия, Изи. А и освен това исках да покажа на онова момиче че с мен шега не бива.

— Но тя вече го ненавиждаше заради Франк; ти можеше да разчиташ на това.

— Аз убих Франк — каза той. Този път все едно, че слушах ДеУит Олбрайт.

— Ти си го убил?

— И какво от това? Как мислиш, че щеше да постъпи с теб? Да не мислиш, че нямаше да ти тегли ножа?

— Това не означава, че съм длъжен да го убия.

— Дрън-дрън не означава! — Плъха ме стрелна с разгневен поглед.

Това беше убийство и аз трябваше да го преглътна.

— Ти си същият като Руби — каза Плъха.

— Какво каза?

— Тя иска да бъде бяла. През всичките тия години хората й казват колко светлокожа била и колко хубава, но през цялото време тя знае, че не може да има онова, което имат белите хора. Така че тя се преструва на бял човек, докато в един момент губи всичко. Тя може да обича някой бял мъж, но всичко, което той обича, е бялото момиче, което той си мисли, че вижда пред себе си.

— Какво общо има това с мен?

— Това е същото, както и при теб, Изи. Ти си се изучил и си мислиш, че мислиш като белите хора. Мислиш си, че което е правилно за тях, е правилно и за теб. Тя си мисли, че е бяла, а ти мислиш като бял човек. Но, братко, ти не знаеш, че и двамата сте едни бедни негри. А един негр никога не може да бъде щастлив, освен ако не се приеме такъв, какъвто е.

Открили ДеУит Олбрайт сгърчен върху кормилото малко на север от Санта Барбара; изминал толкова дълъг път, докато му изтече кръвта. Направо не ми го побираше умът. Мъж като Олбрайт не умираше, просто не можеше да умре. Целият настръхнах при мисълта, че след като свят като този можеше да убие мъж като Олбрайт, какво ли можеше тогава да стори на мен?

Двамата с Плъха чухме новината по радиото когато го откарвах на автогарата на следващата сутрин. Изпитвах истинско щастие от раздялата ни.

— Ще дам всичките пари на Ета, Изи. Може би тогава ще ме приеме обратно, още повече че спасих задника ти, като при това се върнах и богат. — Плъха ми се усмихна и се качи на автобуса. Знаех, че пак ще се съберем, но не знам какво изпитах при мисълта за това.

Същата сутрин отидох в апартамента на Дафне, където намерих момчето. То беше до невъзможност мръсно. Бельото му не беше сменяно от седмици и сополите бяха засъхнали по носа и цялото му лице. Не каза нищо. Намерих да яде от един пакет тесто в кухнята. Когато се приближих до него и му подадох ръка, той просто я пое и ме последва до банята. След като го изкъпах го закарах до къщата на Примо.

— Не знам дали разбира английски — каза му аз. — може би ти можеш да измъкнеш нещо от него.

Примо беше баща по сърце. Децата му бяха не по-малко от тези на Роналд Уайт и той ги обичаше всичките.

— Мога да дам неколкостотин долара на някоя момасита за цяла година или две, докато се грижи за него — казах.

— Ще се погрижа — обеща Примо. Той вече бе взел момчето в скута си. — Може и да знам някоя.

Следващият човек, с когото отидох да се срещна, беше мистър Картър. Той само ме изглежда студено, когато му казах, че Дафне е изчезнала. Съобщих му, че съм научил от Олбрайт за убийствата, извършени от Франк и Джоупи. Казах му за смъртта на Франк и за това, че Джоупи и е изчезнал.

Това обаче, което здравата го разтърси, беше вестта, че Дафне е цветнокожа. Казах му, че ме е помолила да му предам, че го обича и иска да е с него, но че тя никога няма да намери покой докато е с него. Изложението ми беше малко неясно, но на него и така му хареса.

Разказах му за жълтата ѝ рокля и докато говорех, си мислех как се бях любел с нея докато все още беше бяла жена. Лицето му придоби изражение на екстаз; моето усещане беше по-тъмно, но не по-малко силно, вътре в мен.

— Аз обаче имам проблем, мистър Картър, а също и вие.

— О? — Той все още се наслаждаваше на виденията си за нея. — Какво точно?

— Аз съм единственият заподозрян според полицията. И ако нещо не се случи, трябва да им кажа за Дафне. А вие знаете, че тя ще ви възненавиди ако я изтипосате по вестниците. Може дори да посегне на живота си — казах. Не мисля, че това беше лъжа.

— Какво мога да направя?

— Нали се хвалехте, че големите клечки от градския съвет пълзят в краката ви?

— Да?

— Тогава въртнете по една шайба. Имам какво да им разкажа, но вие трябва да ми дадете едно рамо. Защото ако отида сам, да знаете, че ще ме пуснат през месомелачката докато не им разкажа за Дафне.

— Защо трябва да ви помагам, мистър Ролинс? Изгубих годеницата си и пари. Не направихте нищо за мен.

— Спасих живота ѝ, човече. Позволих ѝ да избяга с парите ви, отървала кожата. Всеки от мъжете, замесен в тая каша, щеше с удоволствие да ѝ види сметката.

Същият ден следобед отидохме в кметството и се срещнахме с заместник-шефа на полицията и заместник-кмета, Лорънс Райтсмит. Полицаят беше нисък и дебел. Гледаше в устата на заместник-кмета всеки път преди да си отвори своята. Заместник-кметът беше представителен мъж със сив костюм. Размахваше ръката си във

въздуха докато разговаряше и пушеше Пол Мол. Имаше сребристосива коса и за момент ме стрелна мисълта, че в детските ми представи така изглеждаше президентът.

Полицаяте Мейсън и Милър бяха призовани на мига, в който ги споменах.

Всички седяхме в канцеларията на мистър Райтсмит. Той седеше зад бюрото си, а заместник-шефът на полицията стоеше зад него. Двамата с Картър седяхме пред бюрото, а адвокатът на Картър беше зад нас. Мейсън и Милър седяха настрани, на един диван.

— Добре, Мистър Ролинс — произнесе мистър Райтсмит. — Имате да ни кажете нещо за всички тези убийства ли?

— Да, сър.

— Мистър Картър тук твърди, че вие сте работели за него.

— В известен смисъл, сър.

— В какъв точно смисъл?

— Бях нает от ДеУит Олбрайт, чрез един наш приятел, Джопи Шаг. Мистър Олбрайт нае Джопи да издири Франк и Хауърд Грийн. По-късно Джопи го накара да наеме мен.

— Франк и Хауърд, а? Да не са братя?

— Чувал съм, че са далечни братовчеди, но не мога да се закълна. Мистър Олбрайт искаше от мен да открия Франк по поръчка на мистър Картър. Но той не ми каза защо му трябва, просто спомена, че бил някакъв бизнес.

— Става въпрос за парите, за които ти казах, Лари — обади се Картър. — Ти знаеш.

Мистър Райтсмит ми се усмихна.

— Намерихте ли ги? — попита ме той.

— Джопи вече се бе добрал до Хауърд Грийн, тогава е научил за парите.

— И какво точно е научил той, мистър Ролинс?

— Хауърд работеше за един богат мъж, Матю Теран. А мистър теран беше побеснял, защото мистър Картър му пречеше да се кандидатира за кмет. — Усмигнах се. — Предполагам, че много му се е искало да ви стане началник.

Мистър Райтсмит също се усмихна.

— Така или иначе — продължих аз, — той поиска Хауърд и Франк да убият мистър Картър, като го направят така, че да изглежда

като обир. Но когато те влезли в къщата и намерили онези тридесет хиляди долара, те толкова се възбудили, че само избягали без да свършат работата.

— Какви тридесет хиляди долара? — попита Мейсън.

— По-късно — намеси се Райтсмит. — Джопи ли уби Хауърд Грийн?

— Точно това е, което си мисля сега. Разбира те, разбрах го едва когато почнаха да търсят Франк. ДеУит Олбрайт проучваше мистър Теран, защото мистър Картър го подозираше. Тогава ДеУит се заинтересува от двамата Грийн, когато провери Хауърд и попадна на името на Франк. Търсеше някой, който да му издири Франк из незаконните барове около Уотс.

— Защо търсеха Франк?

— Беше нужен на ДеУит, защото той търсеше парите на мистър Картър, а беше нужен на Джопи заради онези тридесет хиляди долара, на които искаше да сложи ръка.

Слънцето приближаваше към зеления журнал на мистър Райтсмит. Потях се така, сякаш печеше мен.

— Как разбра всичко това, Изи? — попита Милър.

— От Олбрайт. Той стана подозрителен когато намериха Хауърд мъртъв, а когато откриха мъртва и Корета, вече беше уверен.

— Защо? — попита Райтсмит. Очите на всички в стаята бяха приковани върху мен. Никога до този момент не бях заставал пред съда, но изпитах чувството, че съм изправен пред съдебни заседатели.

— Защото те също търсеха Корета. Разбирате ли, тя прекарваше много време в компанията на братовчедите Грийн.

— А ти не заподозря ли, че тук има нещо нередно, Изи? — намеси се Милър. — защо не ми каза нищо от това когато те арестувахме?

— Когато ме разпитвахте тогава си нямах и представа за всичко това. Олбрайт и Джопи ме бяха наели да търся Франк Грийн. Хауърд Грийн беше вече мъртъв, а какво знаех за Корета?

— Продължавайте, мистър Ролинс — нареди мистър Райтсмит.

— Не можах да открия Франк. Никой не знаеше къде се намира. Дочух обаче една история да се разказва за него. Хората казваха, че той направо полудял от смъртта на братовчед си и хукнал да си отмъщава. Мисля, че той е убил Теран. Той не знаеше нищо за Джопи.

— Значи ти мислиш, че Франк Грийн е убил Матю Теран? — Милър не можеше да скрие отвращението си. — А после Джоупи е видял сметката на Франк Грийн и ДеУит Олбрайт?

— Знам само това, което ви казах — заявих аз с максимално невинно изражение върху лицето си.

— А нещо да ни кажеш за Ричард МакГий? Той какво, да не си е забил сам ножа в гърдите? — надигна се Милър от стола си.

— Не знам нищо за него — казах.

Продължиха да ме разпитват още цели два часа. Въпреки всичко защитих версията си. Джоупи бе извършил повечето убийства. Направил го от алчност. Отишъл съм при мистър Картър когато съм чул за смъртта на ДеУит и той решил да отиде в полицията.

— Благодаря ви много, мистър Ролинс. А сега ни извинете за малко, ако обичате — каза Райтсмит след като приключих.

Мейсън, Милър, Джеръм Дафи — адвокатът на Картър, и аз излязохме.

Дафи ми стисна ръката и ми се усмихна.

— Довиждане до дознанието, мистър Ролинс.

— Какво означава това?

— Само формалност, сър. При извършване на сериозно престъпление се налага да се зададат няколко въпроса преди случаят да бъде приключен.

Не звучеше по-опасно от връчването на квитанция за неправилно паркиране, съдейки по гласа му.

Той се качи на асансьора и Милър и Мейсън тръгнаха с него.

Аз избрах стълбите. Помислих си, че бих могъл дори да се прибера пеша до вкъщи. Имах заровена двегодишна заплата в задния си двор и бях свободен. Никой не ме преследваше; няхах никакви тревоги. Вярно, бях преживял няколко много сериозни опасности, но самият живот си беше една голяма опасност и човек трябваше да приема и лошото заедно с доброто, ако искаше да оцелее.

Милър се изравни с мен докато слизах по гранитните стъпала на кметството.

— Хей, Езекиил.

— Да, господин полицай?

— Имал си много високопоставен приятел там горе.

— Не знам за какво говорите — излъгах аз.

— Да не си мислиш, че Картър ще хуква всеки път да ти спасява задника когато те прибираме на топло за неправилно пресичане на улицата, плюене на обществени места и предизвикване на безредици? Да не си мислиш, че ще си счупи врата да търчи да те отърва?

— Защо ми да се притеснявам за това?

— Трябва да се притесняваш, Езекиил... — Милър доближи лицето си на не повече от сантиметър от моето; вонеше на бърбън, мента и пот. — ... защото аз се притеснявам.

— За какво има да се притеснявате?

— Лепнал ми се е на гърба един обвинител, Езекиил. Има отпечатък от пръст, който не принадлежи на никого от тая каша.

— Може да е на Джопи. Може би когато го намерите, ще имате нужния ви човек.

— Може би. Но Джопи е боксьор. Защо ще му е да използва нож?

Не знаех какво да кажа.

— Дай ми го този човек, синко. Дай ми го и аз ще те оставя на мира. Ще забравя за всички съвпадения, случили се около теб в цялата тая каша, и това, че си пил с Корета в нощта преди убийството й. Не го ли направиш, ще имам грижата да прекараш остатъка от живота си на топло.

— Можете да проверите Младака Форни за онзи отпечатък.

— Кой?

— Бияча в кръчмата на Джон. Може да се окаже негов.

Можеше да се окаже, че това е последният момент от живота ми, прекаран на свобода като възрастен човек, прекаран на стълбището пред кметството. Замърсените прозорци и меката светлина още са пред очите ми.

31

— Предполагам, че всичко приключи добре, нали, Изи?

— Какво? — обърнах се аз от далиите, които поливах. Одел галеше каната с бира.

— Дюпре е наред и полицията залови убийците.

— Да.

— Но знаеш ли, има нещо, което ме учудва.

— Кое е то, Одел?

— Ами, вече минаха три месеца, Изи, а ти още не работиш и дори не си потърсил работа, както те гледам.

Планинският масив Сан Бернардино е най-красив есенно време. Високите ветрове отвяват всичкия смог и гледката направо ти отнема дъха.

— Работя.

— Да не си хванал някъде нощна смяна?

— Понякога.

— Какво искаш да кажеш с това „понякога“?

— Сега вече работя за себе си, Одел. И имам две работи.

— Да?

— Купих си една къща, на един аукцион за имоти, за които не са платени данъците, и сега го давам под наем и...

— Откъде получи толкова пари?

— Трудово обезщетение от Чампиън. А и ония данъци не бях чак толкова големи.

— Каква ти е другата работа?

— Върша я, когато закъсам за няколко долара. Частни разследвания.

— Хайде бе!

— Няма майтап.

— За кого работиш?

— Хора, които познавам, и хора, които те познават.

— Като кого?

— Мери Уайт е една от тях.

— Какво вършиш за нея?

— Роналд забягнал преди два месеца. Издирих го чак до Сиатъл и й дадох адреса му. Семейството ѝ го върна обратно.

— Какво друго?

— Намерих сестрата на Рикардо в Галвстън и ѝ казах какво прави Розета с брат ѝ. Тя ми даде няколко долара когато дойде и го измъкна оттам.

— По дяволите! — Това беше единственият път, когато чувах Одел да ругае. — Звучи много опасно като занятие.

— Предполагам. Но мога да свърша и докато пресичам улицата. Тъй и тъй човек рискува всеки ден, поне да печели по нещо от това.

По-късно същата вечер двамата с Одел вечеряхме заедно, която бях приготвил. Седяхме пред къщата, защото в Лос Анджелиз беше още горещо.

— Одел?

— Да, Изи?

— Ако знаеш, че някой човек е сгрешил, искам да кажа, е направил нещо лошо, но ти не го предадеш на закона, защото ти е приятел, мислиш ли, че това е правилно?

— Приятелите са всичко, което има човек, Изи.

— Но ако познаваш някой друг, който е направил нещо лошо, но не чак толкова, колкото първия човек, но ти го предадеш на полицията?

— Ами предполагам, че този другият просто е извадил лош късмет.

Двамата дълго се смяхме.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.